Danielle Steel-Până la sfârşitul veacurilor

CĂRȚI ROMANTICE

Până la sfârșitul veacurilor

DANIELLE STEEL

CEA MAI MARE AUTOARE DE ROMANE DE DRAGOSTE

Bill şi Jenny
1975

capitolul 1

Atmosfera dintr-una dintre încăperile de lângă sala de bal de la Hotel Pierre, în centrul New Yorkului,era încărcată de tensiune,în timp ce patruzeci şi cinci de top-modele înalte, slabe ca nişte scânduri, cu sânii goi, se lăsau coafate şi machiate, încercând în acelaşi timp pantofi şi rochii pentru modificări de ultim moment. David Fieldston le examina cu atenţie, în timp ce un cameraman îl filma pentru un documentar despre Săptămâna Modei, iar el explica ce îl inspirase pentru colecţia lui de iarnă. Era un bărbat elegant, spre cincizeci de ani, avea părul grizonant şi fusese un nume important în lumea modei timp de douăzeci de ani. Cu doi ani mai devreme fusese aproape de faliment, iar presa de modă spunea că schiţelor sale le lipsea energia, munca lui era în întregime lipsită de originalitate, iar el îşi pierduse inspiraţia.

Iar acum,graţie argintului viu pe nume Jenny Arden, era din nou în centrul atenţiei. Cel mai recent sezon al lui fusese cel mai bun dintre toate. Hainele sale erau din nou pe val, şi la fel şi cariera lui. Fiecare colecţie pe care o realizase de când Jenny Arden începuse să-i ofere sfaturi era dinamică, mustea de idei noi şi proaspete şi era plină de viaţă. Era în vogă şi era mai bine decât oricând, iar în taină considera că totul i se datorează ei şi le spusese celor mai apropiaţi prieteni şi asociaţi că ea era un geniu. Jenny era mai modestă, şi nu realiza propriu-zis schiţele, dar efectua cercetări pentru el şi aducea un suflu proaspăt, care făcea colecţiile interesante şi atrăgătoare cu adevărat. Se întâlnea cu el de mai multe ori pe săptămână între sezoane şi era complet disponibilă, urmărind totul, când el prezenta colecţia. Iar el o plătea cu generozitate să facă asta. Nu era singurul client al lui Jenny, dar era cel mai impresionant succes al ei de până acum.

Jenny iubea cu pasiune moda şi urmărise tendinţele încă de când era mic copil. Bunica ei franţuzoaică fusese una dintre vedetele atelierelor de haute couture din Paris, iar mama sa era o croitoreasă sârguincioasă. Pe când Jenny era adolescentă, acestea avuseseră în Philadelphia o afacere mică, dar respectată, unde copiaseră cu sârguinţă cele mai bune modele de rochii ale caselor de modă din Paris. Iar la optsprezece ani, după ce le urmărise întreaga ei viaţă, Jenny mersese la Şcoala de Design Parsons din New York, sperând să devină designer. Cursurile i se păruseră plictisitoare, de-a dreptul chinuitoare, descoperise că nu avea nici talent pentru mecanica drapării sau pentru lupta cu ţesăturile, nici răbdare să facă asta. Era mult mai interesată de tendinţe şi de direcţia în care se îndrepta moda.

Clienţilor săi din ultimii ani le plăcea să spună că era un medium care putea să simtă o tendinţă în modă înainte ca aceasta să apară. Jenny o făcea să apară şi ştia exact ce să facă atunci când se întâmpla. Era o îndrumătoare de stil şi o muză pentru desingnerii pentru care lucra, şi nici un detaliu nu era prea mărunt pentru atenţia ei meticuloasă. Accesoriile şi modul în care era purtată o haină însemnau totul, susţinea ea. Nu era suficient să desenezi o rochie, o haină sau o pălărie,trebuia să le transformi intr-un lucru viu, cu un suflu propriu, care să nu fie doar un obiect. Era pasionată de ceea ce facea şi le insufla clienţilor viziunea şi energia ei, iar asta se vedea pe podium, când aceştia îşi prezentau hainele, la fel cum avea să se întâmple când David Fieldston va arăta presei de modă şi reprezentanţilor magazinelor noua sa colecţie, în timpul Săptămânii Modei de la New York. Mulţimea aştepta cu sufletul la gură să înceapă spectacolul. În timp ce David dădea interviuri, Jenny îşi facea datoria, croindu-şi drum printre modele, cercetând cu un ochi pătrunzător coafura şi machiajul, trăgând de o rochie în timp ce era îmbrăcată de cineva, ridicând gulerul

unei jachete, prinzând o brăţară pe încheietura unei mâini, schimbând un pantof în ultimul moment.

— Nu, nu, nu! spuse ea, încruntându-se, în timp ce asistentele îmbrăcau hainele pe un model de parcă era o păpuşă. Colierul e pus invers şi are cureaua cu susul în jos.

Făcu rapid schimbările necesare, dădu aprobator din cap şi se grăbi în cealaltă parte a camerei, spre un top-model într-o rochie transparentă de dantelă, la care încă se cosea. Nu avuseseră timp să pună fermoarul înainte de spectacol. Mai mereu se întâmpla asta. Jenny ştia că rochia va atrage aplauzele tuturor: se puteau vedea sânii dezgoliţi ai modelului şi cea mai mare parte a trupului ei, exceptând ceea ce era acoperit de o pereche de bikini de culoarea pielii, care făceau ca modelul să fie relativ decent. David fusese neliniştit din cauza asta, iar Jenny îl asigurase că era 1975, iar ţara era pregătită să vadă sâni, cel puţin pe podium, dacă nu altundeva. Rudi Gernreich ajunsese la aceeaşi concluzie, şi schiţele lui îndrăzneţe erau senzaţionale şi fuseseră bine primite. Revista Vogue arăta sâni de vreo zece ani, de când îi introdusese Diana Vreeland, pe când era redactor-şef în 1963.

Diana Vreeland era pentru Jenny o zeiţă şi idolul ei în viaţă. Dându-şi seama că nu voia să lucreze pe Seventh Avenue şi să-şi câştige existenţa ca designer,Jenny începuse ca om bun la toate la Vogue, după ce absolvise la Şcoala Parsons, cu unsprezece ani în urmă. Devenise în cele din urmă responsabilă cu „Şifonierul”, în perioada în care doamna Vreeland era redactor-şef. Diana Vreeland începuse la Vogue cu patru ani înainte ca Jenny să ajungă acolo. Şifonierul era locul în care erau păstrate toate hainele fantastice şi, pentru o tânără obsedată de modă şi îndrăgostită de ea încă de la vârsta primelor amintiri, era un adevărat paradis. Ajunsese să vadă şi să atingă toate lucrurile frumoase care intrau şi ieşeau din sediul revistei, şi felul în care erau combinate pentru fiecare şedinţă foto. Jenny îi atrăsese în curând atenţia ilustrei doamne Vreeland, venerând-o şi devenind curând asistenta ei principală.

Apoi, după cinci ani de la sosire, Jenny se hotărâse să părăsească revista. Toată lumea spusese că era nebună, că avea slujba perfectă. Dar ea voia să-şi pornească propria afacere de consultantă în domeniul modei, să sfătuiască designerii şi să realizeze şedinţe foto pe cont propriu. Şi, în mod remarcabil, singurul sprijin pe care îl primise pentru proiectul ei fusese din partea doamnei Vreeland, care îi spusese în taină că făcea ceea ce trebuia. Şi, spre marea uimire a lui Jenny, Diana Vreeland a părăsit Vogue aproape în acelaşi timp. Devenise consultant la Institutul de Costume de la Muzeul Metropolitan de Artă şi se afla printre spectatorii de la Pierre, aşteptând în acea zi să vadă spectacolul lui David Fieldston. Fusese incredibil de bună cu Jenny, care, în schimb, îi rămăsese loială. Jenny recunoscuse cu uşurinţă geniul redactorului cu experienţă atunci când lucraseră împreună zi de zi şi învăţase multe de la ea, cu toate că avea stilul său specific.

Ca un bun păpuşar, astfel încât nimeni să nu o observe în timp ce trăgea sforile din culise, era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, la fel ca şi doamna Vreeland. Părul brunet, lung şi strălucitor al lui Jenny îi cădea drept pe umeri, era foarte puţin machiată, iar ochii ei albaştri şi mari sorbeau din priviri întreaga scenă. Top-modelele erau aproape îmbrăcate, iar ea le urmărea în continuare ca un şoim,fără să se gândească la altceva. Câteva secunde mai târziu, auzi cum se lăsă liniştea peste sala de bal şi începu muzica. Deschideau cu un cântec al celor de la Beatles, ca să păstreze atmosfera relaxată. Hainele pe care le prezentau erau pentru următorul sezon de toamnă, care începea peste şapte luni, astfel încât reprezentanţii magazinelor să le poată comanda încă de atunci. Nimănui din sala de bal nu-i păsa că era începutul lui februarie şi afară ningea. Comenzile trebuiau făcute cu luni înainte.

Jenny continua să privească modelele, în timp ce acestea se aliniau şi se pregăteau să păşească pe podium.

Era aproape la fel de înaltă ca şi ele, doar că nu avea tocuri. Şi ea era înaltă, suplă şi frumoasă,dar îi plăcea să fie invizibilă în această lume orbitoare a modei, întotdeauna în culise, dând viaţă lucrurilor. Producătorul spectacolului de pe podium dădu din cap către ea, iar ea îi făcu semn primei fete.

— Du-te! spuse ea, iar cel mai frumos top-model al lor păşi dincolo de perdelele de catifea neagră, pe podiumul care străbatea în lungime sala de bal şi care avusese

nevoie de două zile pentru a fi montat. Era făcut din cupru, iar Jenny le amintise fetelor să fie atente să nu alunece,ceea ce nu era tocmai uşor pe tocuri de cincisprezece şi optsprezece centimetri. Pantofii erau doar mostre, făcuţi de obicei pe o singură mărime, ca prototipuri, şi adesea nu li se potriveau. Iar ele trebuiau să lase impresia că îi poartă fără nici un efort, în timp ce îşi treceau un picior în faţa celuilalt şi se plimbau de-a lungul podiumului. Dacă una dintre ele ar fi căzut pe suprafaţa alunecoasă cu pantofii ciudaţi, nu ar fi fost pentru prima dată. Orice se întâmpla, ele trebuiau să continue să meargă.

— Du-te! îi făcu semn Jenny fiecărei fete, aducând mici retuşuri înainte ca acestea să iasă, în timp ce primele fete ce întorceau în vestiar şi asistentele le dezbrăcau şi le îmbrăcau din nou.

David Fieldston privea de la mică distanţă şi părea la fel de neliniştit ca întotdeauna, dar Jenny îşi dădea seama după aplauzele din sala de bal că spectacolul decurgea bine. Iar el desenase o colecţie de toamnă spectaculoasă, cu ajutorul lui Jenny. Ea respinsese mai multe lucruri care lui îi plăceau şi propusese altele şi, din fericire, toate funcţionaseră, iar el îi ierta întotdeauna amestecul şi sugestiile uneori deplasate. Pentru asta o plătea şi, până acum, sfaturile ei fuseseră ireproşabile.

Jenny se dădu înapoi zâmbind, în timp ce David trecu în viteză pe lângă ea şi o sărută pe obraz, pregătindu-se să facă o plecăciune alături de ultimul model,o tânără îmbrăcată intr-o rochie de seară strălucitoare din catifea verde, la sfârşitul spectacolului.

— Ţi-a ieşit din nou! şopti el cu un rânjet satisfăcut, apoi fugi pe podium ca să se alăture fetelor.

Aplauzele erau asurzitoare. Jenny făcuse din el o vedetă în doar doi ani şi îi schimbase traiectoria carierei. Iar el îi era recunoscător pentru tot. Aprecia fiecare lucru pe care ea îl facea. Iar pentru Jenny, partea cea mai bună era că îi plăcea slujba pe care o avea. Asta visase dintotdeauna să facă, să lucreze în lumea modei. Nu doar să deseneze rochii frumoase, ci chiar să creeze o modă şi să o facă să aibă sens, să fie de neuitat, acel ceva pe care fiecare femeie să dorească să-l aibă.

Moda fusese pasiunea ei dintotdeauna şi acum ajunse s-o creeze în fiecare zi. Nu se putea gândi la nimic mai bun, în timp ce îşi vârî punguţele cu ace de siguranţă şi bandă adezivă în poşetă, îşi luă haina pe ea şi fugi pe uşă. Următorul ei spectacol, pentru un client nou-nouţ, avea loc peste două ore, la un teatru din centru. Săptămâna Modei însemna nebunie curată, iar ei îi plăcea fiecare secundă. Realizase un spectacol pentru unul dintre clienţii ei cu o zi înainte şi mai avea două în ziua următoare. Designerii închiriau restaurante, etajele superioare ale magazinelor şi săli de teatru în tot oraşul sau săli de bal, cum făcuse David Fieldston la Pierre, ca să-şi prezinte colecţiile pentru sezonul următor. Iar pentru cineva ca Jenny era o adevărată cursă să ajungă la ele. Tânărul ei nou designer, Pablo Charles, sigur o aştepta cu sufletul la gură intr-un teatru avangardist pe care îl închinase pentru spectacolul său.

Jenny fugi de-a lungul holului de la Hotel Pierre, cărându-şi geanta grea, în timp ce un bărbat înalt şi arătos alerga după ea ca să o prindă din urmă. Era chiar mai înalt decât ea şi îi smulse geanta din mână, în timp ce ea se întoarse să-i zâmbească. Era soţul ei, Bill, care venise să vadă spectacolul. Încerca să le vadă pe toate şi era întotdeauna mândru de ceea ce făcea ea.

— Ce ai aici? Pietre ca să arunci în ziarişti? o tachină el, urmând-o pe uşa hotelului, în stradă.

Era la fel de blond pe cât era ea de brunetă, avea o privire aristocratică şi se îndrăgostise de ea în ziua în care se cunoscuseră. El spusese întotdeauna că fusese mâna destinului, iar ea ajunsese în cele din urmă să-l creadă. La fel simţea şi acum. O maşină cu şofer o aştepta lângă trotuar ca să o ducă la spectacolul următor, iar Bill se strecură în automobil, lângă ea. Îşi luase liber în după-amiaza aceea ca să poată vedea ambele spectacole. Era cel mai mare fan al ei.

— Ce spectacol minunat, Jen! Mi-au plăcut la nebunie rochiile de la final. La fel şi publicului. Suzy Menkes avea un zâmbet cât toată fata.

Era cea mai importantă jurnalistă de modă dintre toate. Iar Bill o observase acolo şi pe doamna Vreeland, ca un gest de afecţiune pentru Jenny. Întotdeauna venea.

Jenny păru mulţumită de comentariile soţului său şi se aplecă să îl sărute. Dintr-un bărbat care nu deosebea un designer de altul atunci când îl cunoscuse, îl transformase într-un admirator entuziast al modei, iar el se bucura profund de ceea ce făcea ea şi de tot freamătul care o însoţea. Cu toate că pentru ea însemna o nebunie totală, lui îi plăceau toată publicitatea şi haosul care înconjurau Săptămâna Modei. I se părea ca o perioadă de carnaval, când circul venea în oraş. învăţase să-i aprecieze talentul şi priceperea. Avea mare respect pentru ea, mai ales că ştia cât de mult muncise ca să ajungă acolo, şi realizase totul de una singură. Nimeni nu-i făcuse vreodată viaţa uşoară, până când apăruse el. Era tot ce dorea să facă pentru ea, iar ea fusese la fel de bună cu el. Erau căsătoriţi de cinci ani, iar legătura dintre ei se întărise cu fiecare an care trecuse.

Jenny avea origini umile, lucru pe care îl respecta la ea, şi în special la mama ei, care nu dusese o viaţă uşoară. Mama lui Jenny, Helene, venise în Statele Unite ca să găsească oportunităţi cu care nu se putea întâlni în Franţa, în zilele tumultuoase de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial. Sosise la New York în primăvara lui 1939, o croitoreasă fără nici un ban în buzunar, care spera să găsească o slujbă, lucru care se dovedise mai greu decât crezuse. Avea nouăsprezece ani, nu vorbea deloc engleză şi ajunsese să lucreze în condiţii grele într-un atelier din Lower East Side, unde cosea mărgele pe pulovere pe un salariu de nimic, de-abia câştigând suficient ca să mănânce şi să plătească chiria. În timp ce mama ei era o croitoreasă instruită la casa de modă a lui Chanel, care lucra în haute couture, după o ucenicie de doisprezece ani. Helene spunea întotdeauna că mama ei era o artistă şi recunoştea tot timpul că ea nu avea aceeaşi îndemânare.

Viaţa în New York se dovedise mai grea decât credea. Fusese aproape gata să renunţe şi să meargă acasă, când războiul izbucni în septembrie în Europa, iar mama ei îi spuse să rămână unde era. La acea vreme, viaţa era chiar mai dificilă în Franţa, aşa că Helene rămase la atelier încă trei ani. Apoi, la o petrecere dată de USO şi la care o dusese o prietenă în 1942, întâlni un soldat tânăr şi chipeş care se afla în permisie. Aflaţi în focul pasiunii şi al iubirii tinere, şi ştiind că el curând se va îmbarca, se căsătoriră o săptămână mai târziu, iar Helene petrecu restul războiului aşteptându-l să se întoarcă acasă. Jenny se născu pe o masă de bucătărie din Lower East Side, în 1943. Tatăl ei sosi acasă doi ani mai târziu şi îşi luă copilul şi soţia acasă, în Pennsylvania. În timp ce ea îl aştepta, el îi sugeră de mai multe ori lui Helene să meargă să locuiască acolo, alături de mama lui, dar ea nu voia să plece fără el şi să fie printre străini. Iar până atunci avea deja prieteni în New York.

Nimic nu o pregătise pe Helene pentru viaţa în oraşul lui natal,Pittston, Pennsylvania, când Jack Arden se întoarse acasă. Membrii familiei lui fuseseră mineri din tată în fiu, lucru pe care el i-l împărtăşise, dar ea habar nu avea ce însemna asta, după ce crescuse în Paris,alături de părinţii ei rafinaţi, din clasa de mijloc. Tatăl ei fusese un restaurator de artă şi lucra la Luvru, iar mama ei o croitoreasă talentată care lucra pentru Chanel. Însă Jack era un bărbat blând, iubitor, care o adora pe Helene şi o trata ca pe o bijuterie. Dar nu aveau bani, şi viaţa lui era grea. Aşa că se întoarse la slujba lui din minele de cărbuni, unde lucrase înainte de război, alături de cei patru fraţi ai săi şi mai mulţi veri. Atât unchiul său, cât şi tatăl, muriseră în accidente miniere cu câţiva ani înainte, iar mama lui era o femeie slabă, tristă, care se îngrijora pentru fiii săi şi plângea tot timpul. Totodată de fiecare dată când se ţineau greve la mină. Jack şi Helene nu aveau deloc bani. Viaţa era foarte aspră şi, uneori, mâncau la cină doar pâine cu maioneză. Nimic din ce îi spusese el nu o avertizase în legătură cu greutăţile existenţei lor. Dar ea nu se plânse niciodată. Îl iubea prea mult ca să facă asta. Ce îşi amintea cel mai bine despre acei ani, când povestea mai târziu despre acea perioadă, era că nu avea niciodată suficient de mâncare şi că niciodată nu-i fusese cald. Soacra ei murise în anul în care ajunseseră ei acolo, iar Helene nu-şi putea lua o slujbă pentru că asta ar fi însemnat să o lase pe Jenny singură.

Helene îşi petrecea tot timpul având grijă de fiica ei şi aşteptând ca Jack să se întoarcă acasă de la mină, noaptea. Amândoi erau încă foarte tineri. Voiau încă un copil, dar ea pierduse mai multe sarcini şi oricum nu şi-ar mai fi permis să întreţină încă un copil. Îi era dor de Franţa şi tânjea să-şi vadă părinţii, dar nu aveau bani ca să

meargă acasă. Era o viaţă jalnică şi singurul lucru luminos pentru ea era dragostea pentru Jack, blândeţea lui faţă de ea şi bucuria pe care le-o aducea Jenny. Ea şi-l amintea pe tatăl său ca fiind un bărbat masiv, care se juca cu ea, o purta pe umeri şi îi spunea poveşti înainte de culcare. Ea semăna foarte mult cu el, judecând după fotografiile de când era tânăr. Mama ei era mică şi blondă şi arăta foarte franţuzoaică.

Trecuseră trei ani de când locuiau în Pittston, când avu loc o explozie în mina de antracit în care lucra el,iar Jack fu unul dintre cei cinci bărbaţi morţi în acea zi. Fusese un om foarte respectat şi iubit de toată lumea, iar şeful companiei miniere veni el însuşi să-i dea vestea lui Helene. Îi oferi o mică sumă de bani, dar suficientă cât să conteze pentru ea, împreună cu o poliţă de asigurare de viaţă surprinzător de mulţumitoare, pe care Jack o încheiase pentru ea, pentru eventualitatea nefericită că lui i se întâmpla ceva. Era mai mult decât aveau majoritatea bărbaţilor să le lase soţiilor lor. împreună, cele două sume îi permiseră lui Helene să se mute în Philadelphia împreună cu Jenny.

Tatăl lui Helene murise în urmă cu două luni în Paris, cu puţin înaintea lui Jack, iar mama ei era tristă pentru că trebuia să locuiască singură. Încercă să o convingă pe Helene să se întoarcă la Paris, dar slujbele erau puţine după război, iar ea era deja de nouă ani în Statele Unite şi nu voia să se întoarcă, aşa că o convinse pe mama ei să li se alăture în Philadelphia. Jenny avea doar cinci ani atunci, dar îşi amintea de mutarea din Pittston împreună cu mama sa şi de sosirea bunicii ei în Statele Unite ca să locuiască cu ele.

Cele două femei deschiseră un atelier de croitorie în Philadelphia, după ce Therese, mama lui Helene, veni de la Paris. Jenny îi spunea „Mamie“, în tradiţie franceză, şi învăţă limba de la ea. Atelierul mergea bine, iar după ce una dintre personalităţile din Main Line le descoperi, ele deveniră „cel mai bine păstrat mic secret" al doamnelor din înalta societate, copiind pentru ele rochiile de la Paris, îndemânarea lui Therese era remarcabilă, iar Helene făcea munca mai simplă, căci îi lipsea pregătirea mamei sale. Făcură câteva rochii frumoase care le aduseră un venit bun, reuşind s-o trimită în cele din urmă pe Jenny la Parsons, unde îşi începu cariera.

Prima etapă a practicii lui Jenny din timpul verii, pe când încă era la şcoală, fusese să lucreze pentru Oleg Cassini, în perioada în care îi făcea rochii lui Jackie Kennedy, pe când aceasta era Prima Doamnă, iar Jenny o văzu acolo de câteva ori, alegând modele pentru momente importante. Mama şi bunica ei se bucurară să audă şi fură mândre când Jenny absolvi şi prinse slujba la Vogue.

Cele două femei erau întotdeauna bucuroase să audă ce făcea Jenny. Îşi făcuseră abonament la ziarul Womens Wear Daily ca să poată citi despre ea. Mica lor croitorie şi banii lăsaţi de tatăl lui Jenny le ajutaseră din plin. Bill fusese incredibil de impresionat de Jenny când o întâlnise, sentiment care se amplificase după ce îi aflase povestea şi le cunoscuse pe mama şi pe bunica ei. Considera că sunt trei femei remarcabile, mai ales soţia sa. Cei cinci ani ai căsătoriei lor trecuseră repede, iar el o iubea mai mult decât oricând. Viaţa lui se îmbunătăţise nemăsurat datorită ei, iar Jenny insista că şi a ei la fel, căci el o sprijinea în tot ce făcea. Nu plecase încă la Vogue, când o văzuse el pentru prima dată, într-o zi cu ninsoare în New York, când ea conducea o şedinţă foto lângă Hotel Piaza şi, în ciuda vremii, el se oprise să privească.

Jenny alerga în jurul modelelor precum un câine ciobănesc, mânându-le la locurile lor, prin ninsoare. Purta o căciulă imensă de blană, care, după cum îi mărturisi ulterior, era o căciulă de poliţist pe care o cumpărase de pe piaţa neagră în Moscova, în timp ce se afla la o altă şedinţă foto. Era îmbrăcată cu o pereche de jeanşi, cu cizme şi un palton mare, bărbătesc. Toţi cei de pe platou păreau îngheţaţi, dar Jenny se mişca prea repede ca să-i pese, urmărind fotograful şi modelele şi aducând încontinuu modificări la hainele sau părul lor. Bill îi observă în timp ce se grăbea să ajungă la o întâlnire şi ceva îl făcu să se oprească. Îi plăcea să spună că fusese destinul. Se uită la Jenny şi rămase acolo atât de mult timp în ninsoare, privind-o, încât ea se întoarse şi îl privi la rândul ei, iar el îi zâmbi. Ea îi zâmbi înapoi, în timp ce zăpada i se aşternea pe gene şi pe căciula rusească de blană. El rămase locului, fascinat de ea şi simţindu-se ridicol. Absolvise Dreptul cu un an în urmă şi lucra pentru firma de avocatură a familiei,

alături de tatăl şi fraţii săi, dar era plictisit de munca lui, în timp ce atitudinea lui Jenny părea să transmită doar bucurie.

Continuă să privească şedinţa foto din faţă de la Hotel Piaza, udându-se leoarcă din cauza zăpezii, apoi, în timpul unei pauze, o abordă, pentru ca mai târziu să-şi regrete vorbele. Se simţea ca un imbecil, dar nu ştiu ce altceva să spună. Merse spre ea şi îi întinse cartea de vizită, mormăind cuvintele:

— În caz că ai vreodată nevoie de un avocat, spuse el, rânjind uşor.

Sper să nu, răspunse ea, vârând politicoasă cartea de vizită în buzunar, iar el avu senzaţia clară că ea o va arunca de îndată ce el pleca.

De ce ar fi avut nevoie de un avocat? Nu îndrăznise să-i spună cât de frumoasă era, sau cât de fermecat era de ea. Cartea lui de vizită fusese singura metodă care îi venise în minte de a-i spune numele său şi cum să dea de el, nu că ar fi facut-o. Ea se uită la fotograf cu coada ochiului, în clipa în care vorbea cu Bill, apoi dădu din cap şi îi spuse străinului că trebuia să se întoarcă la treabă. Când o văzu îndepărtându-se, în timp ce se simţea nefericit, o auzi vorbind în franceză cu fotograful. Era sigur că nu o va mai vedea vreodată. Iar ea nu-i spusese numele său sau cum putea sa o găsească. Era concentrată la şedinţa ei foto, iar Bill era sigur că îl considera un idiot, din cauza comentariului său ridicol, însotit de cartea de vizită.

Imaginea ei îl obsedă zile întregi, căci o considera cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Era plină de viaţă, iar când se uitase în ochii ei se simţise ca şi când i-ar fi putut vedea sufletul.

Îşi puse secretara să sune la mai multe reviste, să vadă dacă vreuna dintre ele avusese o şedinţă foto în faţa la Hotel Piaza în acea zi, şi în cele din urma descoperi că era vorba despre Vogue. O voce foarte neprietenoasă îl informă că, dacă-i lăsa un mesaj, avea să i-l transmită, dar nu vru să i dea numele femeii. Simţindu-se chiar şi mai prost şi mai ciudat decât prima dată, o rugă pe interlocutoare să-i spună că „Bill Sweet o sunase ca să o salute" şi îi lăsă numărul lui. Era sigur că ea nu-l va suna niciodată. După aceea, şi-o scoase pe Jenny din minte şi se întoarse la lucru. Se ocupa de afaceri imobiliare pentru un client, iar perspectiva de a face asta pentru tot restul vieţii sale nu era una prea veselă. Dar asta făceau bărbaţii din familia lui. Pe nici unul dintre ei nu părea să-l deranjeze, iar fraţilor săi, care amândoi erau mai mari decât el, chiar le plăcea munca lor, de parteneri în companie. Era una dintre cele mai respectate firme de avocatură din New York şi fusese fondată de către străbunicul său. Erau oameni de obârşie nobilă, care îi serveau pe alţi oameni de obârşie nobilă, la fel cum se întâmplase timp de generaţii întregi. Bill nu se gândise niciodată să facă altceva.

O săptămână mai târziu, mergea cu maşina spre Boston ca să se întâlnească cu unul dintre clienţii lor, să discute despre iniţierea unor fonduri fiduciare pentru nepoţii săi, când se opri la jumătatea distanţei ca să alimenteze cu benzină. Era martie, fusese o iarnă lungă, geroasă şi ningea din nou. Coborî din maşină, în timp ce un angajat îi făcea plinul, când un camion de închiriat îşi făcu apariţia şi o femeie sări din el, aştep-tându-şi nerăbdătoare rândul. O privi un minut şi, când se întoarse spre el, mijindu-şi ochii prin ninsoare văzu din nou căciula rusească de blană. Şi atunci se convinse că întâlnirea lor se datora destinului. Altfel cum putea să dea de două ori peste aceeaşi femeie? Crezuse că nu o va mai vedea vreodată. Păşi zâmbitor spre ea, iar ea îşi ridică surprinsă privirea spre el. Bill se comportă ca şi cum s-ar mai fi întâlnit.

— Ţi-am lăsat un mesaj, spuse el, privind-o precaut, dar bănuiesc că nu l-ai primit.

Îi zâmbea asemenea unui copil bucuros de venirea Crăciunului şi se simţea din nou ridicol. Se simţea ca şi cum ar fi avut paisprezece ani, în timp ce ea părea atât de calmă şi de stăpână perine.

— Cred că l-am primit. Îi zâmbi la rândul ei. Eşti avocat, nu? Nu am intrat încă în nici un bucluc.

Încă avea cartea lui de vizită pe undeva, în buzunarul unei haine sau pe biroul ei. Îşi amintea că numele lui era Bill Sweet. Din cine ştie ce motiv, îi rămăsese în minte.

— Care este treaba cu camionul? o tachină el. Fugi după ce ai jefuit o bancă sau muţi mobilă pentru un prieten?

— Fac o şedinţă foto în Massachusetts. Era o poveste despre o persoană importantă, realizată de un faimos fotograf francez. Pentru Vogue, adăugă ea pentru a fi mai exactă.

— Am încercat să iau legătura cu tine după ce te-am văzut la Piaza. Nu au vrut să-mi spună numele tău, ceea ce e firesc. Li s-o fi părut probabil că simt vreun hărţuitor.

Ea izbucni în râs auzindu-l şi văzând privirea sinceră din ochii lui. Părea un tip de treabă şi vedea că era emoţionat când vorbea cu ea, lucru care o impresionă. Cei mai mulţi dintre bărbaţii pe care îi întâlnea erau versaţi şi blazaţi.

— Cei de acolo sunt obişnuiţi cu hărţuitorii. De cele mai multe ori urmăresc modelele, nu asistentele, spuse ea cu o privire ironică.

Căciula ei de blană era din nou acoperită cu zăpadă, la fel ca prima oară. Nu-i venea să creadă că dăduse din nou peste ea. Era cel mai mare noroc pe care îl avusese în ultimii ani, poate chiar în întreaga lui viaţă.

— Greşeala lor, răspunse el la comentariul ei, în timp ce angajatul benzinăriei se ocupa de maşina ei. Când te întorci la New York? o întrebă el, cu sufletul la gură.

Dacă-i spunea că nu e treaba lui? Totuşi, era un străin. Era o după-amiază de joi, iar el se întorcea acasă în noaptea următoare, pentru weekend. Sâmbătă avea întâlnire cu o fată cu care ieşea de o lună, cu care nu avea nimic în comun şi pe care nu o plăcea cu adevărat, dar era sora mai tânără a cumnatei sale, şi Bill nu avea nimic altceva de făcut. Ştia o mie de fete exact ca ea, dar nici una ca Jenny. Deja îşi putea da seama. Totul în legătură cu ea era captivant şi diferit.

— Depinde când terminăm şedinţa foto, spuse ea vag. Sâmbătă sau duminică. Duc toată recuzita ca să pregătesc decorul. Voi fi ultima care va pleca.

Îi părea rău că nu se putea oferi să meargă cu ea. Avea sentimentul că i-ar fi făcut plăcere. Părea să fie genul care râdea mult. Avea o scânteie în ochi.

— Ai vrea să ne întâlnim săptămâna viitoare? întrebă el cu mult curaj.

— Aş vrea, dar am trei şedinţe foto complete. Cu asta mă ocup. Sunt stilistul revistei, ceea ce înseamnă că mă ocup de o grămadă dintre şedinţele lor foto, pentru partea de final a revistei, secţiunea de modă.

El dădu aprobator din cap, încercând să pretindă că ştia ce voia să spună, deşi habar n-avea. Şi de-abia se putea concentra când o privea. Tot ce vedea erau ochii ei mari, albaştri, zâmbetul ei şi buzele ei senzuale. Şi nu-şi putea da seama dacă îl respingea sau era chiar atât de ocupată pe cât spunea.

— Ai vreo zi liberă? întrebă el, arătând plin de speranţă.

— Din când în când. Nu foarte des. E ca şi cum aş fi căsătorită cu slujba mea.

Părea să nu o deranjeze acest lucru, ceea ce îl făcu foarte curios.

— Îţi place ce faci?

— Îmi place la nebunie. Părea fericită în timp ce spunea asta. Asta mi-am dorit tot timpul să fac.

— Să conduci un camion, să livrezi mobilă? glumi el, iar ea râse.

— Da, ceva de genul ăsta. Poţi să vii la una dintre şedinţe dacă vrei. Avem două într-un studio săptămâna viitoare şi una într-o locaţie în Harlem, la un club de noapte numit Small's Paradise. L-am închiriat pentru toată noaptea. Voi avea probabil o pauză de cină în jurul orei zece. Poţi să te întâlneşti cu mine acolo şi putem să mergem la un KFC sau la un local chinezesc ciudat, unde mâncăm uneori când suntem în partea centrală a oraşului. Este o speluncă, dar mâncarea este grozavă. Totuşi, nu pot să stau mult. Am patru top-modele importante în noaptea aceea, vin cu avionul de la Londra şi Milano.

Lui i se păru amuzant. Ar fi fost de acord să se întâlnească cu ea chiar şi pe un peron al unei staţii de metrou, cu sau fără mâncare.

— Sună bine, confirmă el, iar ea îi spuse unde să o aştepte joi noapte şi că îl va suna dacă apare vreo schimbare. Apoi se gândi la ceva ce trebuia să ştie urgent: Cum te cheamă?

— Jenny Arden. Poţi să mă suni la Vogue dacă se schimbă ceva. Am un pager, dar îl folosesc doar pentru lucru.

Nu îşi dădea niciodată numărul.

— Nu voi suna, Jenny Arden. Ne vedem joi noapte. Distracţie plăcută la şedinţa din weekendul ăsta.

Îşi plătiră amândoi combustibilul, iar ea deschise uşa camionului şi intră.

— E destul de amuzant că ne-am întâlnit astfel, spuse ea cu un aer meditativ în timp ce îl privea, iar el ar fi vrut să spună că era o poveste demnă de spus nepoţilor, dar nu îndrăzni.

— Nu-i mare lucru. Doar te-am urmărit timp de două luni, spuse el cu un zâmbet copilăresc, iar ea râse.

— Ne vedem joi, zise ea şi îi făcu cu mâna, în timp ce se îndepărta în ninsoare.

Bill zâmbi tot drumul până la Boston şi de-abia aştepta să o vadă din nou. Simţea că destinul fusese foarte, foarte bun cu el.

Întâlnirea lor din săptămâna următoare fu tipică pentru viaţa lui Jenny din perioada în care lucra pentru Vogue. Totul se mişca cu încetinitorul pe platou. Una dintre fete era bolnavă, iar fotograful făcea o criză de nervi. Ea nu avu pauză de cină decât după miezul nopţii, iar atunci restaurantul chinezesc era deja închis. Bill aşteptă răbdător şi, în schimb, merseră la Burger King pentru douăzeci de minute. El se arătă fascinat de ceea ce făcea ea şi rămase prin preajmă pentru încă o oră, privind la ce se întâmpla pe platou. Era impresionat de cât de eficientă era, ţinea totul sub control. Plecă pe la unu şi jumătate dimineaţa şi, când o sună a doua zi ca să vadă cum decursese totul, ea îi zise că terminaseră la ora patru dimineaţa. Îi spuse că lucrau uneori toată noaptea şi, pe măsură ce ea şi Bill ajunseră să se cunoască mai bine, îl lămuri că acela era unul dintre motivele pentru care nu avea viaţă personală, însă nu părea să o deranjeze.

Se întâlniră de câteva ori în următoarele câteva luni şi se simţiră foarte bine împreună. Toate celelalte femei păleau în comparaţie cu ea, iar el descoperi că învăţa tot ce nu avusese niciodată nevoie să ştie despre lumea modei. Dar ea făcea să i se pară interesantă. Şi, în cele din urmă, el îi mărturisi cât de puţin îi plăcea propria muncă.

— Nu poţi să faci nimic legat de drept care să fie mai distractiv? întrebă ea încercând să-l ajute.

— Nu în firma tatălui meu. Sunt cei mai buni avocaţi specializaţi pe drept fiscal din New York. Credeam că mi-ar plăcea să fiu avocat pledant la un moment dat sau să mă ocup de dreptul penal, dar tatăl meu nu m-ar ierta niciodată dacă aş pleca din firmă. Şi se pare că eu sunt de vină, fraţilor mei le place munca asta. Fac cât pot de multă muncă pro-bono, cu săracii, pentru apărarea drepturilor omului şi prin tribunale, dar tatăl meu nu este prea încântat nici de asta.

Bill era cu doi ani mai mare decât Jenny, dar ea părea atât de sigură de ce voia să facă şi deja îşi croise un drum în viaţă. În cea mai mare parte a timpului, el se simţea pierdut şi abătut din drumul său.Îl stânjenea faptul că era atât de nesigur în comparaţie cu ea. Ei îi plăcea totul la munca ei, chiar şi faptul că lucra atât de mult şi situaţiile nebuneşti cu care avea de-a face zilnic. Nimic din toate astea nu o deranja şi se bucura de provocare.

Ieşeau împreună de două luni, când el hotărî să se înscrie la un curs de teologie la Universitatea Columbia. Era ceva ce-şi dorise tot timpul să facă. Nu le spuse tatălui sau fraţilor săi, doar lui Jenny, căreia i se păru ceva grozav. Îl încuraja întotdeauna şi era deschisă la idei noi, iar el admira asta la ea.De fapt, era nebun după ea şi, la şase luni după ce începuseră să se întâlnească, era îndrăgostit până peste cap, iar ea recunoscuse că şi ea simţea la fel. Nu aveau planuri să facă ceva în privinţa asta, doar savurau din plin timpul petrecut împreună, iar când el termină cursul de teologie, se mai înscrise la încă trei. Le frecventa seara, ca să nu se suprapună cu munca, dar se simţea mult mai bine la şcoală, seara, decât la firma tatălui său. Deja ajunsese să urască tot ce facea acolo. Încercase de mai multe ori să i descoasă pe fraţii săi, dar ambii insistaseră că erau mulţumiţi şi fericiţi cu munca lor.

Amândoi era căsătoriţi, iar soţiile lor arătau la fel ca toate fetele în jurul cărora crescuseră. Erau femei blonde, cu ochi albaştri, care îşi făcuseră debutul în lumea bună, iar familiile lor se cunoşteau foarte bine. Soacra fratelui său mai mare Tom mersese la Vassar împreună cu mama lor. Nici una dintre cumnatele lui Bill nu lucra.

Şi fiecare dintre ele avea doi copii. Lui Bill i se păreau nişte vieţi şablon, previzibile de la naştere până la moarte.

Jenny era mult mai interesantă şi provenea dintr-o lume total diferită. Primii ei ani petrecuţi într-un oraş minier, cu un tată care lucra într-o mină de cărbuni, făceau ca ea să i se pară şi mai interesantă, el fiind cu atât mai impresionat de succesul ei. Ajunsese departe, după ce plecase din Pittston, Pennsylvania. În plus, le considera pe mama şi pe bunica ei femei încântătoare, curajoase şi pline de demnitate. Mersese împreună cu Jenny în Philadelphia şi le cunoscuse pe amândouă, iar ele fuseseră binevoitoare şi pline de căldură, spre deosebire de propriile rude, care fuseseră cât se poate de nesuferite când o întâlniseră pe Jenny. Cu mare emoţie, o dusese pe Jenny să-i întâlnească părinţii la casa lor de weekend din Connecticut, la sfârşitul de săptămână în care se sărbătorea Ziua Muncii, la şase luni după ce începuseră să iasă împreună.

Tatăl lui se arătase jovial la început, dar Bill îl cunoştea mai bine şi văzuse răceala din ochii lui. Iar mama lui condusese interogatoriul despre locul unde crescuse, unde absolvise facultatea şi dacă mersese la pension. Jenny fusese deschisă, sinceră şi naturală cu ei. Le spusese despre tatăl ei şi despre mutarea în Philadelphia, despre faptul că mersese la o şcoală publică acolo, apoi la Parsons şi le vorbise despre slujba ei de la Vogue. Pentru oricine altcineva, ar fi fost o poveste de succes impresionantă. Pentru părinţii lui, trecutul ei era o nelegiuire, iar faptul că ea ieşea cu fiul lor făcea ca totul să fie şi mai grav. Fraţii lui o priviseră ciudat, iar nevestele lor fuseseră incredibil de nepoliticoase cu ea, ignorând-o complet. Din punctul lor de vedere, fiica unui miner nu avea ce căuta printre ei. Nici dacă ar fi aruncat cu pietre în ea, mesajul lor nu ar fi fost mai clar. Când plecaseră, după cină. Bill se simţea furios şi umilit, cerându-i insistent iertare lui Jenny pe drumul de întoarcere spre New York.

— Nu fi prostuţ. Probabil nu ştiau la ce să se aştepte şi nu întâlnesc foarte des oameni care nu aparţin mediului lor. Am de-a face foarte des cu astfel de persoane.

Unele dintre vedetele care pozau pentru Vogue se purtau obraznic cu ea şi o tratau ca pe o sclavă. De data aceea însă, se simţea puţin rănită. Cu toate astea, văzându-l pe Bill atât de supărat, îi păru rău pentru el. Era clar că nu era bine-venită în familia lui, cu totii îi dăduseră foarte bine de înţeles acest lucru,ceea ce era stânjenitor pentru el.

— Nu-ţi face griji, îl asigură ea în timp ce conducea spre casă. Erau probabil îngroziţi că o să le spui că ai să te căsătoreşti cu mine, râse ea.

Bill trase maşina pe dreapta şi se întoarse spre ea.

— Jenny, exact asta am în minte, spuse el cu o voce blândă. Nu te merit şi familia mea nici atât. Nu-mi pasă ce cred, vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine. Te iubesc. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Jenny făcu ochii mari şi-l fixă cu privirea. Ştia că se iubeau, dar habar nu avusese că el se gândea la asta.

Ştia din ce lume provenea el şi că nu exista nici o şansă ca ea să se integreze în acel univers. Nu ar fi acceptat-o niciodată şi se temea că l-ar fi pedepsit pe Bill dacă se căsătorea cu ea.

— Dar părinţii tăi? Vor suferi cumplit dacă te căsătoreşti cu mine, spuse ea cu sinceritate şi cu ochi trişti.

Nu voia să-i distrugă viaţa, dar îl iubea la fel de mult pe cât o iubea el.

— Eu voi suferi cumplit dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine.

Era sincer. Intenţionase să o ceară în căsătorie până la sfârşitul anului, poate de Crăciun. Dar o iubea atât de mult şi voia ca ea să ştie cât de serios era în privinţa ei. Purtarea lipsită de căldură a familiei sale îl făcuse să vorbească deschis. Apoi o sărută, chiar înainte ca ea să răspundă, iar ea îl privi serioasă.

— Vorbeşti serios? întrebă ea în şoaptă.

— Da. Privirea lui nu o părăsi nici o clipă pe a ei. Jenny Arden, vrei să te căsătoreşti cu mine? Dacă da, te voi iubi până la sfârşitul veacurilor.

Ea zâmbi când îl auzi. Era atât de convins de ceea ce spunea şi era un om atât de bun! Ştiuse încă de la început că era bărbatul potrivit pentru ea. În cele din urmă, o convinsese că le fusese sortit să se întâlnească. Erau perfecţi unul pentru celălalt, se înţelegeau foarte bine, şi faptul că drumurile lor se încrucişaseră de două ori părea să

fie mai mult decât o pură întâmplare sau un noroc chior. Se simţeau făcuţi unul pentru celălalt, indiferent de ceea ce credeau părinţii lui.

— Da, spuse ea cu o voce slabă şi cu lacrimi în ochi. Totuşi, părinţii tăi o să te omoare. Nu am mers la pension, şi nici la Vassar. Nu am fost niciodată introdusă în înalta societate, şi nici nu sunt blondă.

Îl necăjea puţin, dar îi descrisese perfect familia.

— Nici că-mi pasă, spuse el zâmbind, în timp ce o sărută din nou.

Era extaziat, iar ea zâmbea fericită. Erau logodiţi!

— Am douăzeci şi nouă de ani, iar ei nu mă vor împiedica să mă căsătoresc cu femeia pe care o iubesc.Şi, în plus, poate că au fost nepoliticoşi astăzi, dar nu au nici un drept să se amestece în treburile noastre.

Se dovedi ulterior că îi subestimase. Tatăl său se arătă scandalizat şi discută cu Bill pe un ton glacial. Mama sa aproape leşină când el le spuse.

— Eşti nebun! Fiica unui miner?Te-ai drogat?

Iar fraţii săi îl imploraseră să nu le frângă inima părinţilor lor. Îi spuseră că Jenny părea să fie o fată de treabă, dar nu era femeia cu care el ar fi trebuit să se căsătorească. Îi spuseră că îi va trece, iar când el îi asigură că vorbea serios, fratele său Peter ieşi nervos din cameră şi trânti uşa, după ce îi spuse că toată viaţa fusese un ciudat, iar acum devenise evident că era nebun. Tom fu mai reţinut, dar simţea cu siguranţă la fel. Se purtară de parcă le spusese că avea de gând să meargă la mănăstire sau să-şi taie capul. Nimeni din familie nu se căsătorise vreodată cu cineva care nu era în elita socială şi nu avea sânge albastru.

Bill nu îi spuse lui Jenny cât de rău mersese sau cât de grosolani fuseseră, iar comportamentul lor groaznic îl convinse chiar şi mai mult că avea dreptate şi nu mai voia să aştepte.

De Ziua Recunoştinţei, îi anunţă că el şi Jenny urmau să se căsătorească în ianuarie, printr-o ceremonie restrânsă. Hotărâseră să se căsătorească în New York, într-o bisericuţă care le plăcea.Urmau să vină bunica şi mama ei, apoi aveau să participe la un prânz festiv. Mama lui Bill izbucni în lacrimi, iar Bill fu recunoscător că Jenny nu era de faţă. Ea se dusese în Philadelphia, iar el făcuse anunţul de unul singur. Fusese un weekend dureros pentru Bill. Nu-i schimbaseră hotărârea, dar îi îngreunaseră situaţia cât putuseră de mult. Duminică, părinţii îl anunţară că vor organiza după nuntă un prânz oficial în cinstea lor, cu condiţia să fie restrâns. Nu voiau să-şi piardă fiul boicotând evenimentul, dar Bill avea senzaţia că, dacă ar fi fost vorba de înmormântarea lui,ar fi planificat-o cu mai puţină disperare.Toţi tratau căsătoria lui cu Jenny ca pe o tragedie. Când se întoarse acasă în acea noapte,era epuizat şi o scuti pe Jenny de toate detaliile despre weekend. Îi spuse doar despre prânzul oficial pe care părinţii lui aveau să-l dea pentru ei după nuntă.

Ea îşi petrecuse sfârşitul de săptămână desenându-şi rochia de mireasă alături de mama şi bunica sa. Voia ceva foarte simplu, dar spectaculos, pentru ziua lor cea mare. Urma să fie absolut splendidă, acoperită cu broderii incredibil de delicate şi cu perle mici, cusute pe o dantelă veche. Era o rochie care ar fi costat o avere în Paris şi avea să arate splendid pe Jenny.

Nunta se desfăşură aşa cum se aşteptară. Bill şi Jenny erau strălucitori în biserica mică, alături de câţiva prieteni. Mama şi bunica ei erau fericite pentru ea, deşi îngrijorate în privinţa noilor ei rude dezagreabile.

Însă familia lui Bill fu cât se poate de distantă cu Jenny şi familia ei, făcând toasturi reţinute la prânzul oficial, subliniind în mod limpede dezaprobarea lor. Bill şi Jenny fură amândoi uşuraţi când totul se termină şi îşi petrecură o săptămână în Bahamas, unde se simţiră minunat.

La întoarcere, atmosfera de la biroul de avocatură se dovedi dureroasă când el reveni la lucru. Îl tratau ca pe un proscris şi nimeni nu menţionă vreodată numele soţiei lui, de parcă nici n-ar fi existat. Pentru că ei chiar îşi doreau ca ea să nu fi existat. Asta făcu mai uşoară următoarea decizie a lui Bill, când termină cele trei cursuri de teologie pe care le urmase. Aşa cum făcea de obicei, îi spuse mai întâi lui Jenny. Avea nevoie de aprobarea ei înainte de a face un pas atât de important. Spera să intre la seminar, să obţină o diplomă în teologie şi să devină preot episcopal la

absolvire. Se gândise deja la această posibilitate şi putea să frecventeze cursurile la Columbia. Avea să dureze trei ani, sau patru, sau chiar cinci, dacă le prelungea. Voia să plece de la firma de avocatură a tatălui său şi să meargă la cursurile de zi. Era o decizie uriaşă şi o schimbare majoră. Nu ştia ce va crede Jenny, dar atunci era sigur că asta i se potrivea.

— Cred că am o chemare, spuse el, părând stânjenit. Sună atât de făţarnic. Dar mi-a plăcut tot ce am studiat de-a lungul ultimului an. M-am gândit mult timp la asta şi simt că e decizia corectă. Dar nu ştiu ce crezi tu despre ideea de a fi căsătorită cu un preot.

Părea îngrijorat, dar ea îi zâmbi tandru.

— Mă vei mai iubi când vei fi preot? întrebă ea cu multă blândeţe.

— Mai mult decât oricând, spuse el, sărutând-o.Te vei opune să lucrez într-un domeniu atât de superficial precum moda?

Ea părea îngrijorată, iar Bill fu surprins de întrebare.

— Bineînţeles că nu, prostuţo. Sunt mândru de ceea ce faci. Nu mă voi transforma într-un formalist făţarnic dacă voi deveni preot. Vreau doar să fac puţin bine în lume şi cred că asta este calea potrivită pentru mine.

— Şi eu cred asta, spuse ea cu blândeţe, şi sunt la fel de mândră de tine. Cred că e o idee minunată, dacă asta este ceea ce vrei şi dacă te face fericit. Te susţin sută la sută.

Întotdeauna îl susţinea, ceea ce însemna totul pentru el. Apoi îi spuse că plănuia să părăsească firma de avocatură a familiei, iar ea se îngrijoră din pricina exploziei pe care cel mai probabil urma să o provoace şi atunci posibile rupturi serioase cu tatăl şi fraţii săi.

— Sunt pregătit pentru asta, spuse el calm, părând înţelept şi matur.

Decizia de a face ce voia îl pregătise deja. Şi arăta mai liniştit şi mai sigur pe sine decât îl văzuse ea vreodată. Era evident pentru amândoi că era decizia corectă.

Reacţia tatălui şi a fraţilor săi, după ce le zise că pleca, fu cu totul previzibilă. Le spuse că el credea că are o vocaţie, argument pe care îl respinseră ca fiind imatur şi iresponsabil. Nu se întâmplase niciodată ca un bărbat din familia Sweet să nu devină avocat sau să părăsească firma de avocatură, şi nimeni nu se alăturase vreodată bisericii. Fratele său Peter îi spuse că suferea de psihoză,iar Tom se arătă doar îndurerat. Şi în plus, toţi dădură vina pe Jenny.

Bill părăsi firma de avocatură în februarie şi în martie începu cursurile la Columbia, ca să-şi ia diploma în teologie, după care nu mai privi niciodată înapoi şi nu regretă, nici măcar pentru o clipă, cu toate că familia lui se purta în continuare de parcă ar fi făcut ceva cu adevărat nebunesc şi chiar lipsit de onoare. Cu sprijinul lui Jenny, Bill rămase pe drumul său şi îşi prelungi studiile la cinci ani.

În momentul în care se îndreptau spre centru, la al doilea spectacol de modă la care ea trebuia să participe în noaptea aceea, el mai avea cinci luni până la absolvire. Urma să devină preot. Jenny îl încurajase permanent, la fel cum făcuse şi el cu ea atunci când părăsise Vogue şi începuse munca de consultant. Ba chiar devenise mai tolerant şi mai plin de compasiune de-a lungul timpului. Descoperise că forţa sa se găsea în arta slujirii, care integra psihiatria şi psihologia în actul consilierii. Darul său era să lucreze cu oameni într-un context religios, mai degrabă decât domeniile mai aride ale teologiei, istoriei bisericii sau studiul Bibliei, cu toate că şi acestea îi plăceau. Adevăratul său punct forte consta în deschiderea faţă de celălalt şi oferirea de alinare. Jenny era mândră de cât de mult evoluase el în ultimii cinci ani, iar căsătoria lor nu fusese niciodată mai împlinită. Totul era bine în lumea lor.

Bunica ei murise la doi ani după ce se căsătoriseră, ceea ce îi provocase o mare suferinţă lui Jenny, căreia încă îi era dor de ea. Se gândea la ea în timp ce plănuia să organizeze o masă în cinstea lui Bill atunci când acesta avea să-şi ia diploma la Universitatea Columbia, în iunie, şi şi-ar fi dorit ca Therese să fi putut fi acolo. Mama ei venea din Philadelphia. Helene încă făcea rochii pentru clientele ei, deşi mult mai puţin complicate decât cele pe care le făcuse Therese, dar câştiga frumos de pe urma lor şi ducea o viaţă confortabilă.Voiau să-i invite şi pe părinţii lui la absolvire, iar Jenny era hotărâtă să nu-i lase de data aceasta să le strice bucuria, aşa cum încercaseră

să facă la nunta lor. Aceea avea să fie ziua cea mare a lui Bill şi ea voia ca totul să fie perfect pentru el. Plănuia asta de luni întregi.

Când ajunseră la teatrul pe care Pablo Charles îl închiriase pentru spectacolul lui, el coborî din maşină alături de ea. Jenny fusese acolo în noaptea precedentă, plănuind producţia alături de el, până la două dimineaţa, şi totul fusese sub control. Când Bill o urmă în culise, unde top-modelele îşi îmbrăcau hainele, găsi un haos organizat. Jumătate dintre ele erau dezbrăcate, şi Bill nici măcar nu mai observă. Era atât de obişnuit cu asta, încât i se păru ceva banal, iar ele erau atât de slabe şi cele mai multe atât de tinere, încât nici măcar nu i se părea că arătau ca nişte femei. Majoritatea fetelor pe care le foloseau ca modele pentru podium aveau între cincisprezece şi şaptesprezece ani.

Când intrară, Pablo cosea disperat un guler înalt şi înflorat la o rochie şi privi panicat către Jenny.

— Nenorocitul de guler tocmai a ajuns de la brodeză acum zece minute. Cum cred ei că o să termin la timp pentru spectacol?

Era disperat şi Jenny îi spuse că se va ocupa ea de guler, făcând semn către una dintre asistentele care făceau modificări de ultimă oră şi arătându-i cum să pună gulerul. O lăsă să se lupte să-l aşeze, apoi femeia îl cusu repede şi cu pricepere, în timp ce Jenny merse să verifice restul. Totul era în ordine şi, chiar dacă Pablo era un pachet de nervi, îşi dădu seama că spectacolul lui va fi o reuşită. Era un tânăr portorican, cu un talent imens, care devenise o vedetă importantă în ultimii doi ani, în mare parte cu ajutorul lui Jenny.

— Rezistă, îi spuse ea când îl văzu din nou. E aproape gata, iar spectacolul va fi fantastic. Ai încredere în mine.

Bill o privi alergând peste tot în culise rezolvând probleme, uimit, cum era întotdeauna, de ceea ce făcea ea. Era ca un magician şi scotea iepurii din pălărie de fiecare dată.

Bill o sărută înainte să meargă în sală să-şi ocupe locul. Era fericit să fie acolo cu ea şi să-i ofere, la rândul său, sprijinul necondiţionat.

— Ne vedem după spectacol. Dă-i gata! îi şopti el, apoi merse să-şi găsească locul printre cumpărători şi presă.

Îi recunoştea acum pe cei mai mulţi dintre ei şi îi făcu plăcere să schimbe două vorbe cu câţiva dintre ei. Era o lume pe care o găsea uneori interesantă, şi era încântat să vadă cât de respectată era Jenny în domeniul ei, căci merita din plin. Era o femeie talentată şi muncea din greu. Urcase muntele de una singură, prin propriile forţe. Fiica minerului din Pittston, Pennsylvania, devenise o vedetă în lumea modei. Fusese nevoie de unsprezece ani să ajungă acolo unde era astăzi, şi de încă trei înainte de asta, la Parsons. Fusese un urcuş lung, dificil şi plin de devotament spre succes.

În timp ce luă loc în public, înghesuit din ambele părţi de cumpărători din zona central-nordică a Statelor Unite, se gândea la Jenny şi zâmbi pentru sine. Era un bărbat fericit, profund îndrăgostit de soţia sa, şi ambii urmau cariere care le plăceau. Nu puteai cere mai mult de atât, în afară de un copil într-o bună zi. Vorbeau mult despre asta. Dar, pentru moment, binecuvântările pe care le împărtăşeau li se păreau din belşug.

capitolul 2

A doua zi după ultima prezentare din Săptămâna Modei din februarie, cei mai mulţi dintre designeri începură să lucreze la următoarea lor colecţie, care era cea de vacantă.

Nu exista nici o clipă de răgaz în industria modei, nici o pauză. În momentul în care terminai o colecţie şi un sezon, treceai la următoarea. Iar săptămânile de după spectacole erau întotdeauna o perioadă aglomerată pentru Jenny, căci se întâlnea cu fiecare dintre designerii cu care lucra şi pe care îi sfătuia, vorbind despre sezonul următor. Era vremea lansării noilor idei. Mulţi dintre designeri făceau cercetare

istorică, săpând în arhive, chiar şi pentru a găsi creatori de care nu-şi mai amintea nimeni, dar care fuseseră importanţi la un moment dat. În săptămânile de după Săptămâna Modei era vorba numai despre inspiraţie, iar Jenny făcea parte din acest proces. Mai mulţi creatori de modă o numeau muza lor. Iar ei îi făcea plăcere să discute cu ei despre documentările lor. Îi plăcea, de asemenea, să lucreze cu designer originali, care erau complet diferiţi unul de altul. Imaginea curată, mai degrabă clasică a lui David Fieldston contrasta cu caracterul sălbatic, nervos, tineresc al lui Pablo Charles şi cu alţi şase designed cu care mai lucra. Colaborarea cu oameni atât de diferiţi aducea puţin a schizofrenie, dar făcea ca procesul să fie şi mai palpitant pentru ea. Iar acum avea doi asistenţi, care o ajutau să facă faţă tuturor activităţilor. Ei se ocupau de întâlniri şi logistică, dar ea făcea singură toată partea de consultanţă pentru design. Pentru asta o angajau clienţii ei.

Unul dintre asistenţii ei, Nelson Wu, era un tânăr chinez, originar din Hong Kong, care îşi dorea ca într-o bună zi să devină el însuşi creator de modă. Făcea haine în mansarda sa din Village. Lucra ocazional pentru Jenny, ajutând-o la nevoie, deşi era interesat mai mult de propriile schiţe, dar se bucura de timpul petrecut alături de ea, iar ea îi era recunoscătoare pentru asta atunci când era copleşită.

Cealaltă asistentă era alături de ea toată ziua. Se retrăsese de la Parsons când descoperise că designul nu era pentru ea. Era o graficiană şi o fotografă extraordinară şi lucra uneori ca fotograf liber-profesionist noaptea sau în weekend. Jenny descoperise că, în general, cei mai mulţi oameni din industria modei, dacă erau cu adevărat creativi, aveau mai multe îndatoriri, la fel ca şi ea. Azaya Jackson era o fată frumoasă, a cărei mamă era etiopiană şi fusese un model faimos. Azaya crescuse în mijlocul modei şi mai făcea, uneori, şi puţin modeling. Era cu adevărat interesată de clienţii lui Jenny şi o admira foarte mult. Se întâlniseră când Azaya pozase pentru o şedinţă în vremea când Jenny era la Vogue, şi apăruse din nou în momentul în care Jenny căuta o asistentă, atunci când pornise pe cont propriu. Avea douăzeci şi cinci de ani, era foarte inteligentă şi entuziasmată să lucreze cu Jenny. Era dispusă să îndeplinească orice sarcină şi era avidă să înveţe despre partea comercială a modei.

Şi, la fel cum i se întâmplase şi lui Jenny până să-l întâlnească pe Bill, Azaya era ocupată cu atât de multe proiecte, încât nu avea niciodată timp pentru viaţa personală. Era tot timpul la birou, iar Jenny o îndemna mereu să iasă în oraş şi să se distreze.

— Aşa cum faci tu, nu? o tachină Azaya. Când aţi ieşit ultima dată în oraş tu şi Bill? Lucrezi până târziu în fiecare seară.

— Asta e altceva. Jenny îi zâmbi. Eu sunt căsătorită şi sunt mai în vârstă decât tine. În plus, Bill are examene.

El absolvea ultimele cursuri, termina lucrările de sfârşit de semestru şi la fel şi teza de masterat. În vreme ce Jenny era cufundată în crearea colecţiei de vacanţă împreună cu clienţii ei designeri, la mijlocul lui martie, Bill mai avea trei luni până la absolvire şi se străduia să pună totul la punct. Era uşurat că Jenny era şi ea prea ocupată, dar şi fericit că nu trebuia să iasă în oraş. Plănuiau să sărbătorească în iunie şi să-şi ia o vacanţă. Dar până atunci, nici unul din ei nu avea timp de distracţie. Erau fericiţi cu ceea ce făceau, aşa că nu conta. Şi ştiau că era ceva temporar. După ce Bill absolvea, aveau să se bucure de mai mult timp împreună.

În acel moment era în plin proces de trimitere de cereri către biserici. Trimisese scrisori la zeci de biserici episcopale din oraş şi din suburbiile apropiate, sperând să găsească una care avea nevoie de un preot proaspăt ieşit de pe băncile facultăţii. Nu voia să facă naveta timp de mai multe ore pe zi, şi locul în care lucra trebuia să fie aproape de oraş, pentru cariera lui Jenny. Ea era prea ocupată şi avea prea mulţi clienţi şi proiecte ca să facă naveta. Şi toată munca ei se afla în New York. Alerga toată ziua de la o întâlnire la alta, uitându-se la schiţe noi, consultându-se cu clienţii ei în privinţa materialelor, discutând despre direcţia pe care o abordau cu noua lor colecţie şi despre noile tendinţe. Bill ştia că nu se putea gândi la o slujbă care să se afle la prea mare depărtare. Dar, până atunci, nimeni nu îi oferise vreuna. Se înscrisese recent la un serviciu care trimitea solicitări legate de posturile din biserici de pe tot cuprinsul Statelor Unite, dar precizase foarte clar că era nevoit să stea în New York. Şi fiecare loc din oraş la care trimisese solicitare îl refuzase. Nu aveau posturi libere, şi la fel era

şi în suburbiile mai apropiate de New York. Dar nu era încă descurajat, era sigur că va apărea ceva. Încercase la câteva biserici din Connecticut şi New Jersey, dar nici de acolo nu primise vreun răspuns favorabil. Avea antenele întinse în cele patru zări.

Într-o după-amiază, lucra la teza sa, când fratele său Tom îl sună şi îl invită a doua zi la prânz. Bill se bucura rareori de contactul cu membrii familiei sale, dar nu voia să-i înstrăineze şi mai mult şi încerca să-i vadă oricând putea. Tom era de obicei mai rezonabil decât Peter sau tatăl său, cu toate că nu pretindea că înţelegea alegerile pe care fratele său mai mic le făcuse, nici alegerea soţiei, nici decizia de a deveni preot. Părea o risipă teribilă de gândire juridică strălucitoare, de educaţie juridică excelentă şi de legături sociale. Şi aveau nevoie de el la firmă. Faptul că Bill încălcase tradiţia familiei era de neînţeles pentru Tom.

Într-un efort de a păstra deschise canalele de comunicare, Tom şi Bill se întâlniră a doua zi pentru a lua prânzul împreună la 21. Era un teritoriu cunoscut amândurora şi un restaurant la care le plăcea să meargă încă de când erau doar nişte băieţi.

— Aşadar, cu ce te mai ocupi în ultimul timp? întrebă Tom pe un ton prietenos, după ce amândoi comandară un pahar de vin.

Intre cei doi fraţi era o diferenţă de zece ani. Tom tocmai făcuse patruzeci şi patru de ani, şi Bill fu şocat când îşi dădu seama că fratele său ajunsese la vârsta mijlocie, iar Peter avea să împlinească patruzeci de ani peste câteva luni. Şi fiecare din fraţi avea doi copii, în timp ce el şi Jenny nu aveau nici unul. Vieţile şi preocupările lor păreau foarte diferite. Şi chiar şi mai şocant pentru Bill, fiul cel mic al lui Tom era la liceu, iar băiatul său cel mare tocmai începuse facultatea. Bill îi spuse lui Jenny că îl făcea să se simtă bătrân, chiar dacă avea doar treizeci şi patru de ani. Cel puţin copiii fratelui său Peter erau mult mai mici.

— Lucrez la teză, spuse Bill ca răspuns la întrebarea fratelui său. Îmi ia o veşnicie.

— Ţi-ai găsit de lucru? întrebă Tom pe un ton firesc, iar Bill clătină din cap.

— Există liste de aşteptare de doi kilometri pentru bisericile din oraş, iar în suburbii lucrurile nu stau mai bine. Şi nu putem să ieşim prea mult din oraş. Nu pot să-i fac asta lui Jenny. Are prea mult de lucru.

Tom dădu aprobator din cap, pe deplin conştient că era un fel de expertă în domeniul modei, cu toate că nu avea o idee clară în legătură cu slujba ei. Ştia că deţinea propria afacere, dar tot i se părea ceva frivol. Nu era o afacere care să-l intereseze.

— Te gândeşti vreodată să ai copii, sau asta nu face parte din plan? îl întrebă pentru prima dată Tom pe Bill.

Nu avea de unde să ştie că încercaseră asta în ultimii doi ani, dar Bill nu-i spuse. Jenny era descurajată, dar slujba ei era stresantă şi alerga tot timpul dintr-o parte în alta. Bill era sigur că avea să se întâmple la timpul potrivit. Poate în vacanţă, ceea ce nu mai avuseseră de un an.

— Vorbim despre asta, spuse simplu Bill, deloc nerăbdător să-i împărtăşească fratelui grijile sale.

Tot ce le mărturisise vreodată fusese folosit ulterior împotriva lui. Iar aceea era o chestiune prea sensibilă pentru el ca să vrea să o discute cu altcineva în afară de Jenny. Ar fi simţit că ar fi trădat-o dacă i-ar fi împărtăşit lui Tom îngrijorările sale.

— Nu e nici o grabă, spuse el vag.

— Voi doi nu întineriţi, spuse fără menajamente Tom. Dar presupun că pentru ea cariera e mai importantă decât un copil, adăugă el cu asprime. Familia lui nici măcar nu o cunoştea, dar nu o menaja niciodată. Toţi erau dispuşi să creadă că era o persoană rea deoarece se născuse în ceea ce ei considerau a fi partea săracă a oraşului.

— Sunt sigur că va fi o mamă minunată, spuse cu sinceritate Bill. Şi trebuie să găsesc o biserică înainte să începem să avem copii. Fiecare lucru la vremea sa.

Părea calm în legătură cu acest aspect. Tom ezită doar pentru o clipă, înainte să se lanseze.

— Ce zici de ideea de a te întoarce la firmă? Ai acolo o slujbă gata pregătită, care te aşteaptă. Nu trebuie să te dai de ceasul morţii să găseşti o biserică. Poţi să faci muncă de voluntariat în weekenduri.

Ei încă priveau dăruirea lui faţă de preoţie drept un hobby excentric, nu o vocaţie. Bill renunţase de mult să mai încerce să-i convingă cât de mult însemna pentru el.

— Tata nu întinereşte nici el. Se va retrage nu peste foarte mult timp şi cred că ar fi foarte mulţumit să ştie că te întorci în turmă. Ştiu cât de mult a însemnat pentru tine munca pro-bono. Am putea face o înţelegere. Ai putea deveni partener cu drepturi depline şi ai lua o cotă mai mică din profituri, dacă nu vrei să te ocupi de clienţii plătitori.

Aceasta fusese o chestiune dezbătută şi înainte.

— Nu e vorba de bani, îi explică liniştit Bill. Simt că fiecare dintre noi are destinul pe care trebuie să-l urmeze. Acesta este al meu. Mi-a luat mult timp să înţeleg asta. Ştiu că sunt pe drumul cel bun, alături de femeia potrivită. Căsătoria mea cu Jenny nu a fost un accident. A fost sortită. La fel ca şi căsătoria ta cu Julie.

Tom nu făcu nici un comentariu, doar dădu aprobator din cap, dar Bill observă o privire îngrijorată în ochii fratelui său.

— Cum poţi să fii atât de sigur? îl întrebă Tom, devenit pe neaşteptate serios.

Bill părea atât de convins de ceea ce facea, încât Tom nu era niciodată sigur dacă îşi pierduse minţile sau era mai sănătos la minte decât ei toţi. Părea complet împăcat cu sine.

— Ţi se va părea stupid, sunt sigur, dar mă rog mult. Încerc să ascult. Şi instinctul îmi spune întotdeauna dacă ceea ce fac este corect. Sau greşit. Mă simţeam groaznic când lucram la firmă. Ştiam că nu este potrivit pentru mine. Uram să mă duc la lucru în fiecare zi, mă simţeam ca şi cum aş fi ieşit din pielea mea. De îndată ce am început seminarul, am ştiut că eram pe drumul cel bun. Am ştiut de la primul meu curs de teologie. A fost asemenea unui magnet. Totul s-a potrivit. La fel a fost când am întâlnit-o pe Jenny. Din secunda în care am întâlnit-o, am fost sigur. Am ştiu că am fost sortiţi să fim împreună.O spuse cu atâta siguranţă, încât Tom se holbă la el vreme îndelungată, încercând să înţeleagă.

— Nu ai simţit la fel în legătură cu Julie? Eraţi atât de îndrăgostiţi unul de celălalt, îl întrebă Bill pe fratele său mai mare pe un ton serios.

— Nu simt sigur dacă am simţit vreodată că am fost „sortiţi” să fim împreună, spuse sincer Tom. Era doar cea mai drăguţă fată care îşi făcuse debutul în acel sezon şi cu care ieşisem până atunci, şi ne-am distrat foarte bine. Eram amândoi tineri. Douăzeci de ani mai târziu, totul este diferit.Ai nevoie de mai mult decât de o debutantă drăguţă.Iar oamenii se schimbă atunci când se maturizează. Atunci, nici unul din noi nu ştia cine este.

Tom se căsătorise de tânăr, fusese cu cinci ani mai tânăr decât era Bill când se căsătorise cu Jenny, şi nu la fel de înţelept.

Bill nu înţelegea prea bine ce voise să spună fratele său prin vorbele sale şi nu voia să se amestece. Tom nu arăta fericit. Atât el, cât şi Peter erau căsătoriţi de mult timp cu femei cu care Bill nu ar fi vrut să fie căsătorit, dar păruse că le mergea bine. Julie şi Georgina erau la fel ca toţi ceilalţi pe care îi văzuse crescând, dar căsniciile lor rezistaseră. Bill crezuse mereu că erau mulţumiţi şi aveau copii la locul lor. Jenny era diferită, era mai profundă, mai puternică, era independentă, iar lui îi plăcea viaţa pe care o duceau împreună. Şi totul între ei era sincer.

— Atâta timp cât funcţionează, spuse rezonabil Bill. Eu şi Jenny suntem fericiţi. Sper că şi tu eşti fericit. Nimeni din familie nu i-a dat vreo şansă lui Jenny şi numai Dumnezeu ştie că merita. E o persoană grozavă. Dar, în orice caz, ne am descurcat.

Tom nu făcu nici un comentariu. Din când în când se simţea vinovat în legătură cu asta, dar nu suficient de mult încât să facă vreun efort să ajungă să o cunoască pe Jenny, iar Peter nu făcea absolut nici un efort. Era în continuare scandalizat de alegerea lui Bill, şi la fel erau şi părinţii săi. Era ca şi cum o considerau un afront personal la adresa lor. Tom era mai rezonabil şi pur şi simplu o ignora pe Jenny când o vedea şi i se adresa doar lui Bill. Dar cel puţin nu era nepoliticos în mod făţiş, precum Peter şi părinţii lor.

— Am vreo şansă să te conving să te întorci la firma de avocatură? întrebă el, făcând o ultimă încercare şi dându-şi din nou seama că şansele sale erau aproape nule.

Fratele său mai tânăr clătină din cap.

— Poate va dura ceva timp, dar vreau să găsesc o biserică. Am primit o ofertă de la una din Kentucky, dar am refuzat-o. Va apărea ceva. Jenny îmi spune încontinuu să fiu răbdător.

— Dă-ne de veste dacă te răzgândeşti, spuse Tom, în timp ce achită nota de plată.

El îl invitase pe Bill. Ştia însă că el nu avea de gând să-şi schimbe drumul acum. Era nerăbdător să găsească o biserică şi să devină preot activ, nu să practice avocatura.

— E la fel de probabil să mă întorc la avocatură, pe cât e de probabil ca tu să devii preot, spuse Bill râzând, în timp ce ieşiră din restaurant. Mulţumesc pentru prânz.

Îi zâmbi fratelui său şi chemă un taxi. Tom se întoarse pe jos la birou, gândindu-se la tot ce-i spusese Bill. Părea atât de sigur în legătură cu tot, încât Tom îl invidie. Când se întoarse la birou, Peter îl întrebă ce mai face fratele lor.

— E bine. Pare fericit cu viaţa lui şi sigur de ceea ce face. Poate mai fericit decât suntem noi. Cine ştie? Poate chiar are o chemare. Pot să-ţi spun un singur lucru: nu se va mai întoarce niciodată la firmă.

— Întotdeauna a fost puţin nebun, replică Peter, părând nepăsător şi foarte arogant.

— Nu cred că e, spuse sincer Tom, mai respectuos cu Bill decât fusese vreodată Peter.Face ce doreşte să facă şi crede în asta, şi e căsătorit cu o femeie după care e înnebunit. Ce e aşa nebunesc în asta?

— Nu poţi să pleci de lângă istorie şi tradiţie, să renunţi la o carieră la cea mai respectată firmă de avocatură din New York şi să te căsătoreşti cu o fată venită de nicăieri. Despre ce e vorba aici? O răzvrătire adolescentină? Trebuie să se maturizeze, spuse Peter cu o privire acră.

— Cred că s-a maturizat. Nu vrea aceleaşi lucruri pe care le vrem noi. Niciodată nu a vrut. Niciodată nu a ieşit cu genul de femei cu care am ieşit noi şi cred că a urât fiecare clipă pe care a petrecut-o lucrând pentru firmă. Vrea să meargă în lume şi să ajute oamenii. Poate nu e atât de greşit.

Tom încerca să fie onest. Dar Peter nu voia să audă. Credea că schimbarea de atitudine a lui Bill era juvenilă, şi aceasta era şi părerea tatălui lor. Mama lor era mai supărată din cauza lui Jenny decât din cauza firmei de avocatură. Şi nici unul dintre ei nu era de acord cu el, şi nici cu deciziile pe care le luase.

— E în regulă dacă ai douăzeci de ani şi vrei să te alături Peace Corps. El are treizeci şi patru de ani şi vrea să devină cercetaş.

Tom era şocat de spusele lui Peter. După ceea ce auzise la prânz, părea lipsit de respect. La urma urmei, Bill se alătura Bisericii, nu cercetaşilor.

— Nu sunt sigur că cei mai mulţi dintre preoţi se consideră cercetaşi. Există în lume suficient loc pentru ambele tabere, îi reaminti Tom. Ce facem noi şi ce face el. Bill vrea să vindece rănile sufletului. Noi doar ne ocupăm de taxele lor.

Alegerea lui Bill i se părea mai nobilă.

— Încearcă să-i spui asta tatei. Bill aproape i-a frânt inima când a părăsit firma. La fel şi mamei, când s-a căsătorit cu Jenny. Cât de mult sens are asta? Nu am pus niciodată la îndoială decizia să calc pe urmele tatei, şi nici tu. Ce îl face pe Bill atât de special?

— Poate că aşa ar trebui. Poate are mai mult curaj decât noi doi, spuse Tom, părând dus pe gânduri. Privirea liniştită din ochii lui Bill din timpul prânzului îl impresionase şi îi stârnise invidia.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Peter, clătinând din cap. Nu începe şi tu. Avem o viaţă grozavă, suntem parteneri la cea mai bună firmă de avocatură din New York, avem siguranţa permanentă a slujbei până sfârşitul vieţii noastre. Ce poţi să vrei mai mult?

Era o întrebare importantă, dar Tom nu-i răspunse, însă continuă să se gândească la asta când se întoarse la propriul său birou. Peter semăna cel mai bine cu tatăl lor, dictatorial, autoritar, tradiţionalist şi se aştepta ca fiii săi să fie la fel şi să-i calce pe urme. Peter o făcuse fără să şovăie vreo clipă. Iar Tom la fel, până acum, dar într-un fel sau altul se întrebă dacă viata nu însemna mai mult decât să trăieşti conform tradiţiei. Iar Bill dezamăgise şi refuzase să facă asta şi, din câte vedea Tom, era mai fericit decât ei doi şi mai împăcat cu sine. Îl admira pentru asta. Tom începu să-şi pună întrebări, deşi mai târziu descoperi că nu avea nici un răspuns. Viaţa lui era suma

părţilor sale, iar unele, din păcate, păreau să lipsească. Bill părea să le aibă pe toate. O vocaţie de care era sigur şi pe Jenny, care îl făcea fericit şî părea o fată de treabă, mai mult decât atât, era o persoană bună, şi la fel era şi Bill.

Când Bill se întoarse de la prânz, îşi verifică corespondenţa şi găsi mai multe răspunsuri de la biserici la care trimisese scrisori. Trei dintre ele îl refuzaseră şi o alta spunea că îl pusese pe lista de aşteptare. Citi ultima scrisoare de mai multe ori. O primise ca răspuns la scrisorile trimise de către serviciul de plasament pentru preoţi. Nu era o biserică pe care o solicitase, şi nici măcar una la care se gândise. Citi scrisoarea pentru ultima dată, o împături şi o puse înapoi în plic. Apoi o strecură într-un sertar de la biroul său şi se aşeză să lucreze la teza sa. Îi făcuse plăcere că-l văzuse pe Tom, mai mult decât de obicei. Se aşteptase ca el să încerce să-l convingă să se întoarcă la firma de avocatură, dar bătuse în retragere mai repede decât de obicei, astfel încât nu se ajunsese la o discuţie aprinsă. Şi habar nu avea de ce, dar, în timp ce se gândea la fratele său mai mare, îi părea rău pentru el. Respectase linia partidului, ambii săi fraţi o făcuseră, dar părea cumva înfrânt. Îşi vânduse sufletul ca să fie cum se aşteptase tatăl lor, şi la fel făcuse şi Peter.

Bill era atât de fericit că nu rămăsese alături de ei. Vieţile lor îi păreau atât de goale.

Bill îi spuse lui Jenny despre prânzul cu Tom când ajunse acasă în acea seară, obosită după o zi lungă.

— Ţi-a cerut să te întorci la firmă? întrebă ea, relaxându-se pe canapea, în timp ce el îi întinse un pahar cu vin. Îi plăcea să vină acasă la el şi să-i povestească despre ziua ei. Iar el era fericit să o vadă după orele de studiu şi de lucru la teza sa. Totul mergea bine.

— Bineînţeles. Bill îi zâmbi. După cinci ani, sunt surprins că încă le pasă. Ar trebui să fiu flatat.

Dar nu era.Ei voiau doar să-l aducă într-o stare de supunere şi să-l forţeze să fie ca ei.

— Pentru ei e ameninţător că ai spălat putina. Îi face să se gândească la vieţile lor, spuse ea cu înţelepciune. Nu vor înceta niciodată să te convingă să te întorci. Sau să te facă să te răzgândeşti în legătură cu mine.Faptul că noi suntem diferiţi e înspăimântător pentru ei. Şi cu atât mai mult dacă suntem fericiţi.

El nu-i spuse că Tom adusese în discuţie ideea ca ei să aibă copii. Ştia că era un subiect care o supăra. În fiecare lună sperau că ea rămăsese însărcinată şi de fiecare dată erau dezamăgiţi. Fuseseră de acord să meargă la un doctor speializat în probleme de fertilitate dacă nu se întâmpla nimic în următoarele câteva luni. Un copil era singurul lucru care lipsea din viaţa lor acum. Dar Bill era de părere că şi acest lucru era sortit să se întâmple şi avea să se întâmple când se vor aştepta mai puţin. Era mult prea devreme să intre în panică, dar, după doi ani de încercări fără succes, amânddi deveneau îngrijoraţi, chiar dacă nu o recunoşteau unul în faţa celuilalt. „Poate când voi găsi o biserică”, îşi spunea el uneori.

În timp ce se gândea la aceasta, îşi aminti de scrisoarea pe care o pusese în sertarul biroului în acea după-amiază. Nu-i pomeni nici despre aceasta lui Jenny. Niciodată nu avea secrete faţă de ea. Dar ştia că nu are nici un rost să-i spună despre asta, doar ar fi supărat-o. Avea să apară şi o biserică pentru el, era convins, şi la fel şi un copil pentru ei. Trebuia doar să fie răbdători. Destinul urma să le aducă ce aveau nevoie, încă o dată. Bill era sigur de asta.

Când merseră în pat în acea noapte, făcură dragoste, iar Jenny adormi apoi în braţele lui, sperând la fel cum făcea întotdeauna, că rămăsese însărcinată. În afară de asta, în opinia ei, ştia că Bill ar fi fost de acord cu ea, aveau totul.

capitolul 3

În afară de ziua în care se căsătoriseră, ziua în care Bill absolvi Seminarul Teologic Union fii una dintre cele mai importante din viaţa lor de cuplu.

Ceremonia de absolvire avu loc în curtea pătrată a seminarului, iar Jenny plânse în cea mai mare parte a ei, privindu-l pe Bill cu robă şi tocă. Căpătase o diploma dublă, emisă atât de Universitatea Columbia, cât şi de seminar, iar acum avea un masterat în teologie. Iar acesta valora pentru el infinit mai mult decât absolvirea Facultăţii de Drept din cadrul Universităţii Harvard, cu toate că aceea fusese mult mai dificilă. Acum era oficial preot, dar încă nu avea o slujbă sau vreo biserică. Până acum, toţi fie îl puseseră pe o listă de Aşteptare, fie îl refuzaseră.

Încheiase cu succes practica la o biserică din Bronx şi făcuse cursuri suplimentare ca să se califice drept capelan de spital sau de închisoare.Făcuse, de asemenea, şi cursuri intensive de psihologie care să-l ajute în consiliere, cu o specializare în problema abuzurilor. Bill era plin de compasiune în special faţă de femeile abuzate şi făcuse nenumărate ore de muncă voluntară la o biserică ce îi ajuta pe cei fără adăpost. Şi, după cursuri, în fiecare weekend, timp de cinci ani, ca să se pregătească pentru preoţia episcopală,fusese hirotonisit discret ca preot,în săptămâna dinaintea absolvirii. Avea tot ce era nevoie, cu excepţia unei biserici.

Helene participase la ceremonia de absolvire alături de Bill şi Jenny. Jenny îi invitase şi pe părinţii lui să participe, pe fraţii lui şi soţiile lor, pe nepoatele şi nepoţii lui, dar toţi pretinseseră că erau prea ocupaţi. Dar fuseseră de acord să vină la prânzul pe care Jenny îl aranjase pentru el după ceremonie, exceptându-i pe nepoţii şi nepoatele lui, care mai aveau încă o săptămână de şcoală. Jenny rezervase o masă la 21 pentru toţi nouă, întrucât era restaurantul favorit al familiei, şi ştia că familia Sweet se va simţi bine acolo.

Nu-l mai văzuse pe nici unul dintre ei de câţiva ani, dar, din moment ce acceptaseră invitaţia ei, presupuse că se vor purta politicos cu ea. Era o zi extrem de importantă pentru fratele şi fiul lor. Era preot cu drepturi depline al Bisericii Episcopale, având dreptul să căsătorească oameni şi să efectueze toate ritualurile şi sacramentele bisericii. Tot ce voia acum era un loc în care să practice ceea ce învăţase. Şi, în timp ce aştepta ca o biserică să-l angajeze, lucra ca suplinitor de capelan la două spitale şi la închisoarea pentru femei din centru. Cel puţin era activ şi de-abia aştepta să-şi înceapă îndatoririle de capelan peste două săptămâni. Jenny era uşurată că el va avea ceva de făcut. Căutarea unui post într-o biserică durase mai mult decât preconizaseră. Căuta de aproape şase luni.

Merseră direct la restaurant după ceremonia de absolvire, iar părinţii lui erau deja acolo.Tatăl său ţinea în mână un Bloody Mary, iar mama sa avea o privire neînduratoare, în timp ce sorbea dintr-un gin tonic. Dădu din cap către Jenny şi se uită spre Bill de parcă acesta ar fi fost grav bolnav. Considera noua lui carieră şi mariajul cu Jenny drept o manifestare a unei boli psihice, din care spera că îşi va reveni curând. Nu-i spuse nimic mamei lui Jenny, iar Jenny dădu mâna cu socrii ei având pe chip un zâmbet amabil, la care ei nu răspunseră. Porniseră cu stângul, şi Bill deveni brusc încordat. Bill, Jenny şi Helene tocmai se aşezau la masă, când fraţii şi nevestele lor sosiră şi umplură masa, ceea ce era întru câtva o uşurare. Nimeni nu pomeni de ceremonia de absolvire şi nu-l felicită pe Bill, ceea ce o şocă pe Jenny. Păreau să creadă că dau dovadă de tact dacă nu menţionează nimic, asemenea unei greşeli teribile comise de el şi pe care ei doreau să o treacă cu vederea, precum căsătoria cu Jenny. După cât de greu fusese pentru el să devină preot, lui Jenny se părea atât nepoliticos, cât şi crud ca familia lui să ignore eforturile sale. Tom spuse în cele din urmă ceva pe la jumătatea prânzului:

— Cum e să fii un om al bisericii? spuse Tom fratelui său mai tânăr, zâmbind uşor.

— Pare puţin ireal până voi găsi o biserică. Poate mă voi simţi mai mult ca un preot când voi începe să lucrez pe post de capelan la închisoarea de femei din centru săptămâna viitoare, spuse el sincer, în timp ce mama sa se încruntă.

— Îngrozitor, spuse ea cu o voce sugrumată. Nu poţi să faci altceva cât timp aştepţi?

— De asemenea, voi lucra în postul de capelan la două spitale, o linişti el, în timp ce tatăl său clătină din cap.

— Există o grămadă de lucru pentru tine la firma de avocatură. Nu trebuie să te învârti prin spitale şi închisori, căutând de lucru, îi reaminti el lui Bill. Eşti avocat în continuare. Poţi să te întorci oricând la lucru.

Era evident că părerea lui era că Bill ar trebui să facă asta.

— Mulţumesc, tată, spuse politicos Bill.

Jenny era furioasă că nimeni nu vorbise deocamdată cu mama ei, dar Helene nu părea deranjată de asta. Ea îşi aminti cum se purtaseră cu ea la nuntă şi nu se aştepta la nimic mai bun din partea lor astăzi. Venise la prânz din respect pentru Bill. Mama lui Bill privea prin ea de parcă nu exista şi făcu un efort să vorbească cu Jenny, deşi părea îndurerată de fiecare dată când o făcea. Soţiile fraţilor lui Bill vorbeau mai ales una cu cealaltă. Doar Tom era amabil cu Bill şi încerca să înviorează atmosfera, cu foarte puţin succes.

Jenny comandase un tort, pe care era scris „Felicitări, Bill“, şi îl serviră cu şampanie, drept desert. La sfârşitul mesei, tatăl lui Bill băuse prea mult, Peter era vizibil plictisit, iar mama lor părea bolnavă. Se termină în mai puţin de două ore. Bill şi Jenny erau epuizaţi când părăsiră restaurantul alături de Helene, în timp ce Bill ducea o punguţă cu ceea ce mai rămăsese din tort. Fusese un prânz dureros, iar Jenny regreta că îi invitase. Erau incapabili să se poarte frumos cu el şi să-i sărbătorească realizarea. Bill comentă pe drumul de întoarcere că participase la înmormântări care fuseseră mai distractive.

— Se poartă de parcă tocmai am fost condamnat la închisoare, îi spuse Bill lui Jenny în taxi, în drum spre casă.

Tom era singurul care făcuse un efort, iar Jenny observase că o privise cu luare aminte de câte ori avusese ocazia, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama cine era şi de ce fratele său o iubea. Iar ei pomeniseră de mai multe ori în timpul prânzului că ea şi Bill nu aveau copii,întrebând dacă era din cauza slujbei ei. Evident, credeau că ea era de vină, cum era şi pentru faptul că el îşi abandonase cariera de avocat şi se alăturase Bisericii. Răspunsese cu uşurinţă tuturor întrebărilor lor, spunând că aşteptaseră să-şi întemeieze o familie după absolvirea lui Bill, dar soţul ei observase că ea arăta abătută de fiecare dată când se ivea acest subiect. Eşecul de a nu avea un copil până acum era singura tristeţe veritabilă din viaţa lor. Ea discutase asta recent cu mama ei, care o înţelegea şi îi spusese că ea şi tatăl lui Jenny nu reuşiseră niciodată să aibă un al doilea copil, cu toate că încercaseră, iar ea pierduse mai multe sarcini după ce se născuse Jenny. Se întrebaseră dacă era ceva legat de munca lui Jack, din moment ce Jenny fusese concepută cu uşurinţă când el era în armată şi nu lucra în mină. Dar nu ştiuseră niciodată cu siguranţă.

În drum spre casă, o lăsară pe Helene la gară, ca să se poată întoarce în Philadelphia, iar ea îşi felicită din nou ginerele şi îi spuse ce mândră era de el. Apoi Jenny şi Bill merseră acasă şi se prăbuşiră pe canapea, cu un aer destins. Azaya o sună pe Jenny aproape în clipa în care se aşezară. Unul dintre clienţii ei se panica în legătură cu un material care se pierduse pe drum din Franţa, un altul voia să ştie dacă putea să meargă cu el la Milano săptămâna următoare şi primise cel puţin doisprezece apeluri cu întrebări care necesitau răspunsuri imediate. Douăzeci de minute mai târziu, era înapoi pe canapea alături de Bill, care stătea privind în gol. Acesta se întoarse spre ea şi o privi cu ochi trişti. Fuseseră două ore extrem de dificile, pentru un eveniment care ar fi trebuit să fie semnificativ şi distractiv.

— Cu toate pretenţiile lor de bună creştere şi descendenţă impecabilă,cred că membrii familiei mele sunt cei mai nepoliticoşi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Îmi pare rău, Jenny, nu te voi mai supune vreodată la aşa ceva. Şi nici pe biata ta mamă.

Bill era singura persoană de la masă care vorbise cu ea. Ceilalţi se purtaseră de parcă ea nu ar fi existat.

— Sunt încă furioşi că te-ai căsătorit cu mine, spuse realistă Jenny, iar acest lucru nu o mai surprindea.

— Aş fi murit de plictiseală dacă m-aş fi căsătorit cu Julie sau Georgina. Chiar şi fraţii mei par plictisiţi de moarte alături de ele.

Jenny observase de mai multe ori că ambele femei aveau un ton diferit de fiecare dată când vorbeau cu soţii lor. Avea sentimentul clar că nu totul era roz în lumile lor, în special în cea a lui Tom. Julie se răstise la el şi făcuse comentarii răutăcioase la adresa lui de mai multe ori. Bill şi Jenny, pe de altă parte, se ţinuseră de mână pe durata întregului prânz.Ambii aveau nevoie de sprijin, mai ales în lumina ostilităţii îndreptate necontenit asupra lor.Jenny de-abia mâncase, căci fusese prea stresant, iar Bill băuse un Bloody Mary şi mai multe pahare de vin,lucru pe care nu-l făcea niciodată la prânz.Dar fusese singura cale prin care putea să facă faţă. Înţelese acum, mai mult decât oricând, că Jenny era familia lui. Părinţii şi fraţii săi nu mai erau. Relaţia dintre ei se deteriorase atât de puternic, din cauza obiecţiilor acestora faţa de căsătoria lui şi de noua lui carieră, încât nu mai exista acum nici o legătură între ei. Când era cu ei, simţea de parcă erau şase împotriva unuia. Nu mai erau aliaţii lui şi nu arătau deloc înţelegere faţă de el sau Jenny. Îi părea rău că făcuse efortul să-i invite la prânz.

Jenny merse să dea mai multe telefoane de afaceri, iar Bill deschise corespondenţa. Se încruntă în timp ce deschise ultima scrisoare, o citi a doua oară şi apoi o împături oftând,o puse înapoi în plic şi merse să o strecoare în biroul său,lângă cealaltă provenită de la aceeaşi sursă.Nu-i pomeni despre nici una dintre scrisori lui Jenny, atunci când aceasta se întoarse în living, o oră mai târziu. Îl anunţă că Azaya urma să treacă pe la ei peste câteva minute cu câteva mostre de material, pe care trebuia să le analizeze pentru un client, şi cu corespondenţa. Văzu că Bill era tulburat şi presupuse că era din cauza timpului dezagreabil petrecut cu familia sa.

Azaya ajunse o jumătate de oră mai târziu, iar Bill ieşi puţin să se plimbe. Îi oferi timp lui Jenny să lucreze şi, de îndată ce el părăsi apartamentul, Azaya se întoarse îngrijorată spre ea.

— Cum a fost? Au fost în regulă?

Ştia foarte bine că relaţia lui Jenny cu familia lui Bill era încordată şi cât de agitată fusese ea gândindu-se la acel prânz.

— A fost groaznic, spuse sinceră Jenny, lăsând munca deoparte pentru câteva minute. Sunt atât de obraznici cu el,au ignorat-o complet pe mama mea,iar pe mine mă urăsc.E atât de greu pentru el. Sunt incredibil de nepoliticoşi. Şi atât de răi cu el, din cauza mea. Ai crede că, după atâta vreme, au renunţat. Nu cred că o vor face vreodată.

Era tristă din cauza asta, dar nu se mai gândi cât timp lucrară. Alese materialele pe care să le sugereze clientului, semnă mai multe scrisori şi aruncă o privire peste mai multe dosare; o oră mai târziu, Azaya plecă. Era perfect capabilă să se ocupe de clienţii ei când Jenny îşi lua o zi liberă, lucru rar pentru ea.Bill ajunse acasă o jumătate de oră mai târziu şi o găsi în bucătărie. Era profund deprimat.

— Îmi pare rău că i-am invitat, îşi ceru ea iertare, iar el o luă în braţe, însă era supărat din altă cauză.

— Sincer, nu-mi pasă. Nu mai vreau să-i văd, cel puţin pentru o vreme. Avem lucruri mai bune de făcut. Sunt oameni meschini, cu vieţi mărunte,captivi într-o colivie aurită. Nu suportă faptul că am ieşit din colivie, alături de tine. Iar eu sunt fericit că am făcut-o.

Îi zâmbi. Luase o decizie în timpul plimbării sale. Nu avusese niciodată secrete fată de ea, dar îi ascunsese ceva în ultimele trei luni. Faptul că-i spunea nu urma să schimbe nimic, dar avea dreptul să ştie adevărul. Îşi ridică uşor braţele din jurul ei, deschise sertarul biroului său şi scoase cele două scrisori.

— Am tot vrut să-ţi spun despre astea. Nu am avut curajul şi nu am vrut să te îngrijorezi. Am primit în martie o scrisoare prin care mi se oferea un post în Wyoming ca preot cu normă întreagă şi am refuzat. Nu ţi-aş face asta, Jenny. Ştiu cât de important este pentru tine să fii în New York. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Nu plecăm niciunde. Dar aş vrea să te uiţi la scrisoarea lor iniţială. Am mai primit încă una astăzi. Nu au găsit încă un preot şi se roagă de mine să vin. E tot ce mi-am dorit, exceptând faptul că e la trei mii patru sute de kilometri de locul în care vrem să fim. În afară de asta, e perfect. Cel puţin cineva m-a dorit, chiar dacă am refuzat. Au primit CV-ul meu de la un serviciu la care m-am înscris. Am spus agenţiei că vreau să stau în

New York, dar bănuiesc că au trimis unele dintre ele peste tot în ţară. Această biserică din Wyoming a răspuns imediat.

Părea flatat, în timp ce îi înmână ambele scrisori. Jenny le citi, părând agitată, şi se uită la el cu o privire înspăimântată după ce le citi pe amândouă.

— Te gândeşti la biserica asta?

Era vizibil panicată. Amândoi ştiau că ar însemna să renunţe la cariera ei. Nu putea să se mute în Wyoming şi să ofere consultaţii în New York, dat fiind clienţii ei pretenţioşi, iar slujba ei era foarte practică. Singurele două biserici care îl doriseră până acum fuseseră în Kentucky şi Wyoming.

— Ţi-am spus, i-am refuzat. Nu ne mutăm în Wyoming. Dar sunt scrisori frumoase şi par să fie oameni de treabă. Am vrut doar să le vezi. Nu am îndrăznit să-ţi arăt prima scrisoare până acum.

Iar a doua scrisoare suna şi mai disperat decât prima, îi ofereau mai mulţi bani şi îi reaminteau că slujba îi aducea şi o casă.

— Am greşit că nu ţi-am spus despre asta, Jen. Cel puţin, a fost o opţiune.

Nu voia ca ea să creadă că era un ratat şi că nu avea deloc oferte sau că nu încerca. Se străduia cu adevărat să găsească o biserică şi o slujbă.

— Cred că ar trebui să renunţ la lucru dacă ai accepta, spuse ea, iar el văzu că era gata să izbucnească în lacrimi, în timp ce-şi puse braţul în jurul ei, ca să o liniştească.

— Nu ţi-aş face asta, Jenny.

— Dar ai nevoie de o biserică. Dacă nu găseşti nici măcar una?

Avea lacrimi în ochi.

— Voi găsi. E posibil să dureze o vreme până voi găsi una prin apropiere. Pot să fac munca de capelan până atunci. Măcar am ceva de făcut.

— Dar nu e ceea ce doreşti, spuse ea, simţindu-se groaznic.

Cât timp el studiase, nu-i trecuse prin minte că nu va găsi o biserică. Nu aveau nici o idee despre cât de puţine erau bisericile disponibile sau cât de departe. Nu voia să-l împiedice să evolueze, dar nu era pregătită să renunţe la cariera ei şi să se mute într-un loc ca Wyoming, şi ştia că niciodată nu avea să fie. La fel ştia şi Bill.

— Trebuie să fie o binecuvântare pentru amândoi. Nu doar pentru mine, spuse el calm. Totuşi, sună grozav. Tot ce trebuie să facem e să găsim ceva asemănător prin apropiere.

— Şi dacă nu găsim?

Jenny făcu ochii mari.

— Vom găsi, spuse el, încercând să manifeste un optimism pe care nu-l mai simţea. Scrisese sute de scrisori cu copii ale CV-ului său în ultimele şase luni, şi aceasta era de departe cea mai bună ofertă pe care o primise. Dar nu o putea accepta. Nu părea furios, doar trist şi dezamăgit, lucru care o facea să sufere pentru el.

Pe urmă, el puse scrisorile deoparte şi serviră o cină liniştită în acea seară. Fusese o zi importantă pentru el şi destul de dificilă în timpul prânzului. Iar acum, Jenny simţea ca şi cum oferta primită din Wyoming atârna ca o sabie deasupra capetelor lor. Ştia că era importantă pentru el, altfel nu i-ar fi arătat scrisorile. In acea noapte rămase tăcută, cu gândul la asta, şi stătu în pat alături de el, cu ochii larg deschişi în întuneric.

— Te aud cum îţi faci griji, spuse el cu blândeţe, punându-şi braţul în jurul ei. Nu-ţi face. Nu am de gând să te trag după mine în Wyoming. Nu ţi-aş cere aşa ceva.

Ea dori să spună „Slavă Domnului", dar reuşi doar să dea din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Mi-e teamă că nu vei găsi altceva, recunoscu ea.

Simţea că şi-ar fi putut pierde munca de-o viaţă, iar aceasta însemna atât de mult pentru ea.Nu la fel de mult cât însemna el, dar îşi construise cariera timp de paisprezece ani, de când se înscrisese la Parsons, la optsprezece ani. Ar fi însemnat să renunţe la multe, dacă s ar fi ajuns vreodată la asta. Nici măcar nu-şi putea închipui aşa ceva.

— Trebuie doar să avem răbdare.

La fel şi cu copilul, care nu apăruse, iar ea îşi facea griji şi din cauza aceasta. Se întrebă dacă el ar fi fost dispus să adopte unul. Până atunci, presupuseră că vor avea

propriul copil. Dar ea începea să se îndoiască, din moment ce nu se întâmplase în doi ani. Spera că nu-i va lua la fel de mult să găsească o biserică, dar era posibil.

— Îmi pare rău, Bill, spuse ea cu tristeţe, gândindu-se la fel de mult la copil, cât şi la slujbă.

— Am ştiut de când m-am căsătorit cu tine cât de importantă este cariera pentru tine. Nu mi-ai ascuns asta. Nu e o surpriză. Îmi place ce faci. Sunt mândru de tine, Jenny. Nu doresc ca binele meu să se întâmple pe socoteala ta. Nu ar fi corect.

Ea dădu din cap şi se ghemui mai aproape de el. Şi apoi, foarte delicat, el începu să facă dragoste cu ea, iar tristeţea şi temerile lor se transformară încet-încet în pasiune. Uitară de tot unul în braţele celuilalt şi, apoi, rămaseră întinşi, gâfâind, căci fuseseră luaţi de un val de iubire şi emoţie. Ea văzuse stele în timp ce făceau dragoste.

El stătea întins, ţinând-o în braţe, zâmbindu-i, şi nu voia să spună asta, dar dacă era nevoie doar de iubire ca să faci un copil, sigur concepuseră unul în acea noapte.

Iar ea gândea exact acelaşi lucru, în timp ce îl sărută şi adormi.

capitolul 4

Bill începu munca de capelan la cele două spitale şi la închisoare două săptămâni mai târziu. Era o provocare interesantă şi vizită chiar şi pacienţii dintr-o secţie izolată de psihiatrie. Toată instruirea lui în psihologie îi fu de folos. Îşi petrecu timpul vorbind cu toţi pacienţii de pe lista lui şi, cu toate că doar ţinea locul cuiva, oamenii începură să întrebe de el, iar numărul zilelor lucrătoare îi fu mărit de la trei la cinci. Îi făcu plăcere chiar şi munca pe care o desfăşură la închisoare. Deţinutele de acolo săvârşiseră tot soiul de infracţiuni, printre care şi crime, dar descoperiră că le era uşor să vorbească cu el. Veni acasă binedispus şi cu multe poveşti pe care să i le împărtăşească lui Jenny în fiecare seară. Nici unul din ei nu mai aduse în discuţie biserica din Wyoming.

Bill fu ocupat în întregime în lunile iunie şi iulie, la fel şi Jenny. La întâi august mai erau încă şapte săptămâni până la Săptămâna Modei din toamnă, dar zilele deveneau din ce în ce mai agitate, şi unii dintre designerii ei mai tineri aveau nevoie de foarte mult ajutor. Bill observă că ajungea epuizată acasă în fiecare seară, de la alergatul de colo-colo prin arşiţă. Fuseseră invitaţi de mai multe ori să plece peste weekend, dar ea avea de lucru. Iar el se folosise de acel timp ca să trimită mai multe scrisori cu CV-ul său. Deocamdată nu apăruse nimic. Se simţiră amândoi uşuraţi când unul dintre clienţii ei cei mai importanţi îi invită în Hamptons. Le făcea bine să iasă puţin din oraş.

Discutară în timp ce ieşeau din oraş, lăsând în urmă New Yorkul şi târându-se prin traficul de weekend, după care Jenny adormi pe scaunul din dreapta. Avusese o săptămână lungă. Voiau să meargă în Maine în august sau în Martha's Vineyard, dar Jenny nu era sigură că putea să-şi ia liber. Era începutul unei perioade aglomerate pentru ea, care urma să devină nebunească în întreaga lună septembrie. Cu colecţii care veneau una după alta, era greu să-şi părăsească clienţii în orice moment al anului, iar Bill era nerăbdător să petreacă o vacanţă alături de ea. Se gândea la asta când ea se trezi, o oră mai târziu, şi erau doar la jumătatea drumului.

— Îmi pare rău că am adormit.

Îi zâmbi. Dar se simţea parcă oarecum mai bine şi mai puţin obosită.

— Ai avut nevoie. Eşti epuizată. Ai muncit ca o nebună toată săptămâna.

Ea nu obosea de obicei, avea o energie nemărginită, dar toată lumea era epuizată de căldura copleşitoare, chiar şi Jenny. El de-abia aştepta să ajungă la plajă, să înoate şi să se bucure de weekend. Şi îi plăcea de gazda lor. Când Bill dădu să-i spună ceva despre asta, observă că atenţia ei era distrasă de altceva. Îşi scoase agenda şi o răsfoi, calculând ceva, apoi se uită cu uimire spre el.

— O, Dumnezeule... Tocmai mi-am dat seama de ceva... Am fost atât de ocupată în ultimele săptămâni, că nu am observaţii zâmbea într-un mod misterios, iar el nu ştia despre ce vorbea, iar traficul se eliberă puţin şi maşina prinse în cele din urmă viteză.

— Ce nu ai observat? Nu-mi spune, te rog, că ai uitat de încă zece întâlniri şi de doi clienţi noi şi trebuie să lucrezi în weekendul ăsta, o tachină el, deşi nu exagera, lucrase şapte zile pe săptămână luni întregi.

— E posibil să fiu însărcinată, spuse ea încet, de parcă s-ar fi temut să o spună cu voce tare, iar el îi aruncă o privire înmărmurită, după care îşi întoarse privirea la drum.

— Vorbeşti serios?

Era la fel de entuziasmat ca ea şi puţin şocat.

— Cred că s-a întâmplat în noaptea în care ai absolvit. A întârziat mult. Foarte, foarte mult. Cu patru săptămâni. Am uitat cu totul.

În timp ce ea spuse asta, el simţi un fior pe şira spinării. Brusc, era la fel de sigur ca şi ea. Îşi aminti de pasiunea lor subită, după prânzul oribil cu părinţii lui, şi cum vorbiseră despre parohia pe care o refuzase în Wyoming. Îşi aminti cum se gândise că era posibil ca ea să fi rămas însărcinată în noaptea aceea, iar apoi uitase şi el de asta. Se întinse şi îi atinse uşor obrazul cu mâna, iar ea se întoarse şi-l privi cu ochii plini de speranţă.

— Voi verifica luni, spuse ea aproape şoptind, după care îşi puse braţele în jurul lui şi-l sărută.

Nici unul din ei nu se putea gândi la vreun alt motiv să-i întârzie ciclul. Nu i se mai întâmplase niciodată asta. Weekendul avea să li se pară lung, aşteptând ca luni să afle sigur, dar deodată ştiură amândoi. După doi ani, se întâmplase. În cele din urmă. încercară să nu se entuziasmeze prea mult, dar, în momentul în care ajunseră în Hamptons, numai despre asta vorbeau şi numai la asta se gândeau. Dacă era cu adevărat însărcinată, visul lor devenise realitate. Pe trecură un weekend minunat cu clientul ei şi le făcu plăcere să fie alături de oamenii pe care el îi invitase la cină. Organiză două dineuri frumoase, iar ei primiră o cameră cu vedere la ocean. Făcură plimbări lungi pe plajă şi înotară în ocean, iar duminică seară se întoarseră în oraş, relaxaţi, bronzaţi şi într-o dispoziţie excelentă. De-abia aştepta să-şi sune doctorul dimineaţă. Bill se trezi înaintea ei şi îi aduse o ceaşcă de ceai. Nu îndrăzniră să vorbească despre copil până nu ştiau sigur, dar nu se puteau gândi la altceva.

Ea se opri în drum spre birou şi făcu o analiză de sânge. Trebuiau să aştepte o zi pentru rezultate. încercă să se concentreze la munca ei, dar îi era aproape imposibil. Chiar şi Azaya observă ceva diferit la ea după weekend. Şi Nelson Wu lucra împreună cu ele, ajutându-le să se pregătească pentru spectacole. Formau o echipă bună.

— Eşti foarte binedispusă. S-a întâmplat ceva?

Jenny evită să o privească în ochi, temându-se că se va vedea ceva. Încă nu voia să spună nimic şi să cobească.

— Ne-am distrat de minune, spuse ea veselă.

Lucră până la ora nouă în acea seară, iar Bill era acasă când ea ajunse, relaxându-se şi uitându-se la televizor, după ce petrecuse ziua oferind consiliere deţinutelor de la închisoare. Îi pregătise cina şi merseră la culcare devreme. Ea îl sună pe doctor de acasă în clipa în care cabinetul se deschise a doua zi. Aproape ţipă când asistenta îi spuse că nu-i putea da rezultatele până nu venea doctorul. Asistentelor nu le era permis să ofere la telefon rezultatele analizelor.

O sunară înapoi la nouă şi jumătate şi Jenny încetă să mai respire, aşteptând rezultatele, după care doctorul ei prelua apelul şi îi spuse veştile cele hune. Era însărcinată, în cele din urmă, reuşiseră. Bill era la duş când ea întră în baie şi rămase locului, zâmbindu-i, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. El scoase capul de sub duş, îi văzu privirea şi scoase un strigăt de bucurie. Ieşi din cabina de duş, o luă în braţe şi o sărută, iar ea se udă imediat până la piele, dar nici unuia din ei nu-i păsa. Meritase aşteptarea. Bill stătea nemişcat, ţinând-o în braţe, sărutând-o şi spunându-i cât de mult o iubea. La fel de mult cât îl iubea şi ea. Iar copilul pe care îl doriseră atât de tare şi pe care îl aşteptaseră atât de mult era pe drum. Viaţa lor era desăvârşită.

capitolul 5

Jenny era însărcinată în şapte săptămâni când merse pentru prima dată la doctor la începutul lui august, iar Bill o însoţi. Copilul trebuia să se nască la începutul lui martie şi totul părea să fie în ordine, cu toate că doctorul spuse că era puţin cam subţirică. Voia ca ea să mai pună câteva kilograme, iar Bill îi spuse doctorului că lucra prea mult şi venea acasă târziu în fiecare seară. Jenny îi atrase atenţia că urma Săptămâna Modei şi nu putea să-şi dezamăgească clienţii. Aceştia lucrau mai intens şi trăgeau de ea intr-un milion de direcţii cu nevoile şi cerinţele lor, cu terminarea colecţiilor şi plănuirea prezentărilor de moda.

— Nu voi înceta să lucrez doar pentru că sunt însărcinată, spuse ea liniştită.

Spera să lucreze până la sfârşit, iar doctorul nu vedea de ce să n-o facă, atâta timp cât era rezonabilă.

— Cuvântul „rezonabil" nu există în vocabularul tău, o mustră Bill. Nu în ceea ce priveşte munca. Slujba ta nu este compatibilă cu acest cuvânt.

Nici stilul ei. Dădea tot ce putea două sute la sută şi asta se vedea în rezultate. De aceea clienţii o iubeau atât şi aveau atâta nevoie de ea. Toţi mărturiseau că n-ar fi putut să-şi împlinească menirea fără ea. Ştia că asta nu era adevărat, ei aveau talentul, dar ea îl şlefuia pentru ei şi îl scotea în evidenţă. Întotdeauna era plăcut să auzi laudele lor. Şi doamna Vreeland spusese despre ea că avea cel mai bun ochi dintre cei pe care îi cunoştea, mai ales pentru cineva atât de tânăr. Intuia din instinct ce era potrivit în colecţia fiecărui designer şi era capabilă să se orienteze către stilul unic al fiecăruia, fără să împrumute de la altcineva.

— Vrei, te rog, să încerci să încetineşti puţin ritmul? o rugă Bill, atunci când părăsiră cabinetul.

Primise o reţetă cu vitamine prenatale şi pilule cu fier, despre care doctorul o avertizase că era posibil să-i deranjeze stomacul, dar până acum se simţea bine. Nu avea încă nici unul dintre simptomele de sarcină, de aceea nu bănuise mai devreme şi fusese prea ocupată ca să observe că îi întârziase ciclul. Spera că va continua să se simtă bine, căci nu voia să rămână în urmă cu lucrul, cu toate că-i promise lui Bill că se va baza pe Azaya mai mult decât până acum, dacă clienţii ei vor fi înţelegători. Şi îl va ruga şi pe Nelson să vină mai des.

— Nu-mi pasă ce vor, mormăi Bill spre ea. Copilul este prea important pentru noi.

Şi, aşa cum ştiuse că se va întâmpla, venise la momentul potrivit pentru amândoi. Erau pregătiţi, el absolvise, tot ce avea nevoie acum era o parohie şi, între timp, era ocupat cu munca de capelan la spitale şi la închisoarea de femei. Avea darul de a vorbi cu oamenii plin de înţelegere şi compasiune şi de a-i face să simtă că îi pasă cuiva. Acum oficia la biserică şi era surprins de cât de multe femei veneau. Voia să formeze un grup pentru femeile abuzate, pentru care, în cele mai multe cazuri, abuzul avea legătură cu infracţiunile lor. Nu le judeca pentru motivul pentru care ajunseseră acolo şi le ştia deja pe multe dintre deţinute pe nume. Tocmai primise o solicitare să înceapă lucrul şi la închisoarea de bărbaţi şi aştepta acest moment cu nerăbdare.

După întâlnirea cu doctorul. Bill merse la unul dintre spitalele unde îi ajuta pe cei vulnerabili, în locul unui preot care era bolnav de mai multe luni, iar Jenny merse să se întâlnească cu un client nou, o suedeză tânără care avea un talent uriaş şi urma să-şi prezinte prima colecţie în timpul Săptămânii Modei din toamnă. Jenny o ajuta să realizeze un spectacol pe podium de mare impact. Era palpitant să lucreze cu ea exact la începutul carierei sale. Putea cu adevărat să schimbe lucrurile pentru ea şi să-i dea sfaturi excelente. Petrecură împreună cea mai mare parte a zilei, iar după aceea se opri să se întâlnească în treacăt cu David Fieldston.Acesta adăugase două articole noi colecţiei pe care o prezenta în septembrie şi voia să ştie ce credea Jenny despre ele. Ea îi spuse că erau incredibile, cu toate că îi sugeră să modifice silueta uneia dintre ele ca să ofere o linie mai curată. Prinse cu ace mostra la care lucra el şi aspectul se schimbă imediat în bine. Părăsi biroul lui la ora şase şi se întoarse în al ei.

— Ai fost un adevărat vârtej astăzi, comentă Azaya, în timp ce îi înmână un teanc cu materiale şi mesaje în secunda în care se aşeză la biroul ei.

Era o zi tipică din viaţa lui Jenny Arden, iar ea încercă să-şi amintească că trebuia să reducă viteza. Dar când şi cum? Nu avusese timp să mănânce decât o felie de pâine prăjită la micul dejun şi avea o uşoară durere de cap când părăsi biroul la ora opt, încercând, curajoasă, măcar o dată, să termine înainte de nouă.

Luă cu ea un morman de materiale în două plase de cumpărături, care i se părură grele în momentul în care intră intr-un taxi. Arăta epuizată când intră pe uşa apartamentului, iar Bill îşi ridică ochii din scrisorile pe care le deschidea. Toţi spuneau acelaşi lucru pe care îl spuseseră de-a lungul ultimelor şapte luni. Că le-ar face deosebită plăcere să îl aibă, dar nu existau posturi libere în bisericile lor şi aveau să-i dea de ştire dacă se schimba ceva. Părea descurajat şi se lăsă pe spatele canapelei, cu scrisorile încă în mână. Ea fu uşurată că el nu pomeni nimic despre Wyoming, mai ales acum. Nu voia să renunţe la cariera ei şi să nască un copil undeva în sălbăticie. Era mulţumită că Bill nu insistase. Să rămână aproape de New York, chiar dacă asta însemna că va dura mai mult până să găsească un post de preot, era un sacrificiu pe care el era dispus să-l facă pentru ea.

— Aş fi vrut să te scot la cină astă seară, să sărbătorim, spuse Bill, părând dezamăgit, dar vedea cât de obosită era. În schimb, se mulţumiră să mănânce o salată în bucătărie. El deschise o sticlă de şampanie şi turnă fiecăruia un pahar. Doctorul spusese că putea să bea cu moderaţie, dar ea doar sorbi din şampanie. Încă avea durerea de cap pe care o avusese când plecase de la lucru, îşi povestiră ziua în timpul cinei şi Bill nu putu să nu se gândească cât de diferită era viaţa lui, acum că nu mai practica avocatura la firma familiei sale. Îi plăcea mult mai mult viaţa de acum. După cină, Jenny merse să lucreze la biroul ei, cu cele două plase de cumpărături pline pe care le adusese acasă. Nu termină decât la ora unu, iar Bill adormise pe canapea.

Îl trezi uşor, iar el o urmă în dormitor, îşi scoase hainele, merse să se spele pe dinţi şi se strecură în pat, lângă ea. Îi aruncă o privire somnoroasă şi o trase spre el, simţindu-i aproape trupul lung şi slab. De-abia aştepta să simtă între ei copilul lor din burta ei. Părea ceva ireal pentru amândoi. Era greu de crezut că peste doar şapte luni o fiinţă mică va trăi alături de ei. Jenny îşi dăduse deja seama că vor trebui să se mute intr-un apartament mai mare. Acum aveau două dormitoare, dar ea folosea unul dintre ele ca birou şi nu putea să renunţe la el.

Aveau să apară atât de multe provocări în viaţa lor, dar amândurora li se părea lucrul potrivit. Voise să-i spună mamei sale, dar toată ziua nu avusese timp să o sune. Urma să aştepte cât putea de mult până să le spună clienţilor săi. Nu voia să-i sperie sau să-i facă să creadă că nu va mai fi disponibilă. Intenţiona să aibă atât o familie, cât şi munca ei, şi, cunoscând-o. Bill era sigur că putea face asta cu eficienţă, creativitate şi graţie. Totul avea să fie bine.

Hotărâră să meargă în Maine, în loc de Martha's Vineyard, într-o vacanţă de o săptămână, la mijlocul lui august. Se cazară la o mică pensiune, se plimbară prin împrejurimi şi închiriară o barcă cu pânze pentru două zile. Era una dintre pasiunile lui Bill,îi plăcea să navigheze de când era copil. Jenny nu mai făcuse asta până să se căsătorească cu Bill, nu făcuse parte din experienţa sa de viaţă, când crescuse alături de mama şi bunica ei, dar ajunsese să-i placă foarte mult. El o obligă să poarte o vestă de salvare, întrucât nu era o înotătoare prea bună. Dar nu avusese niciodată rău de mare şi avea încredere totală în el. Vorbiră despre copil în timp ce se plimbară prin oraşele ciudate şi explorară cimitire vechi, cu inscripţii impresionante pe pietrele de mormânt. Se opriră să se uite la două dintre ele, o mamă şi un copil mic, care fuseseră îngropaţi unul lângă altul, şi lângă ele tânărul văduv, care murise doar cu câteva luni mai târziu. Era o poveste despre pierdere şi iubire, care îi puse un nod în gât lui Jenny şi aduse lacrimi în ochii lui Bill.

— Am crezut dintotdeauna că, atunci când oamenii se iubesc cu adevărat, se regăsesc într-o altă viată, spuse încet Bill.

Ei i se păru emoţionant şi se gândi că voia să spună că oamenii care se iubesc se vor întâlni în rai, precum acest tânăr cuplu cu copilul lor. Observă că era vorba de o fetiţă, care murise la trei zile după ce se născuse, iar mama cu o zi înainte, probabil din cauza unui incident la naştere. Iar soţul femeii şi tatăl copilului le urmase la scurt timp după aceea. Cei doi tineri avuseseră doar optsprezece ani şi trăiseră în urmă cu

două sute de ani. Lui Jenny îi plăcu ceea ce spusese Bill, că ei se regăsiseră în rai, într-o viaţă mai bună. Se potrivea cu sistemul ei de credinţe.

— Sunt sigură că au ajuns împreună în rai, spuse cu blândeţe Jenny, ţinându-l pe Bill de mână.

Era obsedată de acel cuplu şi de povestea pe care o spuneau datele de pe pietrele de mormânt. Fuseseră atât de tineri!

Dar ideea lui Bill despre acel subiect era puţin diferită de a ei:

— Cred că dacă două persoane se iubesc foarte, foarte mult, primesc o nouă şansă. Cred că nici măcar moartea nu-i poate despărţi, spuse el cu o voce hotărâtă, ţinându-i mâna într-a lui, în timp ce ea se întoarse surprinsă spre el.

Nu-i mai spusese niciodată ceva asemănător. Depăşea cu mult viziunea lor tradiţională.

— Ca şi cum te întorci şi îţi găseşti din nou jumătatea în viaţa asta? îl întrebă ea, părând surprinsă, iar el încuviinţă.

— Nu ştiu de ce, dar întotdeauna am crezut asta. Cred că dragostea adevărată dăinuieşte până la sfârşitul veacurilor şi iubiţii se regăsesc. Dacă ni s-ar întâmpla ceva, simt sigur că ne-am regăsi. Nu s-ar termina pur şi simplu totul. Am fost sortiţi să fim împreună, în viaţa aceasta sau în alta. Am ştiut-o de prima dată când ne am întâlnit. Ce avem e prea puternic ca să moară odată cu noi. Nu cred că Dumnezeu ar lăsa să se întâmple asta. Am găsi din nou drumul nostru spre celălalt, chiar dacă nu l-am şti. Povestea noastră va continua mult, mult timp.

Ce spuse el o sperie puţin, nu credea în supranatural sau în reîncarnare. Credea în viaţa pe care o aveau, că vor muri într-o bună zi şi sufletele lor vor merge în rai. Să se întoarcă pentru a fi din nou împreună,

indiferent dacă ştiau sau nu, ori dacă se recunoşteau ionul pe celălalt, era prea greu de crezut, dar Bill părea foarte sigur, în timp ce se îndepărtau de cele trei morminte. Dar dacă ceea ce spusese era adevărat, atunci tânărul cuplu s-a întâlnit din nou într-o altă viată? Considera teoria aceea puţin cam deplasată.

— Ei bine, hai să rămânem vii în viaţa asta, ca să nu trebuiască să mergem să ne căutăm unul pe celălalt. S-ar putea să nu te mai recunosc data viitoare, îl necăji ea. Aş prefera pur şi simplu să rămânem împreună acum.

— La fel şi eu, spuse el calm, în timp ce părăsiră cimitirul şi închiseră uşor poarta din spatele lor.

Existau atât de multe alte cimitire asemănătoare acestuia în New England, întotdeauna atât de pitoreşti şi de triste, indiferent cu cât de mult timp în urmă se stinseseră oamenii îngropaţi acolo. El vorbi liniştit, în timp ce se îndreptau spre maşină:

— Eu cred că destinul nostru este veşnic, nu doar pentru o scurtă perioadă de timp sau doar pentru viaţa asta.

Ea dădu din cap, ascultând ceea ce spunea el, sperând să fie adevărat, dar nefiind sigură că era. Părea atât de sigur, iar credinţa lui în ceea ce spunea părea atât de puternică.

— Eu sunt doar recunoscătoare că ne avem unul pe altul acum, spuse ea cu blândeţe.

Pentru ea era suficient. Nu se aştepta să aibă mai mult decât viaţa aceasta alături de el, şi să fie cu el era tot ce îşi dorea. Cu copilul crescând în pântecul ei, viaţa lor părea mai plină ca oricând. Amândoi erau tăcuţi, în timp ce mergeau mai departe cu maşina, şi se opriră în următorul orăşel pentru a lua prânzul. Ceea ce spusese el o lăsase îngândurată. Nu aveau să ştie niciodată dacă era adevărat, dar era ceva la care să se gândească.

— I-am spus odată fratelui meu despre teoria mea, îi zise Bill lui Jenny la prânz. Îşi aminti de asta şi zâmbi. Credea că sunt nebun. Dar ei oricum credeau asta despre mine. Nu m-am încadrat niciodată în parametrii aşteptaţi de la mine,se poartă întotdeauna ca şi cum ar fi dezamăgiţi.

Asta era valabil pentru părinţii şi fraţii lui, căci Jenny era singura care îl aprecia aşa cum era. Doar de ea avea nevoie acum şi de copilul lor, când se va naşte. Avea în cele din urmă propria familie, iar Jenny simţea la fel despre el. Era tot ce îşi dorise şi

visase vreodată la un bărbat. Bill nu o dezamăgise niciodată, iar ea ştia că nu o va face niciodată. Aşa cum îi plăcea să-i spună ei, o iubea „până la sfârşitul veacurilor". Nu puteai cere mai mult de-atât.

Se plimbară cu maşina prin Maine şi Vermont şi petrecură o zi în New Hampshire, vizitând un prieten de facilitate al lui Bill care preda la Dartmouth. Acesta era fascinat de hotărârea lui Bill de a deveni preot şi petrecură o zi încântătoare împreună cu el, soţia sa şi cei trei copii ai lor, iar după opt zile relaxante în New England, Bill şi Jenny se îndreptară cu maşina înapoi spre New York. După care, la fel cum se întâmpla în fiecare an, în săptămânile de dinaintea Săptămânii Modei, se dezlănţui iadul şi, în ciuda promisiunii ei că va fi grijulie, lucra optsprezece ore pe zi, încercând să-şi satisfacă toţi clienţii, care urmau să-şi prezinte colecţiile lor de primăvară pe podiumuri.

Se amânau întâlniri, unele materiale nu mai apăreau, mostrele nu ajungeau, accesoriile nu se potriveau, modelele îşi făceau apariţia drogate sau ratau zborurile din alte ţări, mostrele de producţie arătau diferit de caracteristicile iniţiale, iar ei se aşteptau ca Jenny să ajute la rezolvarea tuturor acestor probleme, în timp ce ea făcu o treabă nemaipomenită pentru fiecare dintre clienţii ei, cei mai multi dintre ei fiind isterici înainte de week-endul în care se sărbătorea Ziua Muncii. Iar când în sfârşit sosi Săptămâna Modei, cu spectacole de modă programate unul după altul, presa le urmărea pe toate îndeaproape, şi nervii tuturor erau întinşi la maximum, Jenny mai slăbise încă două kilograme, cu toate că era însărcinată, şi arăta epuizată. Îşi promise sieşi şi lui Bill că-şi va lua câteva zile libere ca să se relaxeze când totul se va termina.

Cei mai importanţi trei clienţi ai săi îşi prezentară colecţiile de primăvară în primele două zile, iar două dintre ele fură succese totale şi primiră recenzii măgulitoare din partea presei. Al treilea client, unul nou pentru Jenny în sezonul acela, făcuse prea multe schimbări în ultima clipă, iar presa consideră colecţia slabă şi indecisă, iar Jenny socoti că aveau dreptate. Nu reuşise să convingă clientul să rămână la inspiraţia lui iniţială, care fusese mai puternică şi avusese o temă asiatică exotică care îi plăcuse. Unii dintre designerii ei tineri favoriţi îşi prezentaseră colecţiile în acel sezon, cu toate că nici unul dintre ei nu era clientul ei. Obişnuia să lucreze cu designeri mai importanţi sau cu unii nou-nouţi care aveau bani de cheltuit ca să se consacre mai repede. Unii dintre tinerii pe care îi plăcea ajunseseră în prim-plan şi erau foarte respectaţi. Şi aduseseră în siajul lor un grup de artişti şi discipoli tineri care dădură culoare spectacolului.

De fiecare dată când se desfăşura Săptămâna Modei era un adevărat spectacol. Avea şapte clienţi care făceau prezentări pe podium în acel sezon, doi dintre ei în ultima zi, iar ea alerga precum o nebună, şi la fel făceau şi Nelson, şi Azaya. Totul decursese lin până atunci, iar Bill veni la fiecare spectacol şi fu impresionat de abilitatea lor şi a lui Jenny de a i scoate în evidenţă şi de a le aduce talentul la cote maxime. Era de părere că sezonul acesta era cel mai bun pe care îl avusese vreodată. Era însărcinată în trei luni în ziua ultimelor prezentări de pe podium. Nimeni nu-şi dădea seama, iar ea nu spusese nimănui, nici măcar Azayei. Era mai suplă ca oricând şi nu avusese nici un simptom de sarcină, simţind doar epuizare ocazională din cauză că lucrase atât de mult în ultimele două luni. Îi spusese mamei sale despre copil şi aceasta, la fel ca şi Bill, o îndemnase să nu lucreze prea mult şi să o lase mai uşor, ceea ce şi promisese că va face, imediat după ce se va încheia Săptămâna Modei.

Se opri la două petreceri în acea seară, în drum spre casă. Una era intr-un apartament fermecător de pe Fifth Avenue, la un important creator de modă, iar cealaltă la etajul de sus al unui magazin din East Village, organizată de tânăra suedeză a cărei prezentare de pe podium primise recenzii măgulitoare din partea criticilor, datorită lui Jenny. Iar când ajunse acasă, era atât de epuizată, încât aproape se târî în apartament. Bill ajunsese acasă cu câteva ore mai devreme, sărind peste petreceri. Oficia o slujbă la ora şase dimineaţa la închisoarea pentru bărbaţi şi nu avea energia infinită şi determinarea lui Jenny, chiar şi când era însărcinată. Era deja în pat când ea intră în casă. După ce se relaxă puţin, se vârî în pat şi se cuibări lângă el. Săptămâna fusese un succes răsunător. Se simţise tot timpul atât de norocoasă. Pentru o fetiţă din Philadelphia şi înainte de asta din Pittston, care de-abia se vedea pe hartă, şi unde

viaţa ei începuse în sărăcie, devenise obiectul admiraţiei generale din industria modei din New York, un jucător-cheie şi ochiul uraganului care era moda. Poziţia în care se găsea acum fusese greu câştigată, iar ei îi făcea plăcere fiecare secundă.

Merse la culcare în acea seară cu gândul la ultimele două spectacole pe care le realizase în acea zi, nerăbdătoare să vadă reacţia presei în privinţa lor a doua zi dimineaţă. Bill nu se mişcă când ea se aşeză în pat, până când nu auzi geamătul ei, puţin după ora patru dimineaţă. Credea că are un coşmar şi, pe jumătate adormit, o frecă pe spate şi dădu să alunece înapoi în somn, când ea gemu din nou, de data aceea mai puternic. Era un mormăit prelung, greoi de durere, iar apoi o auzi spunându-i numele în întuneric. Părea fără suflare.

— Bill... nu pot să mă mişc... sunt... mă doare atât de rău... fa-o să înceteze.

O auzi plângând şi se trezi imediat. Se propti în cot şi aprinse lumina. Ea se făcuse covrig, cu întregul trup încordat. Era cu spatele la el şi încercă uşor să o întoarcă ca să o poată vedea, dar în acel moment ea scoase un ţipăt.

— Ce se întâmplă... Jenny... vorbeşte cu mine!

Faţa ei era albă ca varul, iar buzele-i erau palide. Trase deoparte instinctiv aşternuturile, ca să-i poată vedea trupul, şi zări sânge peste tot în pat. Ea era acoperită de sânge, în timp ce se ţinea de burtă. Părea că cineva fusese omorât, iar Jenny arăta ca şi cum se afla pe moarte. Se luptă cu propria panică şi încercă să vorbească ai ea calm.

— E în regulă, iubito. Eşti bine. Totul va fi bine.

Nu era nici măcar sigur că ea ştia ce se întâmplă sau că sângera. Avea dureri atât de mari, încât era aproape incoerentă, iar trupul ei era rigid, în timp ce se încolăcea în faţa unei avalanşe de contracţii. El se întoarse cu spatele la ea, ridică telefonul, formă numărul de urgenţă şi ceru o ambulanţă. Spuse că soţia lui avea hemoragie şi că era însărcinată în trei luni. Privind-o, ştia că nu exista nici o posibilitate ca pruncul să fi supravieţuit şi tot ce voia acum era s-o salveze pe Jenny. Voia să-i spună operatoarei că era o chestiune de viaţă şi moarte, dar nu voia s-o sperie pe Jenny dacă îl auzea. Arăta ca şi cum aţipea sau aluneca într-o stare de inconştienţă, iar el o scutură şi îi spuse să vorbească cu el cât timp aşteptau ambulanţa.

Pleoapele ei păreau prea grele pentru ca ea să le poată ţine deschise, iar faţa ei devenea din ce în ce mai palidă. Patul lor era plin de sânge, şi la fel şi el, aşa că fugi să ia un prosop, îşi şterse cu el mâinile şi picioarele şi se îmbrăcă, în timp ce încerca în continuare să o trezească. Ambulanţa ajunse opt minute mai târziu şi paramedicii intrară în acţiune.O îmbrăcară într-un costum presurizat ca să încetinească hemoragia, îi puseră o perfuzie în braţ, o întinseră pe o targă şi ieşiră pe uşă în mai puţin de două minute. Bill coborî în fugă scările în spatele lor şi sări în ambulanţă lângă ea, înainte ca ei să-l poată opri. Aveau sirena pornită, iar Jenny nu mai era conştientă, în timp ce străbăteau oraşul cu toate luminile aprinse, maşina înclinându-se la curbe. O duseră la spitalul Lenox Hill şi se grăbiră cu ea la Urgenţă. Îl întrebară pe Bill care este grupa ei de sânge, îi găsiră imediat sânge compatibil şi îi făcură o transfuzie pe drum spre sala de operaţie.Un doctor îi puse în faţă un clipboard şi îi spuse unde să semneze formularul pentru acceptarea operaţiei şi îi aruncă o privire serioasă,în timp ce Bill i-l înmână înapoi, totul în câteva secunde.

— Se va face bine? întrebă Bill, înăbuşindu-şi un suspin, iar doctorul ezită suficient de mult cât să-l îngrozească.

— Starea ei nu e tocmai bună, spuse el sincer, nedorind să-l mintă. A pierdut foarte mult sânge. Ar fi murit din cauza sângerării dacă ar mai fi stat cinci minute. Suntem la limită. Vom face ce vom putea ca să o salvăm. A pierdut deja copilul.

Bill dădu din cap. Îşi va jeli copilul mai târziu, tot ce voia acum era să-şi salveze soţia.

— Faceţi tot ce puteţi! strigă Bill, în timp ce doctorul se grăbi să se alăture echipei care se ocupa de ea.

Bill rămase singur în sala de aşteptare timp de trei ore, până când intră un tătic agitat, care aştepta ca soţia lui să nască. Se plânse că voia să fie în sala de naşteri cu ea, dar o asistentă îi spuse cu o privire dezaprobatoare că acest lucru nu era permis. Tânărul încercă să lege o conversaţie cu Bill, care însă nu putea vorbi cu nimeni, iar

cinci minute mai târziu veni o asistentă să-l mute pe Bill. Într-un mic salon privat, unde putea să aştepte singur veşti despre Jenny. Asistentelor li se spusese deja că se luptau să-i salveze viaţa lui Jenny şi starea ei era gravă. Îi oferiră lui Bill o ceaşcă de ceai sau cafea, pe care o refuză. Stătea pur şi simplu acolo, aşteptând şi rugându-se în tăcere.

O jumătate de oră mai târziu, doi doctori în costume chirurgicale, cu bonete medicale şi măşti, veniră să vorbească cu el, cu expresii încordate pe chip.

— A...?

Când le întâlni privirea. Bill arăta de parcă era pe punctul să leşine.

— E în viaţă, îi spuseră imediat. Soţia dumneavoastră a avut o sarcină extrauterină. Este rară, dar se mai întâmplă. Fetusul s-a dezvoltat în tubul falopian, în loc de uter. Mai devreme sau mai târziu, acest lucru creează o situaţie care pune în pericol viaţa mamei. Copilul trebuie să fi crescut foarte lent, ar fi trebuit să aibă nişte dureri şi crampe ca o avertizare. Acum este conştientă, am întrebat-o şi ea a spus că nu a avut. Simplu spus, sub presiunea creată de fetusul care creşte, tubul explodează şi creează genul de hemoragie pe care aţi văzut-o în această noapte. Copilul nu este o opţiune în această situaţie şi probabil că niciodată nu a fost. Nimic din ce a făcut nu a cauzat asta. Este o anomalie care pur şi simplu se întâmplă. Pare să fie o persoană foarte activă, aşa că poate nu a observat primele semne. Multe femei mor când o ectopie explodează, aşa cum s-a întâmplat în noaptea asta. E foarte norocoasă. A pierdut trompa şi ovarul pe de-o parte, dar nu există nici un motiv pentru care să nu poată să rămână însărcinată din nou şi să aibă o sarcină normală, cu o singură trompă şi un ovar, după ce îşi revine. Va trebui să fie supravegheată atent, pentru ca doctorul să se asigure că nu se mai întâmplă din nou, dar genul acesta de fulger riu loveşte de obicei de două ori. Este foarte regretabil. îmi pare rău pentru copilul dumneavoastră, spuse posomorât medicul, dar cel puţin Jenny supravieţuise. Recunoscu că situaţia fusese riscantă pentru o clipă, iar chirurgii lucraseră delicat ca să-i salveze o parte din organele reproducătoare, astfel încât să nu o lase sterilă.

— Cum se simte? fu singurul lucru la care se putu gândi Bill.

Sarcina ei ectopică fusese mai periculoasă deoarece se prelungise mai mult timp, iar ea aproape murise.

— E încă ameţită de la anestezic şi slăbită din cauză că a pierdut sânge. I-am făcut trei transfuzii în sala de operaţie, dar va fi slăbită pentru o vreme. Eu i-aş acorda câteva luni de odihnă înainte să rămână însărcinată din nou, dar nu există nici un motiv pentru care să nu poată concepe şi naşte un copil sănătos pe viitor. E doar o farsă a naturii care se întâmplă câteodată şi, dacă nu avea dureri abdominale severe, doctorul ei nu putea să bănuiască ceva, iar ea nu ar fi putut să facă nimic, în afară de a pune capăt sarcinii înainte să ajungă intr-o situaţie precum cea din noaptea aceasta. Se va face bine, îl asigură din nou doctorul, chiar dacă, bineînţeles, este supărată din cauza copilului.

Ea plânsese când îi spuseseră şi voia să-l vadă pe Bill, dar era în continuare în sala de recuperare, ca să poată să o ţină sub observaţie, iar el nu putea merge la ea până nu o duceau într-un salon. Nu voiau ca hemoragia să înceapă din nou. în momentul de faţă, nu ar mai fi supravieţuit unei noi hemoragii, iar Bill înţelese mesajul acela clar şi răspicat, îi timp ce îi ascultă pe cei doi doctori. Era însă oarecum fericit să audă că ea încă putea să aibă alt copil. Era prea îngrijorat în privinţa lui Jenny ca să-i pese acum de asta şi prea trist din cauza celui pe care îl pierduseră. Al doilea doctor îl informă că fusese băiat, ceea ce făcu ca lucrurile să fie şi mai rele. Acum aveau o persoană reală pe care să o jelească, un fiu pe care nu-l vor cunoaşte niciodată.

În timp ce aşteptă să o aducă pe Jenny din sala de recuperare, vână asistentele pentru informaţii în legătură cu ea. Le imploră să-l lase să meargă la ea şi le arătă dovada că era capelan la un alt spital, dar ele insistară în continuare că nu putea să meargă în sala de recuperare să o vadă decât dacă ar fi fost chemat să dea ultima împărtăşanie, ceea ce din fericire nu era cazul.

Se făcu după-amiază înainte ca Jenny să fie dusă într-un salon privat, la unul din etajele maternităţii, iar ei îl lăsară să o vadă. Până atunci o sunase pe Helene şi îi spusese ce s-a întâmplat şi îi dăduse de ştire Azayei că ea nu va veni la birou. Sună la

serviciul de capelani şi le spuse că soţia sa era în spital şi că nu va putea veni câteva zile. Helene fu devastată când auzi ce se întâmplase şi îşi făcu griji pentru fiica ei. Îşi aduse aminte că ştia două femei care muriseră de sarcini ectopice când ea era mai tânără. Se întâmplase în Pittston, şi acestea sângeraseră până la moarte, înainte să ştie cineva ce se întâmplase, sau de ce. Era infinit de recunoscătoare că Bill sunase la timp după ajutor. Se înfioră gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu s ar fi trezit şi nu ar fi auzit geamătul ei, sau dacă ar fi sângerat atât de repede, încât nu s-ar mai fi trezit niciodată şi ar fi murit lângă el. Situaţia fusese pe muchie de cuţit.

În momentul în care o văzu, se aplecă să o sărute, iar ea începu să plângă, de bucurie că-l vedea, din cauza spaimei prin care trecuse şi a tristeţii pricinuite de pierderea copilului lor.

— Ştiu, iubito, ştiu... o alină el, aşezându-se pe un scaun lângă ea, mângâindu-i părul şi ţinând-o strâns de mână. Vom avea alţi copii. Tot ce contează este că eşti bine. Nu vreau să te pierd niciodată, chiar niciodată. Acum trebuie să te faci bine. Iar apoi vom face un alt copil.

— Îl vreau pe cel pe care l-am tocmai l-am pierdut, rosti ea printre suspine. Era băiat.

— Ştiu. Îţi promit că vom avea alţi copii.

Ea dădu din cap, agăţându-se de el, iar el îşi încolăci braţele în jurul ei. Rămase agăţată de el şi plânse. Şi Bill plânse la rândul lui, atât pentru soţia pe care o iubea atât de mult, cât şi pentru fiul pierdut.

— M-am gândit încontinuu la familia pe care am văzut-o în cimitirul din Maine vara asta... Nu vreau să murim... Vreau să trăim pentru totdeauna. Nu vreau să plec vreodată de lângă tine, spuse ea cu tristeţe, iar el zâmbi.

— Nu o vei face. Şi nu vei scăpa niciodată de mine, promise el. Sunt aici pentru totdeauna. Aşa că va trebui să te faci bine şi să mă suporţi.

Ea zâmbi şi închise ochii, încă slăbită în urma hemoragiei acute. Avea contracţii severe şi dureri pe o parte, din cauza tubului şi a ovarului pe care i le scoseseră, îi dădură ceva pentru durere puţin mai târziu şi o altă transfuzie în noaptea aceea. Numărul de eritrocite era în continuare prea scăzut, iar ea era extrem de palidă. Bill stătu pe scaun lângă ea toată noaptea următoare, iar dimineaţa arăta mai bine, cu toate că ochii ei erau trişti.

Îi spuse atunci că nu avusese nici un semn de avertizare, nici nu simţise durere de la copilul care creştea în tubul falopian, şi nu în uter. Crezuse că totul era bine, la fel precum doctorul ei. Avea o programare să o vadă în acea săptămână, la trei luni de sarcină, care acum era irelevantă.

Medicul ei veni să o vadă în acea dimineaţă, trist din cauza a ceea ce se întâmplase. Doctorul repetă tot ceea ce chirurgii le spuseseră deja şi îi asigură pe amândoi că, în cel mai bun caz, va rămâne din nou însărcinată şi va purta copilul următor până la termen, chiar şi cu un ovar şi un tub. Dar îi luase doi ani să rămână însărcinată, iar Bill era îngrijorat că ar putea dura chiar şi mai mult data viitoare, mai ales cu ritmul de lucru nebun pe care şi-l impunea ea. Iar doctorul ei spuse că ar putea lua lucrurile puţin mai uşor dacă reducea volumul de lucru. Jenny dădu aprobator din cap şi nu spuse nimic. Era prea slăbită să-l contrazică, iar Bill ştia că nu era momentul potrivit să discute asta.

Jenny rămase în spital timp de cinci zile, până când nivelul eritrocitelor se îmbunătăţi puţin. Erau îngrijoraţi în continuare în privinţa altei hemoragii şi o îndemnară să ia lucrurile mai uşor în următoarele două săptămâni, dar oricum nu ar fi fost în stare să alerge. De îndată ce se întoarse în apartament, o puse pe Azaya să-i aducă ceva de lucru, iar asistenta ei fu şocată de starea în care o găsi pe Jenny. Era slabă ca o scândură şi atât de palidă încât era aproape cenuşie. Iar Jenny nu avu de ales decât să-i spună ce se întâmplase.

— Îmi pare rău, Jenny, spuse asistenta ei, părându-i îngrozitor de rău de ea. Habar nu aveam că eşti însărcinată.

— Nu am vrut să spun nimănui până mai târziu, zise tristă Jenny.

Dar, indiferent cât de slăbită se simţea în continuare şi cât de mâhnită era din cauza copilului, începu de îndată să lucreze de acasă şi să vorbească cu clienţii la telefon.

Era uşurată că se întâmplase imediat după Săptămâna Modei şi nu înainte. Nu spuse nici unuia dintre clienţii săi că îi fusese rău, doar că lucra de acasă, iar nici unul dintre ei nu bănui că nu era ceva în regulă.

Într-o dimineaţă, după ce Azaya îi lăsă mai mult de lucru şi câteva mostre de material pe care clienţii voiau ca ea să le examineze, deschise corespondenţa familiei. Designerii începuseră deja căutările pentru sezonul următorul. Cei mai mulţi începuseră a doua zi după prezentările lor. În timp ce parcurse teancul de scrisori, văzu una adresată lui Bill, din partea bisericii din Wyoming. O deschise, cu un sentiment de vinovăţie.

Se rugau din nou de el să vină. Încă nu angajaseră un preot şi sperau că va reexamina oferta lor şi va accepta slujba. Jenny se întristă pe măsură ce citi. Era o scrisoare foarte frumoasă, iar Bill nu găsise încă o biserică şi deja începea să creadă că nu va găsi vreodată. Vorbise chiar despre întoarcerea la firma de avocatură. Spusese că nu putea să stea fără slujbă pentru totdeauna şi se părea că lucrul acesta chiar se putea întâmpla. Pur şi simplu nu existau biserici care să aibă nevoie de un preot la o distanţă rezonabilă de New York.

Puse scrisoarea pe biroul lui, dar se gândi la ea întreaga zi. O parte din ea voia să o arunce, pentru ca el să nu fie tentat să le accepte oferta, iar o altă parte simţea că era nedreaptă cu el, obligându-l să stea în New York. Dar nu putea să renunţe la o carieră pe care o construise în paisprezece ani şi care îi plăcea. Ce ar fi putut face dacă renunţa la modă? În Moose, Wyoming? Perspectiva de a trăi într-un astfel de loc îi dădea fiori.Biserica nici măcar nu se găsea în Moose, ci la douăzeci şi cinci de kilometri în afara oraşului. Cel mai apropiat oraş mare era Jackson Hole, care era un loc frumos, dar Wyoming nu apărea pur şi simplu pe harta ei. New York era singurul oraş. încercă să uite de scrisoare şi să se concentreze asupra muncii, până când îl văzu citind-o cu o expresie serioasă pe chip, mai târziu în după-amiaza aceea, când sosi acasă. O mustrase deja că lucrase prea mult, dar ea arăta mai bine pe zi ce trecea.

El adusese acasă un pui fript, Jenny pregătise nişte legume şi încerca să se forţeze să mănânce. Încă nu avea poftă de mâncare şi era înspăimântător de slabă. Ştia că, dacă voia să rămână din nou însărcinată peste câteva luni, trebuia să ia în greutate şi poate chiar să lucreze mai puţin. Medicul ei sublimase acest lucru, iar Jenny ştia la fel de bine că aşa trebuia.Mai auzise toate astea de-a lungul ultimilor doi ani. Cu jumătate din anatomia ei reproducătoare pierdută, era posibil să-i fie şi mai greu să rămână însărcinată acum. Nimeni nu ştia cu exactitate.

— Am văzut că biserica din Wyoming ţi-a scris din nou. Îmi pare rău că am desfacut-o, spuse ea cu o voce blândă, puţin stânjenită. Eram doar curioasă ce aveau de spus. Încă te doresc.

Părea îngrijorată.

— Da, aşa este, spuse el simplu. Nu are importanţă. Am primit răspuns din partea bisericii din Brooklyn căreia i-am scris săptămâna trecută.

Păru descurajat în timp ce spunea asta.

— M-au refuzat. Au angajat un preot nou anul trecut. Mi-au spus că a aşteptat şapte ani acel post.

— Îmi pare rău, spuse Jenny înţelegătoare.

Ştia cât de mult încercase să găsească o parohie în ultimele nouă luni. Toate posturile pe o rază de cinci sute de kilometri de New York şi cu siguranţă cele aflate la o distanţă potrivită pentru navetă păreau să fie ocupate, iar oamenii nu renunţau la slujbele lor.

— Nu-ţi face atâtea griji. Lucrul potrivit va veni la timpul potrivit.

Asta spunea el întotdeauna, dar părea tot mai puţin convins.

De când pierduseră şi copilul, era cu moralul la pământ. Visurile lor nu se grăbeau să se îndeplinească. Deocamdată nu avea nici copil, nici slujbă,amândoi erau dezamăgiţi şi încercau din răsputeri să nu-şi piardă speranţa.

Bill schimbă apoi subiectul şi îi povesti despre oamenii pe care îi văzuse în acea zi la închisoare. Întâlnise un criminal în serie care aştepta să fie judecat şi care era un bărbat surprinzător de inteligent, care studiase el însuşi teologia. Avuseseră un schimb foarte interesant de idei, care facea ca situaţia bărbatului să pară chiar sinistră. Cum

era posibil ca un om atât de inteligent să fie criminal în serie şi să omoare şapte femei înainte să fie prins? Era fascinant, tragic şi foarte ciudat. Dar, cel puţin. Bill nu era plictisit.

În săptămâna următoare Jenny se întoarse la lucru. Cu toate motoarele pornite. Se întâlni cu toţi clienţii săi şi încercă să recupereze timpul pierdut. Bill se arătă îngrijorat când văzu cât de epuizată era când ajungea acasă.

— Nu crezi că te străduieşti puţin cam mult? spuse el cu blândeţe.

Era încă anemică şi avea sub greutatea normală, după tot ce se întâmplase.

— Am fost captivă acasă timp de aproape două săptămâni. Nu pot să-mi dezamăgesc clienţii.

Bill dădu din cap şi nu spuse nimic. Jenny merse la doctorul său la sfârşitul săptămânii, care era nemulţumit că pierduse şi mai mult în greutate. Nu putea să nege că era foarte, foarte slabă şi foarte palidă. Hemoragia masivă făcuse ravagii.

— Ar trebui să te gândeşti să-ţi schimbi stilul de viaţă la un moment dat, îi spuse doctorul său. Lucrezi îngrozitor de mult. E dificil să rămâi însărcinată şi să păstrezi o sarcină dacă îţi supui trupul la genul acesta de solicitări. Unii oameni reuşesc, dar nu e uşor. Şi, înainte să rămâi din nou însărcinată, poate ar fi timpul să încetineşti puţin ritmul.

Mersese singură la consultaţie şi nu îi spuse nimic lui Bill când acesta ajunse acasă. Dar, de îndată ce deschise uşa, îl văzu aplecat peste un teanc de scrisori aflate pe biroul său, având pe chip aceeaşi expresie pe care o purtase luni de zile. Se simţea învins de neputinţa de a găsi o biserică, şi, în timp ce-l privea, tot ce voia să facă era să-l ia în braţe şi să-l consoleze. Păşi discret până în partea cealaltă a camerei şi se aşeză vizavi de biroul lui. Era unul dintre acele momente hotărâtoare din viată când arunci pe fereastră tot ceea ce crezi şi renunţi la orice fel de prudenţă.

— Spune-le da, zise ea dintr-o suflare, simţindu-se ca şi cum s-ar fi îmbarcat întrun montagnes russes, pentru călătoria cea mai nebunească din viata ei.

Nu o plănuise. Ceea ce tocmai făcuse era în întregime rodul unul impuls de moment.

— Cui să le spun da?

Ridică ochii surprins, întrebându-se dacă se referea la tatăl şi fraţii lui.Luase prânzul cu Tom săptămâna aceea şi avusese cu el o discuţie serioasă în privinţa întoarcerii la firmă. Nu ştia ce altceva să facă. Nu voia să continue fără o slujbă cine ştie câţi ani.

— Tatălui meu?

— Bineînţeles că nu.

Părea scandalizată de simpla idee. L-ar fi lăsat să facă orice în afară de asta. Ei l-ar fi mâncat de viu.

— Celor din Wyoming. Cred că trebuie să o facem. Nu vei găsi nimic aici, iar ei te roagă de atâtea luni.

Exista pentru ei chiar şi o casă mică lângă biserică. Bill o fixă cu privirea de parcă şi-ar fi pierdut minţile, iar timp de o clipă ea se simţi ca şi cum chiar s-ar fi întâmplat asta. Cuvintele îi ieşiseră din gură înainte să aibă timp să le cântărească sau măcar să se gândească la ele. Dar în sufletul ei ştia că făcea ceea ce trebuie.

— Vorbeşti serios? Dar tu? Păru brusc panicat, întrebându-se dacă nu cumva îl părăsea. Vii cu mine?

— Eşti nebun? Bineînţeles. Ce aş face aici fără tine?

— Ai lucra în modă, poate, o tachină el, afişând un mic zâmbet.

Uitându-se la el, oftă.

— Îmi iubesc slujba şi munca pe care o fac. Dar tu eşti întreaga mea viaţă.

Îşi dăduse seama mai mult decât oricând de asta când fusese aproape să moară. Fratele său Tom se îngrozise când Bill îi povestise. Ei nu o acceptaseră niciodată pe Jenny drept o soţie potrivită pentru el, dar nimeni nu voia ca ea să moară. Lui Tom îi păru rău de amândoi şi era bucuros că supravieţuise. Ştia cât de mult o iubea Bill şi cât de devastat ar fi fost dacă ar fi murit.

— Nu poţi să te muţi pur şi simplu în Wyoming, Jenny. Nu e corect faţă de tine. Ai investit paisprezece ani în cariera ta. Nu poţi să arunci asta la gunoi.

— Aş putea să-mi iau liber un an, cât timp tu vezi cum merge şi hotărâm dacă ne place acolo.

Amândoi ştiau că unii dintre clienţi probabil aveau să renunţe la ea, iar afacerea îşi va pierde din avânt. Cei mai mulţi dintre clienţii ei voiau mai multă atenţie decât putea să le ofere ea de la distantă. Dar alţii ar fi revenit cu siguranţă la ea, la întoarcere.

— Merită încercat. Ce avem de pierdut? Şi ar putea fi un loc mai bun ca să rămân însărcinată şi să avem un copil decât aici, unde muncesc până la epuizare. Poate trebuie pur şi simplu să facem asta şi să ne încercăm norocul în Moose, Wyoming.

În timp ce spunea asta, ochii i se umplură de lacrimi, dar zâmbea. Era un sacrificiu uriaş pentru ea, dar îl iubea şi se simţea ca şi cum i-ar fi fost datoare să facă asta. El încercase cu mult curaj să facă ceea ce trebuia pentru ea. Acum simţea că era rândul ei. Şi voia să facă asta pentru el.

— Vreau să te gândeşti mai bine, spuse el cu severitate, înainte să le spun ceva. Poţi să pretinzi că ţi-ai pierdut temporar minţile când mi-ai spus ceea ce tocmai mi-ai spus, iar eu nu te voi obliga să respecţi ce ai zis. Poate doar ai avut o zi proastă.

Ea râse şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului său.

— Am un soţ grozav. Asta e mai important decât orice zi proastă. Vreau să fii fericit şi să ai o şansa la viaţa pe care ţi-o doreşti. Şi, cine ştie, poate ne va plăcea.

Nu-şi putea imagina asta, dar era dispusă să încerce. Pentru el. Era cel mai important gest de iubire pe care îl făcuse în viaţa ei, iar el era perfect conştient de asta. Dar, în acelaşi timp, nu voia să-i distrugă viaţa şi cariera.

— Gândeşte-te bine, Jen. Nu trebuie să mergem cu capul înainte. Nu te grăbi! Şi nu e nici o problemă dacă te răzgândeşti şi hotărăşti că vrei să rămâi.

Îl sărută din nou şi îi spuse mamei sale despre asta a doua zi. Helene păru imediat îngrijorată. Totul îi suna mult prea familiar.

— Aşa am simţit când am fost de acord să merg în Pittston cu tatăl tău. Credeam că fac lucrul potrivit pentru el. Şi, când am ajuns acolo, era mult mai rău decât îmi imaginasem. Dacă ar fi trăit, ar fi avut o viaţă groaznică. Aşa a fost pentru noi în cei trei ani în care am stat acolo, până a murit el. Mă simţeam ca şi cum eram îngropată de vie.

Şi nu şi-o putea imagina pe fiica ei trăind în Moose,Wyoming. Făcuse parte dintr-o lume sofisticată în New York, lucrase în industria modei timp de paisprezece ani, incluzând aici şi cei trei ani de la Parsons. Ce altceva ar fi putut să facă în Moose, în afară de a vărsa lacrimi amare?

— Bill spune că putem să facem asta un an şi, dacă nu ne place, să ne întoarcem.

Jenny încercă să pară încrezătoare, dar şi ea era speriată. Iar mama ei era ecoul propriilor temeri, întreţinând flăcările spaimei. Dar Jenny se hotărâse.

— În domeniul tău, nu poţi pur şi simplu să vii şi să pleci. Oamenii vor găsi repede alţi consultanţi. Plecarea s-ar putea să-ţi afecteze serios afacerea.

Vocea lui Jenny sună serioasă atunci când răspunse:

— S-ar putea să-mi afecteze căsnicia dacă rămânem. Bill are cu adevărat nevoie de o pauză. Se gândeşte să se întoarcă la firma de avocatură, dacă nu găseşte o biserică până la sfârşitul anului. Iar asta i-ar displăcea profund. Nu vreau să i se întâmple aşa ceva. Iar această biserică pare exact ce şi-a dorit. Doar că e în locul nepotrivit. Dar, cine ştie, poate se va dovedi a fi cel potrivit.

Mamei sale nu-i venea să creadă cât de curajoasă era şi cât de mult ţinea la soţul său. Era un sacrificiu uriaş pentru ea. Iar Bill ştia prea bine asta. Jenny vorbi cu Azaya în zilele următoare, iar Azaya îi spuse că va încerca să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să ţină în viaţă afacerea lui Jenny, cu toate că la un nivel redus. Iar Azaya era sigură că şi Nelson o va ajuta. Jenny nu avea cum să furnizeze serviciile depline pe care le oferea când se afla în New York. Dar putea să se consulte cu clienţii la telefon, iar ei i-ar putea trimite mostrele de material şi desenele ca să se uite peste ele. Ea ar rămâne implicată, şi pentru unii era posibil să fie suficient. Și ar putea să revină pentru Săptămâna Modei în februarie, şi din nou în septembrie, dacă nu se vor fi întors până atunci.

Azaya fu de acord să ajute clienţii cât va putea de bine, timp de un an, indiferent cum vor sta lucrurile, iar ea şi Jenny puteau să vorbească la telefon în fiecare zi. Nu avea să fie suficient ca să-i facă fericiţi pe unii dintre clienţi, dar avea să funcţioneze pentru alţii. Şi era doar pentru un an. După aceea, Jenny se putea întoarce şi să preia din nou frâiele, sau poate aveau să rămână în Wyoming. Pentru moment, Jenny era deschisă la orice schimbare.

Azaya era uluită, la fel cum fusese şi Helene. Jenny plănuia să meargă cu toată fiinţa sa şi fără prejudecăţi. Trecuse o săptămână de când ea şi Bill discutaseră pentru prima oară, şi ea aduse din nou în discuţie subiectul în acea seară.

— Aşadar, când ne mutăm în Wyoming? întrebă ea nepăsătoare, în timp ce aduna de pe masă farfuriile rămase de la cină.

Bill adusese mâncare chinezească. El o privi surprins.

— Glumeşti?

— Nu, vorbesc serios. Dacă eşti de acord, aş prefera să nu subînchiriem apartamentul, doar ca să ştim că e aici, ca un fel de măsură de siguranţă în caz că nu merge ceva bine. Azaya spune că va avea grijă de clienţii mei, cei care nu mă vor lăsa baltă. Şi probabil că voi avea nevoie de o lună ca să-i pregătesc.

Era prima săptămână din octombrie.

— Cred că aş putea să o fac la începutul lui noiembrie. Tu ce crezi? Eu cred că trebuie să încercăm, spuse ea, iar vocea ei sună mai puternic decât sunase cu o săptămână în urmă.

— Faci asta doar pentru mine? întrebă el, arătându-se nespus de uimit.

Era convins că se va răzgândi şi nu s-ar fi înfuriat dacă ar fi facut-o.

— Fac asta pentru noi, spuse ea simplu. Şi, cine ştie, poate vom avea mai mult noroc să facem un copil acolo. Merită încercat. Şi, mai ales, vreau ca tu să ai o biserică. Meriţi una şi, dacă aceasta este cea pe care o vrei, sunt pregătită.

Ea îi zâmbi, iar el o îmbrăţişă atât de strâns, încât aproape o lăsă fără aer.

— Ţine minte: dacă nu-ţi place, ne vom întoarce intr-un an. Mai repede, dacă vrei.

Credea şi el că era o idee bună să păstreze apartamentul. Se gândi că, pentru moment, era mai înţelept să păstreze un punct de sprijin în New York.

— Nu voi uita niciodată,absolut niciodată, ce faci pentru mine, Jenny, spuse recunoscător Bill.

Vorbiră despre asta toată noaptea. A doua zi îl sună pe preşedintele consiliului parohial din Moose, Wyoming. Acesta îi ceru lui Bill să vină într-o săptămână, iar el acceptă. Jenny avea să-l urmeze peste o lună, după ce încheia toate socotelile în New York. Ea şi Bill se puseră de acord să cumpere mobilă simplă pentru casa pe care o primea odată cu postul de preot. Ea voia să lase toate lucrurile lor în apartamentul din New York, şi astfel căminul lor de acolo să rămână intact, ceea ce Bill consideră că e de asemenea înţelept. Şi era frumos să aibă un nou început cu o mobilă simplă. Vieţile lor urmau să se schimbe radical.La bine şi la greu, erau în drum spre Moose, Wyoming.

Fratele său Tom aproape căzu de pe scaun când Bill îl sună să-i spună, înainte să plece.

— Vorbeşti serios? Credeam că aproape te-am convins să te întorci la firmă. Tata va fi distrus, zise Tom, părând dezamăgit.

— Aproape mă convinseseşi. Soţia mea este cea care insistă să mergem în Moose.

Tom râse la auzul ideii.

— Eşti fie un nebun, fie un sfânt. Nu sunt sigur care din ele. E o schimbare a naibii de importantă pentru amândoi. Jenny ce va face cu afacerea ei?

Ştia cât era de importantă pentru ea şi că nu putea să o ia cu ea.

— O lasă pe asistenta ei să conducă afacerea timp de un an. Şi va face tot ce poate prin telefon sau prin poştă. Plus că se va întoarce de vreo două ori. Cu toate astea, va scădea considerabil ritmul. A fost incredibil de înţelegătoare în privinţa asta. Ea este sfânta. Eu sunt nebunul.

— Cred că aşa e. Când pleci?

— Peste două zile.

— Trebuie să ţinem legătura, îi aminti Tom fratelui său mai mic.

Se vedea nevoit să-l admire pentru perseverenţa şi curajul său. Iar un lucru era sigur: avea o soţie care îl iubea mai mult decât orice pe lume. Tom nu-şi făcea iluzii că propria lui soţie ar fi făcut la fel pentru el. Era un sacrificiu uriaş, aşa cum îşi dădea seama şi Bill.

— Vino şi vizitează-ne în Moose, spuse Bill, părând fericit şi entuziasmat de ceea ce urmau să facă ,asta aşteptase, de-a lungul anilor de seminar şi al celor patru luni de când absolvise.

Tom izbucni în râs. Încă râdea când închise telefonul, moment în care Peter intră în biroul său.

-Cine era? întrebă Peter pe obişnuitul său ton de veşnic nemulţumit.

— Frăţiorul nostru Bill, spuse Tom, zâmbind în continuare.

— Se întoarce? întrebă Peter plictisit.

— Nu, nu se întoarce, îi răspunse Tom. Merge în Moose, Wyoming, ca să fie preot. Mă dau bătut în faţa lui.

„Şi a lui Jenny.“ Şi, pentru câteva secunde, îi invidie pentru ceea ce aveau, chiar dacă credea că erau nebuni fiindcă se mutau în Moose.

— Moose, Wyoming? repetă Peter uimit. Nu glumeşti?

— Nu, nu glumesc, spuse Tom, aruncându-i o privire amuzată fratelui său. Aproape îmi doresc să merg cu el, mărturisi el.

Părea brusc mult mai distractiv decât propria viaţă din New York.

capitolul 6

Bill zbură până în Salt Lake City, iar de acolo luă un avion mic până în Jackson Hole. Ningea când aterizară. Iarna deja se instalase, iar un bărbat înalt, cu păr grizonant, care purta cizme şi pălărie de cowboy, îl aştepta în micul aeroport. Era preşedintele consiliului parohial, care corespondase cu Bill încă din iunie, sperând să-l convingă să accepte oferta lor. Avea o faţă serioasă, cu trăsături bătute de vânt şi ochi albaştri electrizanţi. Zâmbi de îndată ce îl văzu pe Bill, care era îmbrăcat în jeanşi, cu ghete de munte şi hanorac şi, într-un fel sau altul, arătând încă a locuitor din New York, în comparaţie cu Clay Roberts, care arăta ca şi cum ar fi mers călare, iar în majoritatea timpului chiar asta făcea. Deţinea o fermă în acelaşi district în care se găsea şi biserica. Era văduv şi îşi pierduse soţia cu zece ani în urmă. Deţinea o camionetă mare, neagră, care avea pe uşă însemnul fermei sale, şi venise să-l ducă pe Bill la douăzeci şi cinci de kilometri distanţă de Moose, la biserica Sfinţii Petru şi Pavel, care turna să devină noua casă a lui Bill.

Clay îi explică despre district şi despre ferme, unele de vite, altele de cai. Pomeni numele câtorva proprietari de ferme, deşi spuse că aceştia rareori veneau la biserică. Şi îi explică că zona din jurul bisericii era populată de câteva sute de oameni, dintre care cei mai mulţi se cunoşteau unii pe alţii. Exista o şcoală,o stradă principală cu două restaurante, un mic magazin universal, un oficiu poştal, o farmacie, o spălătorie şi două moteluri pentru oamenii care erau în trecere prin oraş. Spuse că exista o bibliotecă foarte respectabilă, un cinematograf la treizeci de kilometri depărtare şi un supermarket puţin mai aproape. Şi se găseau la mai puţin de o oră de mers de Jackson Hole, unde oamenii bogaţi şi celebri începeau să se adune şi oraşul devenea încet unul turistic. Iar vara avea loc un spectacol de rodeo. Îl întrebă pe Bill dacă ştia să călărească.

— N-am prea călărit în ultima vreme. Dar mi-a plăcut mult în copilărie.

El şi fraţii săi călăriseră în tabără în fiecare vară şi merseseră de mai multe ori la o fermă pentru turişti din Montana, cu părinţii lor. Era un călăreţ priceput, lucru despre care Clay spuse că îi va fi folositor, întrucât primăvara, când zăpezile se topeau, şi chiar şi iarna, existau zone unde puteai ajunge doar călare, dacă trebuia să viziteze enoriaşi care erau bolnavi, în vârstă sau nu se puteau deplasa din diferite motive. Spuse că biserica fusese construită cu o capacitate de două sute de persoane, care fusese un plan optimist, dar luând în considerare mărimea comunităţii, exista un

auditoriu destul de bun duminica, undeva în jur de o sută de persoane. Şi exista şi o biserică catolică în oraşul vecin, Our Lady of the Mountains.

În timp ce se îndreptau cu maşina spre Moose şi ocoleau Jackson Hole pe autostradă, Bill văzu în depărtare munţii Grand Teton. Aceştia îţi tăiau respiraţia şi arătau ca şi cum ar fi fost pictaţi cu nuanţe de violet şi albastru-închis, cu un cer de un albastru pal deasupra lor şi o lumină rozalie pe cer, la apus. Priveliştea era uimitoare, iar munţii arătau puternici şi misterioşi. Lui Bill i se păru că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos, iar cu Clay se înţelegea foarte bine, în timp ce mergeau de-a lungul munţilor.

Când ajunseră în Moose, Clay îl duse la locurile pe care le menţionase, restaurantele, oficiul poştal.

Magazinul universal, iar apoi merseră alţi douăzeci şi cinci de kilometri în afara oraşului, spre locul unde se găsea biserica. Pe măsură ce se apropiau, Bill văzu turnul clădirii din lemn alb ridicându-se spre cer, având în vârf o clopotniţă. Clădirea părea proaspăt zugrăvită şi în stare bună. Exista un gard viu frumos îngrijit, straturi de flori şi un gard de lemn în jurul ei, precum şi doi copaci uriaşi, care făceau umbră. Iar imediat în spatele bisericii se găsea o casă mică, galbenă, elegantă, cu obloane albe, cu gard de lemn şi trandafiri roşii în grădina din faţă. Clay îi zise că femeile din comunitate aveau grijă de grădină. Spuse că ele furnizaseră lucrurile de bază, un pat, un scrin, câteva lămpi, un birou, o masă de bucătărie şi câteva scaune, dar Bill va trebui să facă rost de restul mobilei. Îi zise că vor găsi ce au nevoie la un centru comercial aflat la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare. Bill recunoscu că voia să cumpere unele lucruri, astfel încât Jenny să nu găsească la sosire o casă goală.

Coborâră din camionetă în faţa bisericii şi Bill păşi înăuntru cu un sentiment de respect amestecat cu teamă şi uimire.Era prima lui parohie şi ar fi vrut să strige de bucurie. Înăuntru se găseau ferestre cu vitralii frumoase, câteva statui, strane simple şi un altar respectabil. Era o clădire simplă, dar încântătoare, fără să fie pretenţioasă. Prezbiteriul era chiar în spatele bisericii şi avea o cameră mică de aşteptare şi un birou pentru preot. Iar uşa din spate ducea direct spre casa mică şi galbenă care urma să devină căminul lor. Făcu un tur al acesteia împreună cu Clay. Sus erau trei dormitoare, în caz că preotul avea copii, jos un living spaţios, o bucătărie confortabilă de ţară cu spaţiu de servit masa, iar la subsol o cameră pentru petrecerea timpului liber. Era tot ce aveau nevoie. Iar Jenny putea folosi unul dintre dormitoare drept birou. Bill observă că întreaga casă era proaspăt zugrăvită. Dormitorul era albastru-deschis, iar restul era alb, cu excepţia bucătăriei, care era galbenă. Totul era luminos şi vesel. Existau o maşină de spălat rufe, una de spălat vase şi două băi. Era mai mult decât suficient şi transmitea o senzaţie de căldură şi confort. Bill se întoarse spre Clay cu un zâmbet fericit.

— E perfectă, spuse el, simţindu-se ca un copil primind prima lui bicicletă.

— Mă bucur că îţi place. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Am lăsat afară unul dintre camioanele noastre de la fermă ca să mergi în diverse locuri, dar va trebui să-ţi cumperi propria camionetă, şi am pus în grajd unul dintre caii noştri. E un cal bun, robust, numit Navajo. E sigur pe picioare, lucru care e folositor pe-aici.

Bill dădu aprobator din cap. Se gândiseră la tot ca să-l facă să se simtă ca acasă. Clay notă numărul său de telefon şi i-l înmâna. În timp ce aruncă o privire în bucătărie. Bill observă că peste tot se găsea mâncare, în caserole, coşuri şi boluri, cu celofan deasupra şi funde mari, roşii. Frigiderul era plin. Bill se uită surprins la Clay, iar el râse.

— Enoriaşii tăi vor avea grijă de tine. Cel puţin nu vei muri de foame. Au vrut să te simţi bine-venit.

Se simţi foarte bine-venit şi dădu mâna cu Clay şi îi mulţumi din nou. Iar după ce el plecă. Bill se uită din nou în jur şi dansă puţin de unul singur. Apoi intră iarăşi în biserică, îngenunche în faţa altarului şi spuse o rugăciune de profundă mulţumire. Sfinţii Petru şi Pavel meritaseră aşteptarea, iar el de-abia aştepta ca Jenny să o vadă.

O sună în acea seară şi îi descrise totul. Faptul că îl auzi atât de entuziasmat îi confirmă că decizia lor fusese cea corectă. Ea îşi petrecuse ziua explicându-le

clienţilor săi că îşi lua liber un an ca să-l sprijine pe soţul ei în activitatea lui de preot. Toată lumea era şocată şi nimănui nu-i venea să creadă că se mută.

Informaţia ajunse pe prima pagină din Womens Wear Daily câteva zile mai târziu, şi toţi clienţii săi erau panicaţi. Doi dintre ei îi spuseră că nu se pot descurca cu o putere creativă redusă şi îi cerură să-i ajute să găsească noi consultanţi, lucru cu care ea fu de acord. Iar cinci dintre ei acceptară să încerce să lucreze cu Azaya şi cu Jenny însăşi de la mare distanţă, dacă avea să fie de acord să zboare cu avionul ca să-i ajute uneori, în caz că apărea vreo criză. Promise că va fi acolo pentru Săptămâna Modei şi cu o săptămână înainte ca să le organizeze spectacolele. Era atât de impresionată că erau dispuşi să rămână cu ea, în ciuda mutării neaşteptate în Wyoming, încât asta făcu mutarea mult mai puţin dramatică pentru ea. Nu trebuia să renunţe la toţi şi la toate, iar ea şi Azaya avură nesfârşite întâlniri ca să o instruiască în legătură cu ceea ce nu ştia. Tânăra o însoţi la toate întâlnirile înainte ca Jenny să plece, astfel încât clienţii să înceapă să se obişnuiască să aibă de-a face cu ea când aveau nevoie de întâlniri faţă în faţă în New York.

În ultimul ei weekend în New York, mama lui Jenny veni din Philadelphia să petreacă câteva zile cu ea. Helene era tristă că va pleca, dar Jenny era atât de entuziasmată, încât Helene era plină de speranţa că aceea fusese hotărârea corectă. încercă să nu o compare cu propriile ei amintiri întunecate, din vremea când se mutase într-un oraş minier, cu treizeci de ani în urmă. Din tot ceea ce Bill îi povestea, Jenny spuse că zona era frumoasă şi noul lor cămin arăta ca o casă de păpuşi. El făcuse fotografii, iar ea i le arătă mamei ei. Şi chiar arăta ca un loc foarte frumos, între pregătirea pentru prima lui slujbă şi mersul prin împrejurimi, ca să-i cunoască pe enoriaşii săi, reuşise să ajungă la centrul comercial de care îi vorbise Clay şi cumpărase o camionetă, ca să o poată înapoia pe cea a lui Clay, şi ceva mobilier de bază pentru noua lor casă. Nici una dintre piese nu era elegantă, dar erau toate funcţionale şi modeme, şi era sigur că Jenny va reuşi într-un fel sau altul să-şi pună amprenta, transformând casa într-un cămin odată ce va ajunge acolo.

Ea de-abia aştepta să facă asta şi, după ce văzu fotografiile, trimise câteva obiecte decorative mici şi unele fotografii şi acuarele pe care el să le înrămeze. Casa degaja o atmosferă luminoasă, diafană, iar mama ei spuse că, dacă îi va trimite măsurătorile, le va face perdele. Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut bunica ei şi Jenny fu impresionată când mama ei se oferi să facă asta. Jenny ii promise să trimită măsurătorile de îndată ce va ajunge.|

Până atunci, Bill cumpărase o canapea, îmbrăcată într-o catifea de un bej-deschis, şi două fotolii confortabile. Podelele erau din lemn de esenţă tare, iar el cumpărase un covor simplu ţesut manual, în nuanţe neutre.

Era ca şi cum ar fi luat-o de la început şi s-ar fi căsătorit, din nou. Iar Jenny simţea la fel. Plecarea în Wyoming alături de el era precum reînnoirea jurămintelor lor, la bine şi la rău, în bogăţie şi sărăcie, până când moartea îi va despărţi.

În cursul săptămânilor în care o aşteptă, Bill pregăti ceea ce el considera a fi trei predici foarte puternice şi i le citi lui Jenny la telefon înainte să le rostească. Prima era despre ce însemna acasă pentru el şi cât de recunoscător era că se afla acolo, cum acasă însemnând un loc în inimile lor, mai mult decât o structură fizică. Mesajul era simplu, dar profund, iar unii dintre enoriaşi făcură unele comentarii pe marginea lui, atunci când dădură mâna cu el şi se prezentară după slujbă. Îi întâlnise deja pe mai mulţi dintre ei, când trecuse pe la casele lor în timpul vizitelor sale.

A doua lui predică fu despre înviere, despre sentimentul de a te simţi renăscut şi de a avea un nou început, după ce s-a întâmplat ceva rău, şi de a avea curajul să o iei de la zero. Şi aceea îi impresionă pe oameni, iar lui Jenny i se păru excelentă când el i-o citi. A treia era despre iertare şi cât de importantă era în toate relaţiile, mai ales în căsnicie, dar şi în prietenie, relaţii de afaceri sau, de familie. Mai multi oameni îi mulţumiră pentru predică în timp ce ieşeau din biserică.

Reuşise, de asemenea, să-i viziteze pe bolnavi, pe cei mai în vârstă şi pe o văduvă care avea trei băieţi adolescenţi. Şi înţelese că perioada scurtă de timp cât fusese capelan în New York îi fusese de folos. Descoperi că existau destul de mulţi copii în

comunitate, iar o femeie foarte simpatică conducea şcoala de duminică, care era plină în fiecare săptămână. Bill nu era sigur, dar avea senzaţia că numărul credincioşilor din

biserică creştea uşor în fiecare săptămână, oamenii venind să asculte predicile sale. Şi toţi spuneau că de-abia aşteptau să o cunoască pe Jenny, fiind nerăbdători ca ea să sosească. La fel era şi el. Noaptea era pustie fără ea şi avea atât de multe să-i spună în fiecare zi, în timp ce ea era ocupată cu încheierea socotelilor în New York. Le explicase mai multor femei care îl întrebaseră că ea lucra în lumea modei şi că era consultant pentru mai mulţi designeri, deşi îi era dificil să le explice oamenilor care se găseau la mare distanţă de industria modei şi nu ştiau nimic despre slujba ei. Îi era şi lui destul de greu să înţeleagă, deşi se aflase în mijlocul ei zilnic, timp de aproape şase ani.

Fu surprins când fratele său Tom îl sună, la o săptămână după ce sosise.

— Aşadar, eşti pregătit să te întorci? întrebă el de îndată ce Bill răspunse la telefon, iar amândoi râseră.

— Nu, e grozav aici. Munţii Grand Tetons sunt superbi, biserica e exact ce voiam şi casa este foarte drăguţă. Iar parohia mea e plină de oameni de treabă. Continuă să-mi aducă suficientă mâncare cât să hrăneşti o armată.

— Dumnezeule, parcă ai fi un preot de ţară. Aşteaptă doar până ajunge acolo Jenny. Asta ar trebui să-i stârnească puţin. Îi va învăţa despre tendinţele modei din New York. Sper că ai în casă destule dulapuri.

— Nu am. Dar am cumpărat câteva şifoniere vechi de la un târg de vechituri.

Pentru moment, transformase al doilea dormitor întrun dressing pentru ea, iar al treilea dormitor în biroul ei. Dacă avea să apară un copil, trebuia să renunţe la unul din cele două, dar era sigur că pentru o cameră a copiilor nu ar fi deranjat-o.

— Am cumpărat o camionetă şi trebuie să merg la unii dintre enoriaşi călare. E o zonă frumoasă. Tom.

Tom nu-l mai auzise niciodată pe fratele său mai mic atât de relaxat şi de liniştit. în mod clar, luase hotărârea cea bună. Tom spera doar că Jenny avea să creadă la fel când ajungea. Pentru ea era un pas uriaş în necunoscut. Începuse să o îndrăgească, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată cu nimic.

— Va trebui să vin şi să văd cu ochii mei, când voi avea timp, promise el şi închise câteva minute mai târziu.

Nu se deranjă să-i spună fratelui sau tatălui său. Ştia că nu vor înţelege. Lui însuşi îi fusese destul de greu să-l înţeleagă pe Bill de-a lungul anilor, dar începea să-şi dea seama ce fel de om era şi cât de diferit era de ei. Nu era un inadaptat, aşa cum bănuise multă vreme Tom. Era un om mult, mult mai bun decât oricare dintre ei. Îi luase toti cei treizeci şi cinci de ani de viaţă ai lui Tom ca să-şi dea seama de asta.

Bill folosi calul lui Clay Roberts, Navajo, pentru vizitele sale la domiciliu pe teren accidentat, iar Clay îi spuse să păstreze calul cât de mult dorea. Era sigur şi robust, iar lui Bill îi faceau plăcere plimbările călare, în spatele casei se găsea un mic grajd, de unde el tocmai se întorcea, după ce îl hrănise pe Navajo intr-o dimineaţă, înainte să plece să facă nişte vizite, când văzu un băieţel stând în faţa casei şi fiindu-i teamă să intre. Purta jeanşi, pălărie şi nişte cizme ponosite de cowboy. Venise pe jos şi îl privea agitat pe Bill, părând să n-aibă mai mult de paisprezece ani. La picioarele lui stătea răbdător un pui de labrador, rozându-i vârful cizmelor, în timp ce băiatul îl tot gonea.

— Salut, spuse Bill cu un zâmbet larg, în timp ce băiatul îl privea cu nişte ochi mari. Cum te cheamă?

— Tim Whitman, zise precaut băiatul. Oamenii îmi spun Timmie. Mătuşa mi-a spus să v-aduc o prăjitură, dar eu v-am adus altceva, zise băiatul.

Avea părul de culoarea grâului, ochii verzi şi pistrui.

— Locuieşti în apropiere? întrebă apoi Bill pe un ton amabil.

Era devreme pentru o vizită, iar băiatul îl surprinsese. Labradorul avea aceeaşi culoare a grâului ca şi părul lui, şi îşi dădu seama că băiatul era timid.

— Acolo, chiar dincolo de deal, făcu el un semn vag cu mâna.

— E frumos din partea ta că ai venit să mă vizitezi. Nu vrei să mănânci ceva?

Timmie clătină din cap.

— Tocmai am luat micul dejun. Mulţumesc, părinte.

— Spune-mi Bill.

Nu voia să fie formal cu un băiat de vârsta lui şi voia să-l facă să se simtă în largul lui.

— Mi-a plăcut predica de duminică, spuse băiatul cu o expresie serioasă, în timp ce căţeluşul alergă în jurul picioarelor lui. Cea despre iertare. Câteodată e greu să ierţi oameni care fac lucruri rele.

— Da,ştiu. Şi câteodată durează mult timp, dar e frumos dacă poţi să o faci. Într-un fel, îţi uşurează povara, spuse Bill, sprijinindu-se de gard, iar apoi aplecându-se ca să se joace cu căţelul. Cât are căţelul tău?

— Are trei luni. Câinele a avut trei pui. Unul a murit. Eu îl păstrez pe celălalt. Mătuşa mea spune că trei câini sunt prea mulţi... aşa că am crezut că poate... m-am gândit dacă... M-am gândit că poate aţi vrea să-l aveţi pe Gus, spuse el, arătând spre căţeluş, care alerga deja în cerc în jurul lui Bill, lătrând şi dând din coadă.

— Vrei să spui să-l păstrez?

Bill păru şocat. Nu mai avusese un câine din liceu. Fusese prea complicat să ţină unul în New York deoarece el şi Jenny erau prea ocupaţi.

— Da, dacă vă plac câinii. E un câine bun. L-am antrenat puţin şi eu. Mama lui e foarte deşteaptă. Am împerecheat-o cu câinele vecinului nostru, care şi el e labrador, aşa că e rasă pură, nu-i o corcitură sau ceva de genul ăsta.

Bill îl privi pe băiat cu nişte ochi blânzi, plini de recunoştinţă pentru gestul generos.

— Mătuşa mea spune că poate nu vreţi un câine.

— Mi-ar face plăcere, spuse Bill, ridicând câinele de jos. Avea picioarele subţiri şi lungi, iar limba îi atârna din cauză că fugise. Eşti sigur că nu-l vrei?

— Nu, sunt de-ajuns cei doi pe care îi am.

Apoi băiatul îi zâmbi şi Bill văzu tristeţe în ochii lui.

— Locuieşti cu mătuşa ta?

Timmie dădu aprobator din cap.

— Da, sora mamei. Părinţii mei au fost omorâţi intr-un accident de maşină anul trecut, în drum spre Cheyenne.

Bill se întrebă dacă la asta se gândise Timmie când vorbise de iertare. Dacă da, avea multe de iertat dacă îşi pierduse părinţii la treisprezece ani.

— A fugit de la locul accidentului, explică Timmie. Nimeni nu ştie cine a fost. Probabil cineva care era în trecere prin stat. Sora mea mai mică era cu ei, dar ea e bine. A stat în spital mult timp. S-a lovit la picioare. Dar merge din nou bine. Îşi dădu ochii peste cap. Este o pacoste. Are şapte ani. Dar mă bucur că acum e bine.

— Şi eu, spuse călduros Bill. Vrei ca acum să te duc înapoi acasă?

Se gândi că ar putea fi o şansă bună să le întâlnească pe mătuşa şi pe sora lui şi să afle unde locuia Timmie. Acesta ezită, după care dădu din cap.

— Sigur.

Bill puse căţeluşul cel nou în casă şi îl închise în bucătărie, uimit în continuare de generozitatea cadoului său. De-abia aştepta să-i spună lui Jenny. Se întoarse cu cheile de la camionetă şi îi făcu semn lui Timmie să urce.

— Sunt sigur că uneori aş avea nevoie de ceva ajutor pe-aici, de cineva care să-mi dea o mână de ajutor la reparatul unor lucruri sau să mă pregătesc pentru biserică. Dacă vrei vreodată să treci pe-aici şi să pierzi vremea sau să faci unele treburi, poţi să vii oricând. Sunt sigur că Gus se va bucura să te vadă.

— Bine.

Timmie zâmbi larg, iar Bill avu impresia clară că Timmie era avid de companie masculină, mai ales dacă îşi pierduse tatăl cu tui an înainte. Nu fusese pomenit nici tui unchi, doar o mătuşă.

Ascultă de indicaţiile lui Timmie şi ajunse la o fermă care arăta uşor dărăpănată şi care avea în spatele ei tui hambar. Bill simţi mirosul cailor şi îi auzi în depărtare.

Tana ia smrşilmveacunfor

întf-un tare erau ţinuţi mai multi cai, iar o fetiță cu cosite se juca în faţa casei. Când ei coborâră, ea le zâmbi, iar Bill observă că îi lipseau cu totul dinţii din faţă. Purta o salopetă, un tricou roz şi tenişi, iar părul ei avea aceeaşi culoare ca a fratelui său.

Câteva minute mai târziu, o femeie scundă şi slabă, îmbrăcată în jeanşi şi cu un şorţ deasupra, ieşi din casă să vadă cine era. Păru agitată când îl văzu pe Timmie alături de un străin, iar Bill se grăbi să se prezinte şi să-i explice cine era, mulţumindu-i de asemenea pentru cadoul reprezentat de căţeluşul labrador. Ea se relaxă de îndată ce îl auzi.

— I-am spus că poate nu vreţi un câine. Puteţi să-l daţi înapoi dacă doriţi, spuse ea zâmbind. Apropo, numele meu este Annie Jones. Timmie este nepotul meu.

Părea să aibă în jur de treizeci de ani, cam tânără să crească doi copii, dintre care unul aflat la vârsta lui Timmie.

— Ştiu. Mi-a spus.

— Noi nu suntem foarte bisericoşi, dar am venit să vă vedem săptămâna trecută. Predica a fost destul de bună, spuse ea, iar apoi îi zise nepoatei sale să se dea jos de pe gard.

O chema Amy. Făcu o poznă în timp ce ei stătură de vorbă, apoi veni în fugă şi se năpusti asupra fratelui său, care o dădu la o parte, oftând. Bill nu se putu abţine să nu râdă de bufoneriile ei. Ea găsi o găleată mică lângă jgheabul cu apă şi o puse pe cap ca pe o pălărie.

— Mulţumesc.

Bill era încântat de complimentul adus predicii sale.

— Domnişoara aceea probabil că vă ţine ocupată, spuse el şi Annie râse.

— Da, aşa e, dar e plăcut să o vezi alergând din nou. Tot anul trecut a stat în ghips, după...

Se opri brusc, iar Bill dădu din cap.

— Mi-a spus Timmie. Soţia mea va ajunge aici în aproximativ o săptămână. Să ne faceţi o vizită.

Avea presimţirea că vor avea o grămadă de vizitatori odată ce Jenny va fi acolo. Localnicii erau oameni prietenoşi şi curioşi în privinţa lor.

— Mulţumesc din nou pentru căţeluş, spuse el, după care îi părăsi, se întoarse la camioneta sa şi merse acasă. Când ajunse acolo, Gus rodea fericit unul din dulapurile din bucătărie şi mâncase un covoraş pe care Bill îl pusese în faţa chiuvetei, după ce încercase fără succes să răstoarne gunoiul.

— Deci, aşa vor sta lucrurile, hm? spuse el, mângâind câinele şi aranjând lucrurile în bucătărie.

Spera că lui Jenny îi va plăcea căţeluşul. I se părea un cadou grozav. Privind la haosul din bucătărie, hotărî să-i facă o surpriză lui Jenny şi să nu-i spună până când nu va veni şi-l va vedea. Nu voia ca ea să-l oblige să dea căţeluşul înapoi, ceea ce l-ar fi făcut să se simtă ca un copil. Râse văzându-l pe Gus cum latră şi dă din coadă.

Cinci zile mai târziu, după ce îi lăsă Azayei o grămadă de instrucţiuni şi după ce îşi sunase cu o zi înainte clienţii pentru a-şi lua rămas-bun, se îmbarcă în avion. Le dăduse numărul ei de telefon din Wyoming, precum şi adresa. Adresa pentru FedEx era: „La douăzeci şi cinci de kilometri nord de Moose, Wyoming. Clienţii ei râseră când le spuse.

Încuie apartamentul, iar menajera lor îi spuse că va veni o dată pe săptămână să verifice totul, să şteargă praful şi să se asigure că nu erau probleme. Oficiul poştal avea să le trimită corespondenţa primită. Totul era aranjat.

Urmă acelaşi traseu ca şi Bill, cu primul zbor până în Salt Lake City şi al doilea spre Jackson Hole, dar, în loc de Clay Roberts, la aeroport o aştepta Bill, care purta o pălărie de cowboy şi un palton gros. Avea o pălărie şi pentru ea, pe care i-o puse pe cap după ce o îmbrăţişă. Era încântat să o vadă după aproape o lună. Ea observă că arăta relaxat şi fericit, iar el îi spuse că avea acasă o surpriză pentru ea. îi arătă diverse lucruri pe drum şi părea să se simtă complet ca acasă. Ea râse privindu-l la volanul noii sale camionete.

— De ce râzi? o întrebă el.

Ea încă avea o aură de femeie din New York, îmbrăcată în pantaloni largi negri, mocasini din piele de crocodil şi un palton negru elegant, lung până în pământ.

— Arăţi ca un cowboy. Chicoti. Ai devenit băştinaş destul de repede.

— Îmi place mult aici, spuse el cu sinceritate. Mă simt ca acasă.

Rămase impresionată când văzu biserica, iar casa o surprinse plăcut. El mai adăugase şi alte piese de mobilier, făcând-o să fie confortabilă şi primitoare. Cum intrară pe uşă, căţeluşul sări pe ei, îşi puse labele pe picioarele lui Jenny, lătră şi dădu din coadă în semn de bun venit, în timp ce ea îl fixă cu privirea, uimită.

— Ce e asta?

— El e Gus. L-am primit cadou de la unul dintre vecini. Putem să-l păstrăm? întrebă el, ca şi cum ar fi fost un copil mic, în timp ce ea îşi puse braţele în jurul lui Bill şi-l sărută.

— Se pare că el a ajuns primul aici, spuse ea, zâmbind. Te va lăsa să mă păstrezi?

— Ar face bine, zise cu tandreţe Bill. Bun venit acasă, Jenny, spuse el blând, iar apoi o duse sus ca să-i arate dormitorul, biroul şi garderobul ei.

O clipă mai târziu, erau în noul lor pat, făcând dragoste şi simţindu-se de parcă fuseseră acolo dintotdeauna. Privindu-l, Jenny ştiu că le era sortit să fie exact aici.

capitolul 7

Jenny petrecu prima zi în Wyoming despachetând şi acomodându-se. Bill crease dressingul perfect pentru ea, cu toate că ea cumpărase şi trimisese înainte mult prea multe lucruri. Pulovere călduroase, haine de schi, geci şi hanorace de la Eddie Bauer, jachete de blană şi un număr absurd de mare de pantofi cu toc înalt. După ce văzu locul îşi dădu seama că nu le va purta niciodată acolo. În timp ce despacheta, purta pantaloni largi, negri, cu talie înaltă, un pulover simplu, negru, din caşmir şi balerini, costumaţia ei de lucru favorită. Părul ei negru, drept şi strălucitor, îi mângâia umerii şi fusese proaspăt aranjat înainte să plece din New York. Era foarte puţin machiată, dar avea unghiile făcute şi purta o brăţară mare din aur, realizată de David Fieldston pentru cea mai recentă prezentare de modă a lui şi pe care i-o dăruise ei. Stătu în bucătărie, privindu-l pe Bill cum se juca cu căţeluşul înainte să meargă afară, iar el îi zâmbi, fixând-o cu privirea. Arăta în continuare exact ca o newyorkeză. Chiar şi o pălărie de cowboy nu ar fi schimbat nimic. Era şic până în măduva oaselor şi, chiar şi în balerini, pantaloni negri şi pulover negru, arăta exact a ceea ce era: cineva care trăise şi lucrase în modă întreaga ei viaţă. Lui Bill îi plăcea totul la ea, inclusiv înfăţişarea ei obişnuită, şic şi sexy. Era atât de rafinată şi de elegantă, într-un mod cu totul natural, lipsit de afectare.

— La ce te uiţi?

Îl observă privind-o, în timp ce el se ridică în picioare.

— La tine. Mi-a fost atât de dor de tine.

— Şi mie, spuse ea şi îl îmbrăţişă.

Voia să agaţe în livingul lor pe jumătate gol pozele pe care le expediase. Bill se descurcase bine cu cumpărăturile pe care le făcuse înainte să ajungă ea, dar mai voia să ia câteva lucruri. O sună pe mama ei cu măsurătorile pentru ferestre şi îi spuse de ce fel de draperii aveau nevoie. Voia ca totul să rămână simplu, luminos şi curat. Amândoi preferau culorile deschise şi se gândea că astfel casa va arăta veselă în întunericul iernii. Cele câteva lucruri pe care le aranjase pe-acolo făcu ca aceasta să arate elegantă şi confortabilă. Avea un ochi excelent şi ştia cum să aranjeze lucrurile, fiind la fel de talentată la decorat ca şi la modă. Îl făcu pe Bill să-i promită că o va duce la mall mai târziu în acea zi. El trebuia să se întâlnească mai întâi cu trei oameni şi merse afară să pună şaua pe Navajo. Jenny îl urmă şi hrăni blândul cal cu un măr. Plănuia să-l călărească atunci când Bill nu avea nevoie de el pentru lucru.

În timp ce Bill se îndepărtă călare, Jenny îi făcu cu mâna din uşa bucătăriei, apoi merse înapoi înăuntru ca să aranjeze bucătăria. Tocmai agăţa în living una dintre fotografii, când auzi o bătaie în uşa din faţă. Lăsă jos fotografia şi ciocanul pe care îl folosea şi merse să deschidă uşa. În faţa ei se găsea o femeie care părea să fie cu zece ani mai în vârstă decât ea, purta o jachetă de tartan, jeanşi şi cizme de cowboy ponosite. Era uşor supraponderală şi avea părul vopsit blond. Era dată cu fard de pleoape turcoaz la ora zece dimineaţa şi ţinea în mână o farfurie cu negrese şi un tort

de ciocolată cu o glazură perfectă, pe care era scris „Bine ai venit". Jenny o privi lung, surprinsă.

— Bună, hai înăuntru.

Jenny voia să fie primitoare cu toţi enoriaşii lui Bill, iar el îi spusese că aceştia îl vizitaseră, majoritatea aducându-i mâncare, timp de câteva săptămâni. De când ajunsese, nu trebuise să gătească. Jenny o conduse pe femeie în bucătărie, iar ea îşi aşeză ofrandele pe masa din bucătărie. Negresele miroseau delicios, iar tortul arăta de parcă ar fi fost scos dintr-o carte de bucate sau dintr-o revistă.

— Doreşti o ceaşcă de cafea sau de ceai? îi propuse ea, în timp ce femeia îşi aruncă privirea în jur şi îi zâmbi lui Jenny, observând cât de slabă şi de elegantă era.

— Cu siguranţă nu arăţi a Wyoming, zise femeia, rânjind cu gura până la urechi. Trebuie să-ţi facem rost de nişte cizme de cowboy. Nu vei ajunge prea departe pe aici cu pantofii ăştia.

— Îi port de obicei la lucru, spuse Jenny ruşinată.

Dându-şi seama cât de „aranjată" arăta acolo, se gândi că era un dezastru după standardele newyorkeze. Femeia îşi dădu jos jacheta de tartan şi părea pregătită să rămână mai mult timp.

— Cu ce te ocupi? Eşti dansatoare?

Îl întâlnise pe Bill în precedentele trei duminici şi îi plăcuseră predicile lui, dar încă nu ştia prea multe despre Jenny. Alţii îl întrebaseră pe Bill despre soţia sa, dar ea auzise numai lucruri confuze despre Jenny. Unii spuneau că era dansatoare, alţii credeau că era actriţă. Mai erau şi dintre cei care spuneau că era fotomodel. Ei i se părea că arată ca un fotomodel.

— Sunt stilist de modă. Le ofer creatorilor de modă sfaturi în legătură cu ceea ce fac şi organizez prezentări de modă pentru ei, îi explică Jenny, după care se prezentă musafirei sale. De fapt, bănuiesc că acum sunt preoteasă. E ceva nou pentru mine.

— Eu sunt Gretchen Marcus, spuse femeia, în timp ce Jenny îi turnă o cană cu cafea şi i-o întinse, iar apoi puse câteva dintre negresele ei pe o farfurie. Nu trebuie să mănânci mult tort, spuse Gretchen râzând. Aici avem ierni grele şi stăm degeaba şi mâncăm prea mult când e frig afară. Eu am cinci copii. Nu am reuşit niciodată să dau jos prea multe kilograme.

— Ce vârstă au? întrebă Jenny cu interes, gândindu-se câte vizite de acest fel va primi.

Gretchen părea prietenoasă şi caldă. Iar negresele erau atât de bune, încât Jenny mai luă una.

— Cel mai mic are cinci ani, răspunse Gretchen. Cel mai mare a împlinit paisprezece ani în iunie. Tocmai a început liceul şi mă scoate din sărite.

Ambele femei râseră. Jenny ar fi fost şocată să afle că ea şi Gretchen aveau exact aceeaşi vârstă. Dar părul vopsit blond şi fardul de pleoape turcoaz o îmbătrâneau, la fel şi surplusul de greutate. Se machiase doar pentru a o impresiona pe Jenny, care venea din New York. Dar Jenny i se păru surprinzător de nesofisticată.

Stătură în bucătărie şi vorbiră o vreme despre oamenii din comunitate, ale căror nume nu însemnau nimic pentru Jenny, despre copiii lor şi despre Moose în sine. Soţul lui Gretchen, Eddy, era mecanic auto şi avea un service auto în Moose, care se ocupa de toate reparaţiile din zonă. Reuşi să o pună la curent cu toate bârfele locale mai repede decât ar fi putut să le reţină. Bibliotecara avea o aventură cu proprietarul cafenelei. Femeia din Laramie care fusese în trecere prin oraş îi furase soţul cuiva. Clay Roberts era un burlac local despre care toată lumea credea că iubea în secret o femeie căsătorită din Cheyenne, cu toate că nimeni nu o văzuse vreodată, dar auziseră despre ea. Îi spuse lui Jenny despre femeile ale căror soţi erau beţivi şi despre femeile care beau prea mult. Şi despre doi profesori de la liceu despre care toţi credeau că erau homosexuali, deşi nu erau siguri.

— Uau, pare un loc foarte activ, spuse Jenny, mai mult decât copleşită. Îi atrase atenţia faptul că Gretchen spusese despre mulţi soţi că erau alcoolici, deşi vorbise în termeni laudativi despre Eddy, care părea să fie un sfânt, şi despre care Gretchen spunea că o ajuta cu copiii atunci când nu lucra. Există vreun grup de Alcoolici Anonimi aici?

Gretchen clătină din cap.

— Există unul în Jackson Hole. Nimeni nu s-a deranjat să înfiinţeze unul aici.

— Poate că cineva ar trebui să o facă, spuse Jenny, luând încă o negresă.

Gretchen păru mulţumită. Aşteptase cu nerăbdare să o cunoască pe Jenny şi îi plăcea foarte mult de ea. Părea sinceră, deschisă şi amuzantă şi nu părea îngâmfată fiindcă venea din New York. Iar Gretchen făcu o remarcă în sensul ăsta.

— Eu sunt de fapt din Philadelphia. Am mers la şcoala de design din New York ca să studiez moda şi, pur şi simplu, am rămas. M-am născut într-un orăşel minier din Pennsylvania numit Pittston.Tatăl meu a murit într-un accident de mină când aveam cinci ani, iar mama mea s-a mutat.

— Tatăl tău a fost miner?

Gretchen păru impresionată. Crezuse că Jenny va fi o nou-venită fandosită din New York, dar, în schimb, era o persoană simplă, fără pretenţii. Bill era cel care provenea dintr-un mediu fandosit, lucru pe care Jenny nu-l spuse şi Gretchen nu-l ştia.

— Da. Iar mama este franţuzoaică. Ea şi bunica mea făceau haine frumoase pentru doamnele din lumea bună din Philadelphia şi aşa se explică cum am ajuns să fiu interesată de modă. Am vrut să fiu designer, dar nu aveam talentul necesar. De fapt, sunt mult mai bună ca stilist.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de slabă ca tine, spuse Gretchen melancolică, şi îmi place cum te îmbraci. Totuşi, ar trebui să te dai cu puţin machiaj.

Era de părere că Jenny arăta prea palidă, dar era frumoasă şi avea o eleganţă naturală. Şi observase brăţara mare din aur. Şi-ar fi dorit să aibă şi ea o astfel de brăţară.

— Am fost slabă toată viaţa mea şi lucrez prea mult, mărturisi Jenny. Sunt tot timpul stresată. Există foarte multă tensiune în industria modei. Va fi plăcut să stăm aici.

Aproape spuse „în anul ce urmează", dar ea şi Bill nu voiau ca oamenii să creadă că stăteau temporar aici, aşa că faptul că stăteau de încercare timp de un an era un amănunt pe care plănuiau să-l ţină pentru ei.

Gretchen se ridică cu părere de rău, după ce vorbiră vreo oră.

— Aş face bine să mă întorc. I-am lăsat pe cei mici cu vecina mea şi probabil că i-au distrus casa până acum.Mă voi întoarce şi te voi vizita în curând. Treci pe la mine într-o zi. Toată lumea ştie unde locuiesc. Doar întreabă, spuse ea, şi o îmbrăţişă cu căldură pe Jenny.

— Va trebui să-mi predai un curs recapitulativ despre cine se culcă cu cine, spuse Jenny râzând, în timp ce o conduse spre uşa de la bucătărie. Şi îţi mulţumesc pentru negrese şi tort. Soţul meu va fi încântat.

Lui Gretchen i se părea că şi el e un om de treabă, îi plăcea pe amândoi. Păreau oameni sinceri, integri, generoşi şi era impresionată că veniseră din New York.

Gretchen îi făcu cu mâna când intră într-o veche furgonetă, despre care spuse că soţul ei o refăcuse. Cu cinci copii de hrănit, nu existau foarte multe obiecte de lux în viaţa lor, cu toate că spuse că Eddy se descurca bine la service.

Fusese o vizită plăcută şi, spre uimirea lui Jenny, mai urmară două după aceea: o femeie mai în vârstă care spuse că era o învăţătoare pensionată şi o tânără abia trecută de douăzeci de ani, cu un bebeluş în cărucior şi cu un copilaş în braţe. Învăţătoarea adusese o prăjitură cu lămâie, iar tânăra mamă venise doar să o salute. Când Jenny observă o vânătaie urâtă pe o parte a feţei sale, ea spuse că suferise o căzătură de pe cal. Jenny presupuse că nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, iar ea îi mărturisi că avea patru copii. Nu rămase mult. Părea timidă şi agitată, dar era evident că fusese nerăbdătoare să o întâlnească pe Jenny. Numele tinerei mame era Debbie, iar lui Jenny i se părea că avea ceva foarte înduioşător. Părea atât de vulnerabilă, încât Jenny aproape dori să o îmbrăţişeze. În schimb, doar sporovăiră pentru scurtă vreme, în timp ce Jenny se jucă cu copilaşul ca să-i distragă atenţia, iar Debbie se îngriji de bebeluş. După aceea, puse bebeluşul în cărucior şi, câteva minute mai târziu, plecară.

Jenny încă se mai gândea la Debbie când agăţa fotografia în living, iar Bill veni acasă pentru a lua prânzul. Dimineaţa trecuse pe nesimţite.

— Foarte frumos, spuse Bill, admirându-i munca. Ce ai făcut toată dimineaţa? întrebă el curios.

— Am primit oaspeţi, spuse Jenny, arătând mulţumită.

Voia să-i cunoască pe localnici şi pe membrii parohiei lui Bill. Toţi pe care îi văzuse până acum erau foarte amabili şi primitori.

— Oamenii continuă să treacă pe la noi şi ne aduc de mâncare. Am cunoscut o femeie pe nume Gretchen Marcus. Are cinci copii, şi soţul ei, Eddy, este mecanicul auto din Moose. O învăţătoare pensionată, pe nume Ellen, ne-a adus prăjitură cu lămâie. Gretchen a adus negrese şi un tort de ciocolată. Şi o fată pe nume Debbie Blackman a venit cu doi dintre copiii ei. Avea o vânătaie urâtă din cauza unei căzături de pe cal. Dacă este să te iei după Gretchen, jumătate din locuitorii oraşului sunt alcoolici, spuse Jenny, împărtăşindu-i toate informaţiile abia primite.

El păru surprins.

— Iar ceilalţi jumătate se culcă cu soţul altcuiva, anunţă ea.

— Uau, ai fost ocupată! Nimeni nu mi-a spus toate astea. Ce te face să crezi că sunt toti beţivi?

— Gretchen mi-a spus cine bea prea mult şi cine are o aventură. Nu am mai putut să ţin socoteala. Se pare că e multă acţiune în Moose.

Jenny îi zâmbi soţului său. Fusese interesant să le cunoască pe cele trei femei, mai ales pe Gretchen, care părea nerăbdătoare să-şi facă prieteni, spre deosebire de Debbie, care era prea tânără şi părea înspăimântată, şi învăţătoarea pensionară, care era adorabilă, dar demodată.

— Ar trebui să porneşti un grup al Alcoolicilor Anonimi la biserică, spuse Jenny, în timp ce chipul i se lumină. Gretchen spune că cel mai apropiat se află în Jackson Hole, care e departe de mers iarna. Poate lansăm şi un grup Al-Anon.

— Deja vorbeşti ca o preoteasă, spuse Bill, sărutând-o. Nu pot să ţin pasul cu tine. Dacă vrei să porneşti un grup al Alcoolicilor Anonimi, dă-i drumul. Orice te face fericită. Nu are cum să facă rău.

Apoi faţa lui Jenny deveni serioasă.

— Cred că Debbie, femeia cu cei doi copii, e tristă şi speriată. A spus că s-a învineţit după ce a căzut de pe cal, dar părea agitată când a vorbit despre asta, spuse Jenny, arătându-se îngrijorată.

— Ia-o încet, iubito, îi spuse cu blândeţe Bill. De-abia am ajuns aici şi e bine să încercăm să ajutăm oamenii şi să furnizăm servicii, dar nu vrem să ne băgăm în viaţa lor sau să ne amestecăm unde nu ar trebui. încă nu-i ştiu pe aceşti oameni, iar ei nu ne cunosc pe noi. Trebuie să o luăm mai încet la început.

Dar acest cuvânt nu aparţinea felului de a fi al lui Jenny. O sună pe Azaya puţin mai târziu şi o rugă să facă rost de câteva materiale de la Alcoolicii Anonimi, despre cum să pornească un grup de Alcoolici Anonimi şi un grup Al-Anon, pentru cei care aveau de-a face cu alcoolicii, şi să le trimită în Moose. Azaya era impresionată de ceea ce voia să facă Jenny în Moose. O aduse la curent în privinţa clienţilor ei şi îi spuse că totul era bine în New York. Totul era sub control, iar Nelson venise de câteva ori să o ajute.

După aceea, Jenny îi făcu un sendviş lui Bill şi răspunse la câteva telefoane. O membră a parohiei voia ca el să-l viziteze pe tatăl ei bolnav. Un cuplu tânăr avea nevoie de consiliere înainte de căsătorie. Un bărbat mai în vârstă tocmai îl sunase ca să vorbească şi părea singur.Nu îi ceru lui Bill să-l viziteze, dar Bill se oferi oricum să vină să-l vadă cândva în săptămâna aceea.Oamenii îl căutau, ceea ce îi dădea un sentiment de mulţumire, iar Jenny era fericită pentru el. Noii săi enoriaşi reacţionau la chemarea lui şi le plăcea stilul lui.

Ea îi reaminti că voia să ajungă la mall în după-amiaza aceea. Avea nevoie de câteva lucruri pentru casă: nişte articole de menaj, mai multă mobilă şi mai multe umeraşe. Şi era nerăbdătoare să vadă magazinele locale.

— Aici nu e Paris sau New York, îi reaminti el.

Dar ei îi plăceau şi lucrurile practice. Şi iubea magazinele de bricolaj. Când ajunseră la mall, ea se simţi foarte bine vizitând toate magazinele, iar apoi dădură peste Clay Roberts la o librărie, de unde Jenny cumpără o carte despre femeile

abuzate şi despre violenţa casnică şi o alta despre Alcoolici Anonimi. Bill i-o prezentă pe Jenny, iar ochii ei se luminară imediat. După ce el plecă, ea vorbi pe un ton conspirativ cu soţul său.

— Are o aventură cu o femeie căsătorită din Cheyenne, spuse Jenny, iar Bill izbucni în râs.

— Vorbeşti serios? Ai ajuns aici ieri. De unde ştii aşa ceva? Şi de unde ştii dacă e adevărat?

— Noua mea prietenă cea mai bună, Gretchen, mi-a spus. Şi pare să ştie totul despre toţi, îi spuse Jenny cu un zâmbet răutăcios.

— Ai grijă doar să nu spună astfel de lucruri şi despre tine.

— Bineînţeles că nu, zise Jenny când se întoarseră în camionetă şi opriră la o reprezentanţă auto în drum spre ieşirea din oraş. Voia să arunce o privire. Avea nevoie de o maşină a ei, dar nu avea nici o idee ce dorea, până când văzu o furgonetă Chevy din 1959, de un galben strălucitor, stând în reprezentanţă. Era intr-o stare perfectă, vânzătorul spuse că motorul fusese reconstruit, iar tapiţeria arăta aproape nouă.

— E exact ce voiam, spuse Jenny încântată.

Era distractivă, nebunească şi puţin excentrică, iar dealerul îi pusese deja cauciucuri de iarnă.

— Ar trebui să-ţi iei una nouă, îi spuse Bill. Nu vreau să conduci o relicvă de douăzeci de ani. Aici, condiţiile de drum sunt rele iama.

— Are cauciucuri de iarnă, îi atrase ea atentia. Are numai şaisprezece ani vechime, nu douăzeci. Şi îmi place culoarea.

Bill îşi dădu ochii peste cap, amuzat de modul în care femeile cumpărau maşini, iar Jenny scrise un cec din proprii bani. Vechea camionetă Chevy era ridicol de ieftină, iar ei i se păru adorabilă. Cumpărarea unei astfel de camionete era caracteristică pentru firea lui Jenny, degaja bună dispoziţie, stil şi era ceva diferit. Pentru majoritatea oamenilor ar fi fost doar o camionetă veche. Dar având-o la volan pe Jenny, furgonetă galbenă păru brusc nostimă şi şic. Vedea prea bine de ce îi plăcea. Ea îl urmă acasă şi parcă exact în spatele lui când ajunseră. El ştia că va deveni celebră în zonă de îndată ce va începe să conducă noua ei camionetă galbenă. Jenny era o soţie de preot care nu avea de gând să treacă neobservată, dar tocmai de aceea o iubea. În acea seară, vorbiră cu însufleţire în timpul cinei. Avea o grămadă de idei sclipitoare despre modul în care să-l ajute, în timp ce gustară din toate prăjiturile pe care le primiseră, Jenny veni cu o altă idee.

— De ce nu organizăm o masă de prânz după slujba de duminică?

— Acasă?

Bill păru şocat de idee. Casa era mult prea mică să găzduiască întreaga parohie. Ca să nu vorbească despre cine se va ocupa de curăţenie după ce musafirii vor pleca. În Moose, Wyoming, nu se găseau organizatori pretenţioşi de petreceri.

— Nu, la biserică. Există o sală mare şi frumoasă la subsol. Am căutat. Gretchen mi-a spus că obişnuiau să organizeze întruniri bisericeşti acolo. Ar fi un mod foarte plăcut de a-i cunoaşte pe toţi. Le voi spune tuturor să aducă un singur fel de mâncare. Nu trebuie să vină dacă nu vor. Dar, cel puţin, putem să le transmitem invitaţia.

Bill o privea cu evidentă plăcere. Îşi intrase în noul rol cu uşurinţă. Organiza mese de prânz, pornea grupuri de Alcoolici Anonimi şi îşi făcea prietene printre localnice. Adusese câteva lucruri în acea după-amiază ca să aranjeze puţin casa, şi care, alături de lucrurile pe care le trimisese din New York, o făceau să arate foarte frumos şi, brusc, era acasă. Jenny avea o atingere magică evidentă pe oriunde mergea. Iar el vedea că Moose era pe punctul de a primi o doză din farmecul ei. Îi plăcea la nebunie asta. În timp ce o asculta, nu se putea gândi decât la: „Ai grijă. Moose, Wyoming! Vine Jenny! “

capitolul 8

Jenny reuşi să-i sune a doua zi pe toţi enoriaşii şi să le spună despre masa de prânz pe care o organiza după slujba de duminică. Le spuse că ea şi Bill aşteptau cu nerăbdare să se întâlnească cu toţi. Mulţi dintre ei părură surprinşi să primească telefonul ei, dar ea părea să se simtă în largul său. Nimeni nu mai făcuse vreodată ceva asemănător şi cu siguranţă nu atât de repede după sosire, dar Jenny nu lăsa niciodată timpul să treacă degeaba. Bill îşi dădu seama că ea va găsi o modalitate să fie şi în Wyoming la fel de ocupată pe cât fusese în New York, şi totul pentru a-l ajuta. Doar câţiva oameni se arătară mai puţin prietenoşi, cei mai mulţi dintre cei de pe lista ei fiind de părere că era o idee bună. Folosise registrul bisericii şi, până la ora trei, îi sunase pe toţi şi le spusese fiecăruia să aducă un fel de mâncare. Se gândea chiar să organizeze ceva asemănător o dată pe lună sau poate o cină de acelaşi fel.

Mai multe dintre femeile pe care le contactă o întrebară dacă avea copii şi rămaseră dezamăgite că nu avea. Dar se gândi, de asemenea, că ar fi o idee bună să întreprindă ceva la biserică şi pentru tineri, în special pentru adolescenţi, ca să-i ferească de necazuri. Avea un milion de idei sclipitoare, iar Gretchen se arătă încântată când Jenny o sună, atunci când ajunse la numele ei pe listă. Îi spuse că i se părea o idee foarte bună şi îi promise că va trece din nou pe la ea pe la sfârşitul săptămânii şi o va ajuta cu organizarea. Îi zise că-l va pune pe Eddy să formeze o echipă de curăţenie, întrucât ei ştiau care erau cei mai eficienţi oameni, şi îi oferi voluntari pe doi dintre copiii ei, pe băieţii ei de doisprezece şi paisprezece ani.

— Nu are sens să ai cinci copii dacă nu poţi să-i pui la lucru, spuse ea vitejeşte.

Apoi îi zise din nou lui Jenny ce idee bună i se părea. Îi plăcea cât de implicată dorea să fie. Ultimul lor preot murise cu un an înainte. Avusese aproape optzeci de ani şi fusese văduv timp de cincisprezece ani. Toţi fuseseră de acord că aveau nevoie de un preot mai tânăr, iar biserica lor avea, de asemenea, nevoie de mâna unei femei.

Clay Roberts îl sună pe Bill a doua zi şi îi spuse cât de mulţumit era de ceea ce facea Jenny şi îi spuse că va veni la prânz duminică. Bill îi raportă lui Jenny, după care îi zise ironic:

— Nu i-am spus să o aducă şi pe femeia căsătorită din Cheyenne cu care se bănuieşte că are o aventură.

— La naiba, spuse Jenny, părând dezamăgită, ar fi trebuit. Aş vrea să o cunosc.

— Sunt sigur că ai vrea.

Îşi dădu ochii peste cap, după care îşi puse braţele în jurul ei.

— Eşti suficient de ocupată şi fără să verifici viaţa amoroasă a preşedintelui consiliului parohial.

Chicoti în timp ce spuse asta.

A doua zi, materialul despre grupurile de Alcoolici Anonimi şi Al-Anon, pe care Azaya i-l trimisese, ajunse cu FedEx cu adresa pe care i-o dăduse Jenny: „La douăzeci şi cinci de kilometri nord de Moose, Wyoming". Spre amuzamentul lui Jenny, chiar funcţionase. Primise, de asemenea, un plic cu stofe peste care trebuia să se uite pentru clienţii ei.

Materialul despre Alcoolicii Anonimi pe care Azaya i-l trimisese era foarte interesant. îi spunea cum să pornească un grup în doisprezece paşi, formatul, regulile şi diferite sugestii. Scopul unui grup de Alcoolici Anonimi era renunţarea la băutură, iar al celui Al-Anon era să-i sprijine pe cei care aveau de-a face cu alcoolici. Grupurile păreau surprinzător de simplu de organizat. Tot ce avea nevoie era o secretară pentru întâlniri, iar ea ar putea fi persoana potrivită. Exista un model pe care trebuia să-l urmeze. în timp, putea să predea grupul de Alcoolici Anonimi unui fost alcoolic, dar până când aveau să descopere unul dispus să se ocupe de asta, Jenny plănuia să o facă ea însăşi, şi la fel şi cu grupul Al-Anon. Cu permisiunea lui Bilî, puse un anunţ care informa despre ambele întruniri la intrarea în biserică, imediat după uşile principale, unde oamenii puteau să le vadă. Puse una marţi seară şi cealaltă joi. Deoarece nu avea copii, avea mai mult timp la dispoziţie, organizând lucruri care să-l ajute pe Bilî cu parohia sa.

O sună pe Gretchen şi îi spuse despre ambele întruniri.

- Bravo ţie! o lăudă Gretchen. Probabil că nimeni nu va veni la început. Dar dacă vei continua să stai acolo suficient de mult, într-o marţi sau joi oamenii vor începe să

vină.Aşa funcţionează.Eu ştiu, tatăl meu a fost alcoolic,iar eu şi mama mea obişnuiam să mergem la întrunirile Al-Anon.Tatăl meu nu a mai ajuns la grupul de Alcoolici Anonimi. A murit de ciroză la patruzeci şi cinci de ani. Pot să conduc unele dintre întrunirile Al-Anon în locul tău, dacă vrei, şi dacă Eddy nu lucrează până târziu şi poate să stea cu copiii. E grozav, întotdeauna mă ajută.

Jenny îşi dădea seama deja că aveau o relaţie solidă şi părea să fie un om bun, din ce spunea Gretchen.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea, recunoscătoare pentru ajutorul primit de la noua ei prietenă şi pentru bogăţia de informaţii pe care i-o furniza. Apropo, ce ştii despre Debbie Blackman? A trecut pe aici în aceeaşi zi în care ai fost şi tu. Avea o vânătaie mare pe faţă. Îmi făceam griji în privinţa asta. Pare atât de timidă şi de speriată!

— Soţul ei, Tony, este un beţiv. Nu aş fi surprinsă ca el să i-o fi făcut. Era un fel de delincvent juvenil,a mers la închisoare de câteva ori pentru că a condus băut, obişnuia să se bată prin baruri. Ea e mult mai tânără decât mine, aşa că nu o ştiu atât de bine.

— Pare să fie o fată bună. Era agitată. Cred că a spus că are patru copii.

— O văd prin oraş, dar nu prea vorbesc cu ea. Are aproximativ douăzeci şi cinci de ani. E doar o copilă. Era chelneriță la cafenea înainte să se căsătorească. Soţului ei i-ar folosi probabil grupul tău de Alcoolici Anonimi. Iar grupul Al-Anon nu i-ar strica nici ei. Pe mine şi pe mama mea ne-a ajutat cu adevărat.

— Poate ar trebui să facem un grup pentru femeile abuzate, spuse Jenny, părând gânditoare. Sunt multe astfel de femei pe-aici?

— Câteva. Are legătură cu băutul. Dacă-i atragi pe bărbaţi în grupul de Alcoolici Anonimi, nu-şi vor mai bate femeile. Sau dacă le aduci pe femei în Al-Anon. Există şi o grămadă de femei care beau prea mult. Oamenii se plictisesc când sunt înzăpeziţi toată iarna. Se împerechează ca iepurii şi se îmbată în weekenduri. Nu există prea multe activităţi culturale pe-aici, o informă ea. Fără balet, fără simfonie, fără operă, fără teatru. Doar sex, băutură şi televizor.

Ambele râseră de spusele ei, deşi problema abuzurilor era serioasă, iar Jenny nu putu să nu se întrebe cât de gravă era.

Fu înduioşată când Debbie îşi făcu din nou apariţia vineri dimineaţă, de data aceea doar cu bebeluşul. Era o zi caldă şi ea purta un tricou şi o vestă lungă, iar Jenny observă că avea o vânătaie nouă pe braţ. Nu-i mai dădu nici o explicaţie, şi Jenny se prefăcu că nu o observă. Era mulţumită că Debbie se simţea suficient de confortabil încât să treacă din nou pe la ea. Părea fascinată de Jenny şi puţin îndrăgostită de ea. Arăta de parcă se simţea în siguranţă stând în bucătăria ei, fără să vorbească despre ceva anume, în timp ce îşi alăpta bebeluşul, care avea patru luni. Debbie îi mărturisi că nu voia să rămână din nou însărcinată. Erau suficienţi cei patru copii de care avea grijă. Nu scoase nici un cuvânt despre soţul ei, cu excepţia faptului că merseseră la acelaşi liceu şi se căsătoriseră când ea rămăsese însărcinată, imediat după absolvire. Avea douăzeci şi patru de ani, iar fiul ei cel mai mare avea şase ani. Mai avea un copil de patru ani, altul de doi ani şi bebeluşul.

— Tu nu vrei să ai copii? o întrebă curioasă pe Jenny, dar arăta de parcă s-ar fi temut să nu o jignească.

— Ba da, vreau, spuse ea liniştită. Am avut dificultăţi în a rămâne însărcinată şi am avut o sarcină ectopică acum două luni.A fost o problemă destul de gravă. Ne-am gândit să aşteptăm câteva luni până să încercăm din nou.

Nu spuse că era unul dintre motivele pentru care hotărâseră să vină în Wyoming. Pentru o viaţă mai bună, mai liniştită, astfel încât să poată concepe mai uşor un copil.

— Păcat. Îmi pare rău, spuse cu compasiune Debbie, ţinând bebeluşul care adormise la sânul ei.

Ea însăşi părea un copil, iar vânătaia de pe braţ arăta urât. Lui Jenny i se păru că distinge urma unei mâini în forma vânătăii, dar nu era sigură şi se temea să o întrebe ca să nu o sperie şi astfel să nu mai treacă pe la ea. Voia să stabilească o legătură cu ea şi să vadă dacă putea să o ajute. Vânătaia de pe faţă aproape dispăruse, iar Jenny îşi dădu seama că o ascunsese cu machiaj. Dar vânătaia de pe braţ era proaspătă şi se vedea foarte bine. Jenny era surprinsă că purta mâneci scurte. Poate nimeni nu acorda atenţie vânătăilor ei sau nimănui nu-i păsa.Discutară o vreme, apoi Debbie se ridică să

plece. Jenny îi reaminti de masa de prânz de după slujba de duminică, iar Debbie păru stânjenită.

— Soţului meu nu-i place că merg la biserică. Crede că e ceva prostesc. Merg doar atunci când e plecat cu prietenii lui. Dar Tony doarme până târziu duminica.

— Te ajută cu copiii?

La început, Debbie nu răspunse şi apoi clătină din cap.

— Nu, Tony lucrează până târziu. Este barman la barul din oraş.

Jenny îşi spuse în sinea ei că era o slujbă grozavă pentru un beţiv sau pentru un alcoolic.

— Nu ajunge acasă până la ora două şi jumătate dimineaţa, aşa că doarme până târziu.Nu suportă când copiii îl trezesc, aşa că ies afară cu ei dimineaţa. Se aşteaptă să fiu acasă după-amiaza, să-i pregătesc cina înainte să meargă la lucru. Câteodată, copiii creează o adevărată nebunie.

Dată fiind vârsta copiilor ei, era uşor de crezut, mai ales dacă el nu o ajuta.

— Câteodată, mama îmi dă o mână de ajutor, dar sora mea de aici din oraş are trei copii şi e cu doi ani mai tânără decât mine, aşa că, împărţindu-şi timpul între noi două, e ocupată. Mai am o soră în Cheyenne.

Debbie zâmbi timid, puse bebeluşul într-un scaun de maşină şi îl duse afară la automobil, iar Jenny o însoţi. Îi povesti că se putea folosi de maşina soţului ei cât timp acesta dormea. Dar când el era treaz, nu avea mijloace de transport pentru copii. Râse când văzu noua camionetă a lui Jenny.

— De unde ai luat asta?

— De la mall, acum două zile, zise Jenny zâmbind. Ştiu că e puţin nebunesc, dar e distractiv. Dacă ai nevoie vreodată să te duc cu maşina, sună-mă, deşi e loc probabil doar pentru un scaun de maşină.

Aşa că nu putea să o ducă decât cu un copil, dar poate şi asta ar fi fost de ajutor, dacă ar fi avut pe cineva care să aibă grijă de ceilalţi, poate mama ei.

— Încearcă să vii duminică. Jenny o încurajă. Adu-l şi pe soţul tău, sau pe mama ta şi pe copii. Şi pe sora ta. Fiecare ar trebui să aducă un singur fel de mâncare, dar sunt sigură că va fi suficient pentru toţi. Va fi distractiv.

Cel puţin aşa spera. Debbie arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de ceva distracţie în viaţa ei. Părea obosită şi neîngrijită, oja îi era decojită şi părul unsuros. Nu avea timp pentru ea însăşi, iar ochii ei îi spuneau lui Jenny că nu era în regulă ceva, chiar dacă Debbie nu scoase o vorbă în legătură cu asta. Nu îi spuse despre grupul pentru femeile abuzate pe care îl plănuia. Nu voia să lase să se vadă că îşi dăduse seama. Plus că se putea înşela.

Debbie îi făcu cu mâna în timp ce se îndepărta, iar Jenny intră în casă gânditoare. Câteva minute mai târziu, Bill veni acasă pentru prânz.

— Toată lumea vorbeşte despre masa ta de prânz de duminică, spuse el mulţumit.

Datorită lui Jenny, porniseră cu dreptul în comunitate. Iar el se străduise din greu să-i cunoască pe toţi în câteva săptămâni. Împreună, erau o echipă eficientă. Dar aşa era Jenny. La doar câteva zile după ce ajunsese acolo, părea că se afla acolo de câteva luni. Văzuse la biserică anunţurile pentru grupurile de Alcoolici Anonimi şi Al-Anon şi fu de acord cu iniţiativa ei. Întindea o mână de ajutor sau cel puţin încerca, oriunde era nevoie.

Îi spuse despre Debbie în timpul prânzului, iar el păru înţelegător, dar o avertiză din nou să fie atentă.

— Las-o pe ea să vină la tine, Jen. Dacă soţul ei se va gândi că eşti pe urmele lui, i-ar putea face rău.

— Cred că deja se gândeşte, spuse cu fermitate Jenny. Nu credea prima poveste a lui Debbie despre căzutul de pe cal.

— Atunci, i-ar putea face şi mai mult rău. Faci ceea ce trebuie, lăsând-o să vină aici. Violenta casnică este un lucru periculos.

Ea dădu din cap şi fu de acord cu el. Consiliase femei abuzate în timpul stagiului său de practică şi ştia riscurile la care sunt supuse acele femei. Două dintre femeile cu care vorbise fuseseră apoi ucise. Ceea ce îl făcuse să înţeleagă prea bine cât de periculoşi puteau fi bărbaţii lor.

Ea îşi petrecu ziua de sâmbătă făcând curăţenie în sala de la subsol şi aranjând mesele lungi pe care oamenii aveau să aşeze mâncarea. Existau şi alte mese, unde se puteau aşeza să mănânce. Scoase teancuri înalte de farfurii şi pahare de hârtie, precum şi tacâmuri de unică folosinţă. Aveau tot ce era necesar, inclusiv şerveţele de hârtie. Sâmbătă seara, totul era pregătit pentru a doua zi.

Duminică, era nerăbdătoare să-i asculte predica. El alesese ca temă recunoştinţa şi cum faptul că eşti recunoscător pentru lucrurile mici, în loc să te lamentezi pentru cele mari, îţi poate transforma viaţa. Menţionase mai multe exemple din propria viaţă şi, la fel cum se întâmplase şi la primele lui trei predici dinainte ca ea să ajungă acolo, toţi rămaseră impresionaţi de simplitatea şi forţa mesajului său. Le plăcea faptul că era un om foarte umil, care avea o legătură puternică cu oamenii. Era inteligent, plin de compasiune şi cald, cu convingeri puternice. Era un om care nu numai predica credinţa, ci şi o trăia.

De îndată ce slujba se termină, oamenii merseră în sala de jos. Lăsaseră acolo mâncarea adusă înainte să înceapă slujba. Biserica fusese plină până la refuz în acea zi, oamenii aşteptând cu nerăbdare masa de prânz. Sala de la subsol, cu mesele lungi, fusese transformată intr-un ospăţ. Gretchen veni să o caute pe Jenny pe la jumătate.

— Ei bine, doamnă Sweet, îi spuse Gretchen cu o privire admirativă evidentă, masa ta de prânz e un succes uriaş. Şi toate femeile din oraş sunt îndrăgostite de soţul tău. Este un bărbat foarte chipeş.

— Da, aşa e. Jenny aruncă o privire spre el, în partea cealaltă a camerei. Şi e numai al meu.

— Se îndrăgostesc şi de tine, o asigură Gretchen. A fost o idee grozavă. Nu ştiu de ce nu am mai făcut asta şi înainte.

— Câteodată e nevoie de o privire proaspătă ca să vezi ceea ce este evident. Sunt de părere că ar trebui să facem asta în prima duminică din fiecare lună.

— Sunt de acord cu tine, spuse Gretchen, cu ochii pe toţi cei cinci copii ai săi, care fugeau de colo până colo, alături de nenumăraţi alţi copii. Văd aici oameni care nu au mai venit la biserică de ani întregi. Îl plac pe Bill şi, în plus, dacă le dai şi de mâncare, vei da lovitura. Poate ar trebui să organizăm şi seri de bingo, spuse gânditoare Gretchen.

— Şi un grup pentru femeile abuzate, spuse discret Jenny, iar Gretchen dădu aprobator din cap.

Cu toate că nu ar fi putut fi mai diferite una de cealaltă şi, în altă situaţie, drumurile lor nu s-ar fi încrucişat niciodată, Jenny simţea că avea o nouă prietenă. Cele două femei se înţelegeau bine, deşi vieţile lor fuseseră foarte diferite până în acel punct, iar Gretchen o învăţa multe pe Jenny despre noua lor casă, cum să se adapteze, cum erau oamenii şi cum funcţiona totul. Jenny dorea să facă o mulţime de lucruri, iar lui Gretchen îi plăcea asta. Deja readusese la viaţă micuţul Moose, o revigorare de care avea mare nevoie.

Prânzul era aproape pe sfârşite, când apăru Debbie cu toţi cei patru copii ai ei. Spuse că Tony ieşise cu prietenii lui, iar ei ieşiseră la plimbare. Era o distanţă mare pentru copii, iar Jenny le puse mâncare pe farfurii tuturor celor cinci şi se aşeză să stea de vorbă cu ea cât timp ei mâncau. Copiilor le pusese hot-dog şi hamburger, iar lui Debbie îi puse pe farfurie o porţie sănătoasă de gustări delicioase. Mâncarea era simplă, dar păreau să existe mulţi bucătari buni în Moose. Jenny însăşi se bucurase de prânz, iar Bill avusese grijă să-i întâmpine pe toţi cei care veniseră şi se oprise să vorbească cu ei. Cunoscuse o serie de persoane pe care nu le văzuse în luna ce trecuse. Veniseră de asemenea, mai multe persoane pe care le vizitase, inclusiv Timmie, băieţelul care îi dăduse câinele, împreună cu sora şi mătuşa lui.

— Mă simt ca Jack Kennedy când era căsătorit cu Jackie, spuse Bill, zâmbindu-i. Nu-mi fac iluzii. Cred că toţi au venit aici ca să te cunoască pe tine. Eu sunt tipul care a venit în Moose, Wyoming cu Jenny Sweet. Dar, indiferent ce-i face să treacă de aceste uşi, mie îmi convine. După aceea, depinde de Dumnezeu. Poţi oricând să fii complicele meu.

— Sunt fericită că pot să fiu de ajutor, spuse ea, în timp ce Debbie merse să vorbească cu unele dintre prietenele ei pe care nu le mai văzuse din liceu.

Râdea, vorbea şi se simţea bine, şi la fel şi ceilalţi.

Jenny şi Bill stăteau în pragul uşii şi, pe măsură ce oamenii plecau, le mulţumeau tuturor că veniseră. Jenny era mulţumită să vadă că Debbie arăta relaxată şi fericită, îi mărturisi că se simţise foarte bine şi era evident că era sinceră. Deşi zisese că nu obişnuiau să meargă prea frecvent la biserică, părea să se simtă ca acasă.

Era trecut de ora patru, şi toţi făcură curăţenie timp de o oră. Bill şi Jenny, Gretchen şi Eddy şi doi dintre copiii lor, trei femei şi doi băieţi de liceu formau echipa de curăţenie. Puseră totul în ordine cât ai zice peşte.

În seara aceea, Bill îi mulţumi din nou lui Jenny pentru tot ce făcuse.

— Se pare că eşti soţia perfectă pentru un preot, îi spuse el, iar ea zâmbi larg.

Grupurile de Alcoolici Anonimi şi Al-Anon erau mai greu de organizat decât fusese prânzul. Nimeni nu voia să fie văzut drept un alcoolic sau să se ştie că trăieşte cu unul,aşa că fu nevoie de timp ca oamenii să-şi facă apariţia. La întâlnirea din prima săptămână nu veni nimeni, iar în duminica următoare. Bill pomeni în treacăt de la amvon despre cele două grupuri. Şi de data aceea două femei veniră pentru Al-Anon, apoi apăru şi Gretchen, să-şi împărtăşească experienţele legate de tatăl său. O făcu ca să o ajute pe Jenny să pună lucrurile în mişcare. Jenny ţinea întrunirile în prezbiteriu, care era mic şi confortabil şi avea suficiente scaune, pentru cazul în care veneau mai multi oameni.

Fu nevoie de încă două săptămâni pentru ca o femeie să-şi facă apariţia la Alcoolicii Anonimi, dar nici un bărbat. Era totuşi un început, iar Jenny organiză întâlnirea doar pentru ea. Femeia care venise spuse că începuse să bea din greu de când murise soţul ei, cu doi ani în urmă, iar copiii ei căsătoriţi erau de părere că ar trebui să se alăture Alcoolicilor Anonimi, întrucât recent îi făcuse de ruşine de mai multe ori, bând excesiv la întrunirile de familie. Leşinase la masă la ultima dintre ele şi voia să fie ajutată înainte să o facă din nou, de Ziua Recunoştinţei. Jenny îi spuse că luase o decizie înţeleaptă că venise, iar femeia păru mulţumită. Se prezentase doar ca Mary,conform regulilor Alcoolicilor Anonimi.Numele de familie nu erau niciodată folosite, întrucât anonimatul reprezenta piatra de temelie a programului. Scopul anonimatului în grupuri era acela ca oamenii să se simtă în siguranţă acolo. Jenny ştia să le reamintească de fiecare dată, la sfârşitul întrunirii, că nu trebuiau să dezvăluie pe cine văzuseră acolo şi nici ce se vorbise.

La sfârşitul acelei săptămâni, Bill şi Jenny petrecură o Zi a Recunoştinţei liniştită în bucătăria lor. Primiseră mai multe invitaţii, dar nu doriseră să jignească pe cineva acceptând invitaţia la cină a altcuiva, aşa că hotărâră că era cel mai înţelept să stea singuri, şi sărbătoarea le făcu plăcere cu adevărat. Jenny gătise un pui mic, asezonat cu toate ingredientele tradiţionale. După aceea, când se ridicară de la masă, se simţeau de parcă erau gata să explodeze după o cină delicioasă. O sunară pe mama ei în Philadelphia, iar ea plănuia să petreacă seara cu prietenii, îi era dor de Jenny, dar era mulţumită că totul decurgea atât de bine. Îi spuse mamei sale tot ce făcuse în ultimele săptămâni. Doar când începu să povestească îşi dădu seama cât de multe realizase. Ea şi Bill erau amândoi foarte ocupaţi în Moose. El oferea consiliere şi vizita oamenii, îşi pregătea predicile şi încerca să petreacă timp cu fiecare, în vizite repetate. Era surprins de cât de mulţi dintre enoriaşii săi trebuia să viziteze pe calul său împrumutat. Mulţi dintre ei locuiau la mare depărtare de drumurile principale şi spuneau că, uneori, rămâneau înzăpeziţi luni în şir în timpul iernii. Bill găsise o veche sanie trasă de cai intr-un hambar mic din spatele bisericii şi plănuia să încerce să o folosească în iama aceea dacă Navajo avea să coopereze. Bill spera că aşa va fi. Sania era atât de pitorească.

După Ziua Recunoştinţei, timpul zbură până la Crăciun. Jenny organiză din nou o masă de prânz cu ocazia Crăciunului şi un târg cu vânzare de produse de patiserie, ca să strângă ceva bani pentru biserică. După Ziua Recunoştinţei, prezenţa atât la grupul Alcoolicilor Anonimi, cât şi la cel Al-Anon crescuse. Oamenii care se purtaseră urât de Ziua Recunoştinţei din cauza alcoolului îşi făcură apariţia la grupul Alcoolicilor Anonimi, iar cei care fuseseră afectaţi de aceştia la Al-Anon. Parohia vorbea despre ambele întruniri şi, după ce li se amintea de fiecare dată de păstrarea anonimatului celor care participau, oamenii erau remarcabil de buni la păstratul secretului legat de

cei pe care îi vedeau. Până la Crăciun, ambele grupuri cu doisprezece paşi aveau o prezenţă îmbunătăţită considerabil. Mutase întrunirile în livingul lor, astfel încât să aibă loc pentru mai mulţi participanţi. Deveniseră prea numeroşi pentru prezbiteriu în mai puţin de două luni. Lui Bill nu-i venea să creadă. Ţelul lui Jenny pentru noul an era să pornească grupul pentru femeile abuzate, dar, chiar înainte de Crăciun, primi o cerere neaşteptată de la două adolescente.Acestea discutară cu ea după şcoala de duminică, înainte ca ei să plece din biserică, şi îi spuseră că le plăcea cum se machia şi felul în care se îmbrăca şi voiau să ştie dacă ar fi dispusă să ţină ore în care să le înveţe cum să arate mai mult ca ea. Îi ziseră că mai aveau şi alte prietene care voiau să li se alăture. Jenny era noua lor eroină. Era şocată şi măgulită şi, deoarece subiectul avea un caracter mai frivol, îl întrebă pe Bill ce credea că ar trebui să facă. Şi, spre surpriza ei, îi plăcu ideea.

— Dar nu are legătură cu religia, îi reaminti ea cu o privire neliniştită, dar Bill nu era îngrijorat.

— Cui îi pasă? Eşti soţie de preot, poţi să le înveţi cum să se machieze şi, în acelaşi timp, poţi să le vorbeşti despre valori, droguri, sex şi toate problemele care sunt importante pentru ele. Ce modalitate grozavă să ajungi la copiii localnici şi să-i aduci la biserică!

Era complet în favoarea proiectului, iar ea le sună pe cele două fete care o abordaseră şi le spuse că se va întâlni cu ele acasă la ea, după Anul Nou. Sugeră după-amiezile de vineri, după şcoală. Astfel, nu avea să intre în conflict cu viaţa lor socială de weekend sau cu temele lor pentru acasă, şi va fi mai puţin probabil ca părinţii să obiecteze,ceea ce avea sens, iar fetelor le plăcu ideea.Aveau paisprezece şi cincisprezece ani, iar prietenele lor aproximativ aceeaşi vârstă, deşi una dintre ele cunoştea o fată în clasa a opta care ar fi vrut să vină şi ea, iar Jenny n-avea nimic împotrivă. Bill avusese dreptate în privinţa valorii grupului.

Înainte să pornească grupul, o pusese pe Azaya să-i trimită mai multe cărţi despre folosirea machiajului, întrucât Jenny se machia foarte puţin şi niciodată nu machiase pe altcineva, deşi văzuse o grămadă de modele care erau aranjate pentru şedinţe foto, atât în munca ei recentă, cât şi în anii de la Vogue. Azaya promise că-l va pune pe Nelson să-i trimită mai multe mostre de cosmetice şi fu impresionată, deşi nu surprinsă, de cât de întreprinzătoare era Jenny. Şi, spre uşurarea lui Jenny, Azaya spuse că nici unul dintre clienţii ei nu se plângea, cu toate că Jenny îi suna o dată pe săptămână ca să discute cu ei, uneori mai des dacă exista o problemă. Până acum, afacerile la distanţă decurseseră bine, Azaya şi Nelson făcând faţă nevoilor acestora, şi nu exista nici un motiv să creadă că situaţia avea să se schimbe.

Bill ţinu o slujbă specială la biserică cu colinde de Crăciun cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului. Avură o slujbă la miezul nopţii de Ajun, la care prezenţa fusese foarte numeroasă, iar în ziua de Crăciun, Bill şi Jenny vizitară mulţi oameni din parohie, în special pe bolnavi şi pe vârstnici. Fu o zi plină de satisfacţii. Şi, în acea seară, îşi urară imul altuia „Un Crăciun fericit“ şi făcură schimb de cadouri. Se puseseră de acord ca în acel an să cumpere toate cadourile de la mall. Bill îi luase o jachetă nouă de iarnă, o pălărie de cowboy şi o frumoasă pereche de cizme negre de cowboy din piele de şopârlă şi o curea care să se asorteze, precum şi un set de zaruri pufoase pentru camioneta ei galbenă. Iar ea îi cumpărase cizme de cowboy foarte asemănătoare cu cele primite de la el şi două pulovere călduroase, pe care să le poarte când va vizita oamenii din parohia lui, un aparat de fotografiat pe care el şi-l dorise, mănuşi de călărie şi o pălărie neagră Stetson identică cu a lui Clay, pe care el o admirase, şi care arăta grozav pe Bill. Cumpăraseră şi o zgardă nouă pentru Gus, care creştea pe zi ce trecea. Timmie venise să-l viziteze de mai multe ori, mersese să călărească alături de Bill de câteva ori şi deveneau buni prieteni. Timmie părea să se simtă bine în compania unui bărbat şi recunoscu în faţa lui cât de mult îi lipsea tatăl său.

Se bucurau de noua lor viaţă în Wyoming şi, în ziua de Crăciun, îi sunară pe Tom şi pe mama lui Jenny. Vechea lor viaţă părea la distanţă de ani-lumină şi era greu de crezut că Bill se afla acolo de doar trei luni, iar Jenny, de două. Când ea se întoarse la New York la sfârşitul lui ianuarie, înainte de prezentările de modă, se simţi parcă pe

altă planetă. Dar se simţi uşurată să vadă că clienţii ei se descurcau bine. Erau fericiţi să o vadă şi recunoscători că se întorsese să-i ajute cu spectacolele lor. Se consultase adesea cu ei în privinţa alegerilor lor şi era pe deplin pregătită când ajunse în New York. Cu sprijinul Azayei, îi ajutase de la distanţă chiar şi să aleagă modelele pentru prezentările lor de modă,iar clienţii erau toţi mulţumiţi să lucreze cu tânăra. Jenny o pregătise bine, iar ea avea propriile idei bune.

Apoi, Jenny fu fericită să se întoarcă de la New York, şi toţi cei din Moose declarară cât de mult le lipsise, mai ales lui Gretchen. Jenny îi aduse câteva haine, care i se potriveau perfect, şi o brăţară care îi plăcu la nebunie. Gretchen era încântată de noile ei haine din New York.

De îndată ce se întoarse în Moose, Jenny porni grupul ei pentru adolescenţi în după-amiezile de vineri. Era mai distractiv decât se aşteptase. Fetele erau sincere, amuzante şi deschise în privinţa, preocupărilor lor. Voiau să înveţe de la ea mai mult decât cum să se machieze, voiau să înveţe despre modă şi stil. Şi sfârşiră prin a vorbi despre băieţi, sex şi droguri, măsuri de contracepţie şi cum să se comporte cu părinţii lor. Unele dintre ele vorbeau despre colegiu şi voiau să plece din Wyoming, în timp ce altele erau îngrozite să părăsească coconul în care crescuseră. Şi în fiecare săptămână se mai alăturau câteva fete.

Într-o lună, grupul era format din cincisprezece fete, iar în februarie erau atât de multe,încât trebui să le împartă în două grupuri, impresionată de cât de bine arătau şi cât de multe învăţau de la ea.Arătau mai îngrijite şi mai atrăgătoare, aveau coafuri mai bune,îşi făceau unghiile, purtau mai puţin machiaj şi vedeau calităţile hainelor simple. Ea însăşi le cumpărase farduri şi merse la mall să facă cumpărături cu ele. Arătau atât de proaspăt şi de drăguţe, încât chiar şi părinţii lor erau impresionaţi. Şi la fel era şi Bill. Jenny ştia cum să le vorbească, şi toate o iubeau.

De Ziua îndrăgostiţilor, după ce ea se întoarse de la New York, îi făcură o surpriză şi dădură o petrecere în cinstea ei, ca să-i arate cât de mult o apreciau. Făcuseră brioşe cu iniţialele ei pe ele şi comandaseră tricouri cu pozele lor pe ele, în interiorul unei inimi mari. îşi spuseră „Fetele lui Jenny“ şi devenise ca un statut social în Moose să faci parte din acel grup.

Tot în februarie, Jenny porni grupul ei împotriva abuzurilor, intitulat VGA, Violenţă Casnică Anonimă, care, precum celelalte grupuri, se întrunea acasă la ea. Şi, la fel ca şi pentru Alcoolicii Anonimi, fu nevoie de timp ca să pornească, dar vorba circulă repede şi, până la sfârşitul lui februarie, şase femei erau în livingul ei în serile de luni. Acestea le spuneau soţilor că merg la un curs de broderie la biserică. Şi toate se refereau la VCA drept Grupul de Broderie. Dar femeile din oraş ştiau toate despre ce era vorba. Era un cod secret care le permitea să participe şi să discute despre el între ele. Jenny era dezamăgită să vadă că Debbie nu li se alătura niciodată. Vorbise cu ea despre asta, dar Debbie îi mărturisise că soţul ei ar omorî-o dacă ar afla, aşa că nu insistă. Până atunci, Jenny o văzuse de mai multe ori cu ochii învineţiţi şi cu vânătăi, dar deja Debbie nu mai pretindea că se lovise de o uşă sau căzuse de pe cal. Amândouă ştiau cum apăruseră vânătăile. Soţul ei Tony o bătea de fiecare dată când se îmbăta sau oricând copiii îl supărau, făceau gălăgie sau îl trezeau, lucruri pe care aceştia le făceau des, dar Debbie nu-l părăsise niciodată şi se temea de reacţia lui dacă ar fi făcut-o.Avea o soră în Moose şi o alta în Cheyenne, dar ele nu puteau să o primească cu patru copii. Istoria se repeta. Mama ei fusese bătută de către alcoolicul ei soţ până când acesta murise. Debbie crescuse observând asta şi credea că rostul ei în viaţă era să fie abuzată ori de câte ori avea chef soţul ei. Nu avea bani,slujbă şi unde să meargă şi, dacă pleca, avea patru copii de luat cu ea. La douăzeci şi patru de ani, viaţa ei era o fundătură. Lui Jenny i se rupea sufletul văzând asta şi vorbea adesea cu Bill despre ea, dar se temeau să intervină şi să înrăutăţească lucrurile.

Imediat după Ziua îndrăgostiţilor, Jenny descoperi că era însărcinată. Ea şi Bill erau extaziaţi, dar, de data aceasta, şi precauţi.Se temeau să nu devină prea entuziasmaţi, pentru cazul în care ar fi pierdut din nou sarcina. Le spuseră mamei ei şi lui Gretchen şi nimănui altcuiva.Continua să conducă toate grupurile şi se simţea bine. Mergea la un doctor în Jackson Hole, iar el era mulţumit cu mersul sarcinii, fiind sigur că nu va avea încă o sarcină ectopică, dar, întro după-amiază liniştită din martie,

în timp ce se uita la filme pe canapea împreună cu Bill, începu să aibă crampe şi, când merse la baie, văzu că sângera. Era însărcinată în opt săptămâni şi se întoarse de la baie înlăcrimată.

— Ce s-a întâmplat?

Bill o privi panicat, amintindu-şi ce se întâmplase ultima dată. Dar acum era diferit. Îl sună pe doctor, iar el o chemă la spital. O internă pentru orice eventualitate, iar Bill rămase cu ea, ţinând-o de mână şi vorbind cu ea pe parcursul nopţii, în timp ce crampele se înrăutăţiră şi se transformară în contracţii. Dimineaţă îşi pierdu cumpătul şi plânse în hohote, incontrolabil, în timp ce Bill o ţinea de mână. De data aceasta îl lăsară să stea cu ea. Viaţa ei nu fusese nici un moment în pericol, dar pierdu sarcina. Îi făcură chiuretaj, iar ea se întoarse în Moose profund întristată. Doctorul îi spusese că unele femei reuşeau să rămână însărcinate, dar nu reuşeau să ducă sarcina până la termen şi era posibil ca ea să fie una dintre ele. Era greu de prezis. Le spuse că ar trebui să ia în considerare adopţia, lucru pe care nici unul din ei nu voia să-l facă. Nu erau pregătiţi să o ia pe drumul acela.

— Nu e sfârşitul lumii, Jenny, spuse Bill cu blândeţe.

Simţea aceeaşi durere sfâşietoare ca şi ea fiindcă pierduseră încă un copil, dar era recunoscător că de data aceasta viaţa ei nu mai fusese pusă în pericol. Dar pierduse două sarcini în şase luni şi era profund deprimată. Gretchen preluă grupul ei împotriva abuzurilor în acea seară şi veni sus să o vadă după aceea. Tuturor femeilor din grup le părea rău să audă că era bolnavă, cu toate că nu ştiau de ce. După întrunirea grupului, Gretchen veni şi se aşeză pe patul ei.

— Îmi pare rău, Jenny. Viaţa e pur şi simplu nedreapta. Jumătate din femeile din oraşul acesta s-au căsătorit deoarece nu au avut încotro şi nu vor copiii pe care îi au. Iar cineva ca tine e disperată să aibă unul şi nu poate.

Gretchen purta una din perechile de pantaloni pe care Jenny le adusese din New York şi ea îi spuse prietenei sale cât de bine îi stăteau. Jenny transforma pur şi simplu femeile din Moose, doar prin felul său de a fi.

— De ce tu şi Bill nu încercaţi să adoptaţi? Puteţi oricând să aveţi propriul copil, dacă reuşiţi. Poate asta va duce la dispariţia presiunii. Am auzit adesea de femei care au rămas însărcinate după ce au adoptat.

— Probabil că l-aş pierde, spuse ea tristă.

— Multe fete din împrejurimi sfârşesc la St. Mary în Alpine şi-şi dau bebeluşii spre adopţie, spuse încet Gretchen. Ar trebui să vorbeşti cu ele.

Ea şi Bill discutaseră despre asta.Jenny nu ştia sigur ce credea despre adopţie, dar nu voia să-şi petreacă restul vieţii fără copii. După ce Gretchen plecă, Jenny îi spuse lui Bill despre centrul St. Mary pentru fete necăsătorite.Gretchen spusese că unele dintre fetele care mergeau acolo ca să nască aveau chiar şi doisprezece sau treisprezece ani, ceea ce i se păru tragic lui Jenny, îşi reaminti că voia să vorbească din nou despre măsurile contraceptive cu grupul ei de adolescente. Mai multe dintre ele luau acum pilule. Nu voia ca vreuna dintre ele să sfârşească la St. Mary.

Ea şi Bill hotărâră în noaptea aceea că era prea devreme să ia o decizie. Nu renunţaseră complet încă la ideea de a avea propriii copii, iar Jenny voia să încerce din nou.Dar de data aceasta ştia că nu exagerase cu nimic, nu era stresată şi nici nu lucrase excesiv.Pierduse sarcina fără nici un motiv. Dar cel puţin fusese mai puţin traumatizantă decât sarcina ectopică şi ştia că putea să rămână din nou însărcinată, cu un singur ovar şi o singură trompă.

Gretchen preluă toate grupurile ei în săptămâna aceea, iar Jenny rămase în pat, nu dintr-un motiv medical, ci doar din pricina depresiei. Se ridică în cele din urmă vineri, ca să se întâlnească cu adolescentele ei. Nu voia să le dezamăgească. Avea câteva farduri noi pentru ele, o grămadă de reviste şi o carte pe care voia să o răsfoiască împreună. Discutară o varietate de subiecte şi aduse din nou în discuţie tema măsurilor contraceptive. Le reaminti să fie sincere cu ele însele în privinţa a ceea ce făceau şi să nu se lase pradă norocului chior sau fazelor lunii pentru protecţie. Şi, dacă făceau sex, aveau nevoie de măsuri contraceptive. Toate fetele păreau să fie de acord cu spusele ei.

O fată pe care nu o cunoştea prea bine rămase să vorbească cu ea după întâlnire. Numele ei era Lucy şi avea paisprezece ani. Era în primul an de liceu şi pomenise de mai multe ori în cadrul grupului că nu se înţelegea cu mama sa, iar tatăl său o lovea pe mamă când bea. Jenny ar fi vrut să o aducă pe mama ei în Al-Anon sau în grupul împotriva abuzurilor, dar nu o întâlnise niciodată, astfel încât să-i poată sugera aşa ceva. în timp ce îi întinse o cola, după ce restul de fete plecaseră, se întrebă dacă Lucy voia să discute cu ea despre violenţa de acasă sau despre faptul că tatăl ei bea.

— Ce mai faci? o întrebă Jenny cu un zâmbet cald.

Grupul fusese plin de viaţă în seara aceea, cu o grămadă de discuţii despre cum să refuze drogurile şi să nu te urci într-o maşină cu un băiat care a băut. De când organizase grupul, depăşiseră cu mult problema machiajului şi a coafurilor, deşi vorbeau şi despre înfăţişare. Faptul că fusese cu ele îi ridicase puţin moralul lui Jenny şi se simţea mai bine decât o făcuse toată săptămâna. Era primul ei pas înapoi în lume.

— Cum merg lucrurile acasă? o întrebă Jenny, iar Lucy ridică din umeri.

Era o fată drăguţă, cu păr brunet precum al lui Jenny şi ochi negri. Avea un aspect exotic şi o figură plină şi părea mai mare decât era, ceea ce Jenny ştia că putea să fie dificil pentru fetele de vârsta ei, când băieţii mai mari le urmăreau şi apoi le manipulau să facă lucruri cărora nu le puteau face faţă. Ea le încuraja pe fete să evite situaţii în care nu se simţeau confortabil sau care nu păreau sigure, lucru care nu era întotdeauna uşor de făcut.

— Lucrurile sunt în regulă acasă, cred. Tatăl meu nu a mai fost atât de rău în ultimul timp. Mama mea spune că pur şi simplu nu putem să-l mobilizăm să facă nimic.

Jenny ştia că Lucy avea un frate mai mare, de optsprezece ani. Fugise de acasă, locuia în Laramie şi lucra la un rodeo. Lucy nu-l mai văzuse de doi ani. Tatăl ei fusese furios de atunci din cauza fiului care scăpase şi îşi revărsa furia pe toţi ceilalţi, în special pe soţia lui, pe care o învinuia că alungase băiatul, când el de fapt fugise din cauza lui, lucru pe care tatăl nu era capabil să-l accepte.

— Jenny, începu ezitant Lucy. Cred că am o problemă. De genul celor despre care am vorbit în seara aceasta.

Jenny trecu mintal în revistă lista subiectelor şi bănui că ar fi vorba de măsurile contraceptive sau despre un băiat care o constrânsese să facă lucruri pe care nu voia să le facă şi cât de greu era să spună nu, în special dacă devenea furios sau era chipeş. Problemele fetelor tinere erau universale. Erau probleme cu care Jenny însăşi se confruntase în tinereţe, nu cu foarte mult timp în urmă.

— O problemă legată de băieţi? întrebă Jenny cu multă blândeţe.

Lucy încuviinţă, dând din cap.

— Cam aşa ceva. Era un băiat care chiar îmi plăcea. Am mers la balul de Halloween de la şcoală cu el. E în clasa a douăsprezecea şi nu ştia că eu sunt într-a noua. L-am minţit şi i-am spus că am şaisprezece ani.

Cu chipul ei seducător, era uşor de crezut. Nu era prima fată care ar fi minţit în legătură cu vârsta ei ca să atragă un băiat mai mare. Şi nimeni nu ar fi bănuit cât de tânără era.

— Tatăl meu nu a vrut să mă lase să merg la dans, aşa că l-am minţit şi pe el. Totuşi, mama ştia. Ei îi spun întotdeauna adevărul.

Jenny dădu aprobator din cap, aşteptând restul, A

— E important întotdeauna să ştie cineva unde eşti. În caz că se întâmplă ceva.

— S-a întâmplat ceva, spuse nenorocită Lucy, lacrimile adunându-i-se în ochi. Avea în buzunar o sticlă de whisky. Am băut puţin şi mi s-a făcut rău. Iar apoi am mai băut şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat. Cred că am facut-o cu el, dar nu-mi amintesc. M-a dus acasă şi am mers direct în pat, iar a doua zi nu eram sigură dacă am visat sau s-a întâmplat cu adevărat, şi nu am vrut să-l întreb. Nu m-a mai sunat niciodată şi nici nu m-a mai invitat în oraş, aşa că m-am gândit că poate nu am facut-o şi el s-a înfuriat... dar cred că am facut-o... pur şi simplu nu ştiu.

Începu să plângă.

— Şi am continuat să cred că nu am facut-o. Nu aş face aşa ceva...

— Poţi să afli, ca să ştii, spuse Jenny, încercând s-o linişească. Un doctor poate să-ţi spună dacă mai eşti virgină sau nu, zise Jenny, şi atunci Lucy îşi ridică tricoul şi Jenny putu să vadă burta, asemenea unei mingi rotunde. Atunci amândouă ştiură răspunsul la întrebarea ei, iar Jenny încercă să nu pară şocată, ca să nu o sperie sau să-şi închipuie că o judecă.

— Nu am mai avut niciodată ciclu după Halloween, spuse încet Lucy. M-am gândit că poate s-a oprit, pentru că nu am avut ciclu atât de mult timp, şi uneori se întâmplă asta, dar acum creşte şi ştiu că trebuie s-o fi făcut. Nu pot nici măcar să-i spun, pentru că s-a mutat la altă şcoală. Şi nu a mai vorbit niciodată cu mine după acea noapte. Jenny, tatăl meu o să mă omoare dacă îi spun. Şi o va omorî pe mama.

Se topi într-un râu de lacrimi lângă Jenny, care o luă în braţe, în timp ce făcu un calcul rapid.Era luna martie, iar Jenny era însărcinată în cinci luni. Ea pierduse propriul copil, pe care îl voia cu disperare, cu patru zile înainte, iar această copilă care nici măcar nu-şi amintea să fi făcut sex avea un copil pe care nu-l voia, care urma să-i distrugă existenţa. Viaţa era cu adevărat crudă. Dar, în ciuda acestui lucru, Jenny făcu tot ce putu ca să o consoleze şi aşteptă ca Lucy să se calmeze, încercând să se gândească ce ar putea face ca să o ajute.

— Vrei să vorbesc cu părinţii tăi alături de tine? se oferi Jenny.

Lucy ezită şi apoi dădu din cap.

— Nu-l lăsa pe tatăl meu so lovească pe mama, o rugă ea. Se va răzbuna pe ea dacă se supără pe mine.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta, spuse Jenny, sperând să fie adevărat. Când vrei să vorbesc cu ei?

— Vii mâine pe la noi? Tata iese în oraş sâmbătă. Merge la barul din oraş să bea cu prietenii lui. Eu şi mama vom fi singure acasă.

— La ce oră?

— Pe la ora doisprezece? Va fi plecat până atunci. Mama doar spală haine toată ziua.

— Voi fi acolo, zise Jenny şi o îmbrăţişă din nou pe Lucy, iar ea plecă câteva minute mai târziu.

Jenny merse la etaj, să-l găsească pe Bill, şi îi spuse ce se întâmplase. Bill o aştepta sus, astfel încât să nu o deranjeze pe ea sau pe fete.

— Bietul copil, spuse el, gândindu-se la ea.

O văzuse în grup, deşi părinţii ei nu veneau la biserică, dar grupurile lui Jenny erau deschise oricui, indiferent dacă mergeau la biserică sau nu, iar el era de acord cu asta.

— Ce bănuieşti că o să-i facă?

— Nu am nici o idee. Tatăl ei este violent cu mama ei când se îmbată. Şi nu va fi fericit în privinţa asta, având în vedere că fata are paisprezece ani. Merg mâine la ea să vorbesc cu mama ei cât timp el e plecat. Bănuiesc că va trebui să nască copilul, e însărcinată în cinci luni. E o crimă pentru un copil de vârsta ei să treacă prin aşa ceva. Ea însăşi e un copil.

Seara şi faptul că Jenny îi vorbise despre asta îi trezi la realitate pe amândoi, iar Jenny se sculă de dimineaţă a doua zi. Era în camioneta ei galbenă şi în drum spre casa lui Lucy cu puţin înainte de prânz. Fata o aştepta afară.

Merseră înăuntru şi o găsiră pe mama ei împăturind haine în bucătărie, fredonând un cântec pentru sine. Păru şocată când o văzu pe Jenny în bucătăria ei. Ştia cine era şi că Lucy frecventa grupul ei.

— S-a întâmplat ceva?

Se uită imediat spre Lucy.

— Ai făcut ceva rău în grup?

Vocea ei era plină de teamă şi de învinuire, în timp ce Lucy clătină din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu, nu a făcut, răspunse Jenny în locul ei, ceea ce îi stârni o confuzie şi mai mare mamei lui Lucy.

Părea o femeie agitată şi îşi acuzase repede fiica, lucru pe care Lucy îl spusese adesea în grup. Mama ei o învinuia întotdeauna pentru ceva.

— Sunt însărcinată, spuse Lucy, izbucnind în lacrimi, şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului mamei sale, care începu şi ea să plângă. Jenny le convinse pe amândouă să stea jos la masa din bucătărie alături de ea şi îi prezentară întreaga poveste. Mama lui Lucy era zăpăcită şi o întreba întruna cum a fost posibil să facă aşa ceva. Dar o făcuse. Natura, o sticlă de whisky şi un băiat insistent o convinseseră, iar acum, în interiorul ei creştea un copil pe care nimeni nu-l dorea.

Mama ei îi spuse lui Lucy că tatăl le va omorî pe amândouă, lucru de care se temuse şi Lucy când îi spusese lui Jenny. Jenny se oferi să fie de faţă când îi vor spune, dar mama lui Lucy, Maggie, păru înspăimântată şi învinsă şi stiuse că asta nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Îi mulţumi lui Jenny pentru ajutorul ei, dar îi zise că ele vor trebui să aibă grijă de asta acum. Lucy va trebui să meargă la St. Mary, înainte să afle cineva ce se întâmplase, şi să dea copilul spre adopţie. Toată povestea era atât de deprimantă, iar Lucy stătea pur şi simplu la masa din bucătărie şi plângea în hohote. Nu se oprise din plâns nici când Jenny plecă, o oră mai târziu. Ajunse acasă abătută. Vorbi cu Bill despre asta şi conveniră că nu puteau să facă nimic în legătură cu asta.

O sună pe Lucy în seara aceea, dar nu răspunse nimeni, iar Lucy apăru acasă la Jenny a doua zi, la opt dimineaţa. Fugise tot drumul până la ea. Îi povesti că o duceau în dimineaţa aceea la St. Mary, aşa cum spusese mama sa. Tatăl ei nu voia să o mai vadă până când nu avea să nască copilului să-l dea spre adopţie. Mama ei o ducea cu maşina. Îi mărturisi că mama ei plânsese toată noaptea, dar nu-l lăsase pe tatăl ei s-o lovească. În schimb, bărbatul o lovise de mai multe ori pe mama ei. Îi mulţumi apoi lui Jenny, se aruncă la pieptul ei, o îmbrăţişă şi fugi înapoi acasă, în partea cealaltă a oraşului. Jenny promise că o va vizita la St. Mary şi ştiu că toate celelalte fete vor bănui ce s-a întâmplat când avea să dispară pentru mai multe luni. Copilul trebuia să se nască în iulie, iar Lucy urma să se întoarcă la scurt timp după aceea, fără să mai fie vreodată la fel, după ce va naşte şi va renunţa la copil. Avea să-şi petreacă tot restul vieţii întrebându-se unde era.

Ideea aceasta o bântui pe Jenny întreaga zi. Merse să o vadă pe mama lui Lucy a doua zi dimineaţă şi o găsi plângând în bucătărie, cu un ochi învineţit. Privi cu disperare spre Jenny. Părea o femeie lipsită de speranţă şi care nu avea nici o cale de ieşire, asemenea atâtor victime ale abuzurilor, iar Jenny era plină de înţelegere faţă de ea. Îi povesti despre grupul împotriva abuzurilor de luni seară şi despre Al-Anon şi o îndemnă să vină. Maggie spuse că poate va veni, dar părea înspăimântată şi nesigură. Şi, spre uimirea lui Jenny, veni în acea seară, deşi era îngrozită. Jenny merse să o vadă pe Lucy la St. Mary a doua zi. Aceasta părea copleşită şi cu inima frântă. Măicuţele se purtau foarte frumos cu ea şi îi spuseră lui Jenny că Lucy fusese văzută de un doctor care şi confirmase că bebeluşul trebuia să se nască în iulie. Avea să fie dat spre adopţie şi o asigurară că vor găsi un cămin bun pentru el, iar Lucy va merge acasă de îndată ce va naşte.

Când o văzu din nou pe Lucy, aceasta se agăţă de Jenny, începu să plângă şi o rugă stăruitor să nu o lase acolo, dar Jenny nu avea cum s-o ajute. Rămase cu Jenny până când se calmă, după care fata se întoarse spre ea cu o privire ciudată, disperată.

— Îmi iei tu bebeluşul, Jenny? Ştiu că vrei unul. Nu vreau să ajungă la altcineva în afară de tine. Ştiu că te vei purta frumos cu el şi nu va trebui să ştie niciodată că a fost al meu. Dar eu aş şti, iar tu şi Bill îi veţi oferi un cămin bun.

Izbucni din nou în plâns, iar Jenny fu şocată de cuvintele ei, cu toate că ideea părea predestinată într un mod ciudat. Era genul de situaţie despre care vorbise Gretchen, o tânără fată care avea probleme şi intenţiona să renunţe la copilul ei. Ea îi spusese să vină la St. Mary pentru adopţie. Ea şi Bill hotărâseră să încerce din nou, dar aceasta putea fi o binecuvântare pentru toată lumea. Nu ştia ce să spună.

— Voi vorbi cu Bill despre asta, promise ea, iar Lucy era mai calmă când ea plecă.

Acolo se găseau alte douăzeci de fete din districte învecinate care erau toate în aceeaşi situaţie, aşteptând să nască, să renunţe la copiii lor şi să meargă acasă. Unele dintre ele păreau chiar şi mai tinere decât Lucy. Era sfâşietor. Tot drumul înapoi spre Moose, Jenny se gândi la ceea ce îi spusese Lucy. Apoi se duse să-l găsească pe Bill

de îndată ce ajunse.Era la biroul lui, lucrând la predică. Ştia că ea se dusese în Alpine, să o viziteze pe Lucy, şi văzu îngrijorarea profundă din ochii ei.

— Vrea ca noi să luăm copilul, spuse Jenny cu o voce sugrumată, în timp ce se aşeză în faţa lui Bill. Nu ştiu dacă părinţii ei vor fi de acord, dar e o idee. Vom putea în continuare să avem propriul nostru copil, adăugă ea cu tristeţe, întrebându-se dacă era oare adevărat. Copilul trebuie să se nască în iulie.

— Tu asta vrei? o întrebă Bill cu blândeţe, părând surprins.

Nici unul din ei nu se gândise la adoptarea copilului lui Lucy. Erau doar îngrijoraţi în legătură cu Lucy şi cu mama ei. Nu se aşteptaseră la asta şi nici nu doriseră aşa ceva. Încă nu erau pregătiţi să adopte, dar era vorba de un bebeluş care avea nevoie de un cămin, iar Lucy era o fată bună şi voia să li-l dea lor.

— Hai să ne mai gândim, spuse el liniştit. Putem să vorbim cu părinţii ei peste câteva zile.

Jenny fu de acord. Nu voia să se grăbească. Şi totul era atât de neaşteptat.

Petrecură weekendul gândindu-se la asta şi discutând mult. Amândurora le surâdea ideea. Părea că totul se întâmplase pentru ei, şi ar fi fost o binecuvântare de asemenea şi pentru Lucy şi părinţii săi. Bill îi sună pe părinţii fetei hotărî să se întâlnească cu ei duminică, după slujbă, chipurile ca să vorbească despre Lucy. Se oferiră să adopte copilul. Mama ei păru uşurată, iar tatăl ei spuse că voia un acord din partea lor că nu vor dezvălui niciodată al cui era copilul. Puteau spune că-l adoptaseră în New York. Şi, dacă Jenny şi Bill erau dispuşi să facă asta, părinţii lui Lucy aveau să-i lase să ia copilul. Era o înţelegere simplă şi ambele părţi se puseră de acord să le informeze pe măicuţele de la St. Mary. Jenny spuse că voia să fie prezentă la naştere, alături de Lucy şi de mama ei. Tatălui ei nu-i păsa. Părea să fi băut înainte ca ei să ajungă acolo şi, de îndată ce încheiară discuţia, ieşi val-vârtej din casă şi trânti uşa. Jenny o îmbrăţişă pe mama lui Lucy, care plângea, după care plecară.

Iar Maggie îşi făcu din nou apariţia la întâlnirea grupului împotriva abuzurilor. De data aceasta, avea o privire hotărâtă. Spuse că nu mai avea de gând să-l lase pe soţul ei să o trateze ca pe un nimic.Şi nu-l va lăsa să se atingă de Lucy când ea se va întoarce acasă. Când Jenny o sună pe Lucy să vadă ce mai face, ea îi spuse că se înţelegea mai bine cu mama sa. Jenny bănui că grupul avea un efect pozitiv asupra lui Maggie.

Jenny merse să o vadă pe Lucy spre sfârşitul săptămânii şi îi spuse că ea şi Bill vor adopta copilul şi că erau încântaţi să facă asta, iar Lucy păru grozav de uşurată. Voia să ştie că bebeluşul ei va fi pe mâini bune şi era sigură că Jenny şi Bill erau cei mai buni părinţi pe care i-ar fi putut alege. Tot ce aveau de făcut acum era să aştepte venirea pe lume a copilului. Mai erau doar patru luni până atunci.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta, îi spuse Jenny lui Bill în noaptea aceea. Vom avea un copil peste patru luni.

El îi zâmbi şi o luă în braţe. Aveau patru luni să se pregătească pentru cea mai importantă zi din viaţa lor. Ziua în care urmau să-şi aducă acasă copilul. Jenny nu era deloc deranjată că nu-l năştea ea. Avea să fie acolo când se va naşte. Şi Bill ar fi vrut să fie, dar nu voia să o deranjeze pe Lucy, aşa că trebuia să aştepte până când bebeluşul părăsea sala de naştere în braţele lui Jenny. Totul avea să se termine cu bine.Pierduseră doi bebeluşi ai lor, iar acum fata aceasta de paisprezece ani le îndeplinea visul. Era cel mai mare cadou pe care li l-ar fi putut face. Jenny îi spunea asta de fiecare dată când o vedea şi îi mulţumi pentru cadou. Când erau singuri, ea şi Bill nu vorbeau acum decât despre asta. Jenny numai la acest lucru se putea gândi şi, în cele din urmă, recunoscu în faţa lui Gretchen că adoptau un bebeluş, dar nu ştiau cine îi erau părinţii. Iar Gretchen era foarte fericită pentru ei. Jenny îi spusese şi mamei sale, care era fericită pentru ei, dar precaută, şi spera ca totul să se termine cu bine. Se temea că mama naturală s ar putea răzgândi şi Jenny va fi dezamăgită. Jenny o asigură că nu va fi cazul.

Jenny îşi mută biroul intr-un colţ al livingului şi începură să pregătească camera copilului în mai.Iar Maggie continuase să vină la întâlnirile grupului împotriva abuzurilor în ultimele două luni. Poveştile ei erau aceleaşi ca ale celorlalte, că era bătută şi pălmuită de către soţul său, aşa cum fusese timp de ani întregi. Dar ceva se

schimbase. Nu mai era dispusă să accepte din partea lui tratamentul la care o supusese înainte.

În timp ce aşteptau venirea copilului, Bill nu rată nici o ocazie de a-i spune lui Jenny că o va iubi până la sfârşitul veacurilor.

capitolul 9

Într-o dimineaţă de iunie, când Jenny zugrăvea camera copilului, se auzi soneria de la uşă. Bill plecase să se întâlnească cu Clay Roberts pentru nişte reparaţii ce trebuiau făcute la biserică, iar Clay voise să le discute cu el, ca lider al consiliului bisericii. Ea coborî scările, deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu Debbie, înconjurată de cei trei copii ai ei şi cu bebeluşul în braţe. Părea speriată, avea un uriaş ochi vânăt, iar braţul îi era bandajat.

— Jenny, mă poţi ajuta? spuse ea fără nici o introducere, iar Jenny se trase imediat deoparte, pentru ca ei să poată intra.

Toţi copiii erau îmbrăcaţi în pijamale, Debbie părea că se îmbrăcase în grabă şi nu avea nimic altceva cu ea în afară de o sacoşă de cumpărături plină cu scutece pentru bebeluş şi nişte gustări pentru copii.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Jenny îngrijorată.

Merse la frigider ca să le aducă suc copiilor şi îi turnă lui Debbie o ceaşcă de cafea.

— A spus ca vrea să mă omoare, îngăimă ea cu o voce răguşită, în timp ce se îndepărtară, pentru ca odraslele să nu le audă.Crede că l-am înşelat, dar nu am făcut-o. E nebun. Unul dintre prietenii lui a trecut pe la noi şi a încercat să mă ajute să îi repar pătuţul lui Mikey.Probabil că i-a spus ceva când au mers la băut împreună, iar când Tony a ajuns acasă m-a împins pe scări şi mi-a învineţit ochiul. Vreau să merg la sora mea mai mare în Cheyenne. A spus că pot sta acolo până îmi găsesc o slujbă. Nu am spus nimănui unde mergem.Am plecat doar când a ieşit el.E nebun.Chiar cred că m-ar omorî.A început să ia amfetamină şi bea tot timpul.Nu mai pot sta aici, ne va face ceva îngrozitor mie sau copiilor. Nu îmi pot asuma riscul.

Era dispusă să fugă ca să-şi salveze copiii, dar pentru ea însăşi rămăsese cu el şi îi suportase abuzurile ani de-a rândul. Jenny se bucură că îşi făcuse în sfârşit curajul de a pleca de acolo. Era tânără, ar putea să o ia de la început şi să aibă o viată bună.

— Cum ai de gând să ajungi în Cheyenne? o întrebă Jenny, iar Debbie privi în gol.

Exista un autobuz, dar nu avea bani, iar dacă Tony ar fi văzut-o în staţie, ar fi obligat-o să se întoarcă.

— Te voi duce eu, spuse Jenny fără să ezite, dându-şi seama că Debbie nu avea nici un plan.

Aruncase doar scutecele într-o sacoşă, îşi luase copiii şi fugise, înainte ca el să se întoarcă acasă. Îi va lua ceva timp înainte să-şi dea seama că fugise. Nu lăsase nici un bilet, iar pentru o scurtă vreme va crede că doar ieşiseră la plimbare. Acest lucru îi oferea un avans de câteva ore, înainte ca el să înceapă să o caute. Timpul era esenţial, iar Jenny ştia că până în Cheyenne făcea şapte sau opt ore cu maşina.

— OK, să mergem, îi spuse ea lui Debbie.

Aveau să ia camioneta lui Bill. Aceasta avea o banchetă în faţă şi una în spate, cu şase centuri de siguranţă în total,era suficient pentru a-i duce în siguranţă, deşi nu aveau scaune pentru maşină. Debbie putea să stea în spate şi să ţină bebeluşul, iar centurile erau suficiente pentru ceilalţi copii. Orice ar fi făcut, ar fi fost cu toţii mai în siguranţă decât dacă ar fi rămas acasă.

Îi lăsă lui Bill un bilet pe masa din bucătărie, pe care să îl găsească când se va întoarce acasă.

„Îmi pare rău că ţi-am furat camioneta. O poţi folosi pe a mea. Lipsesc pentru o vreme.Te voi suna când pot. Nu-ţi face griji, sunt bine. Misiune de caritate. îţi voi explica. Te iubesc, J.“

Îi era teamă să scrie mai mult, în caz că Tony ar fi trecut pe la ei, ar fi intrat cu forţa şi ar fi găsit biletul, îi conduse pe Debbie şi pe copii la camioneta lui Bill şi îi instală

pe toţi. Îşi luă în grabă poşeta, chiar dacă încă mai avea vopsea pe mâini. Nu se oprise să se schimbe sau să se cureţe. Voia să îi scoată cât putea de repede din oraş pe Debbie şi pe copiii ei. Debbie făcea în sfârşit ceea ce trebuia, iar Jenny nu voia ca ea să îşi piardă acum curajul sau avântul. Sperase luni întregi că Debbie va pleca şi, oricum te-ai fi gândit, Tony întrecuse măsura, Jenny conduse timp de două ore, până când toţi copiii începură să se plângă că le era foame. Opri la Burger King şi le cumpără tuturor mâncare pentru prânz, iar apoi aceştia adormiră. Urmă apoi un drum lung şi tăcut timp de câteva ore. Chiar şi Debbie adormi în spate, cu capul aplecat în faţă şi cu bebeluşul în braţe, cu centura de siguranţă în jurul amândurora. Jenny porni radioul ca să o ţină trează şi să îi distragă atenţia. Era aproape ora patru când se treziră cu toţii. Erau deja pe drum de şase ore. Mai aveau încă două ore înainte să ajungă în Cheyenne la ora şase. Copiilor le era din nou foame, dar Debbie nu vroia să oprească şi era nerăbdătoare să ajungă la sora ei. Îi dădu lui Jenny indicaţii spre casa surorii sale.

Aceasta era o copie la indigo a lui Debbie, intr-o variantă mai în vârstă, iar în momentul în care deschise uşa, se văzură copii alergând prin toată casa. Casa era micuţă, livingul era plin de jucării, iar soţul ei se uita la televizor. Tocmai ajunsese acasă de la lucru şi avea o bere în mână, iar sora sa o îmbrăţişă pe Debbie în clipa în care o văzu. Ştia ce căuta Debbie acolo, iar Jenny, când intră în urma lor, fu consternată să vadă cât de mică era casa. Ar fi fost dificil pentru două familii să locuiască acolo, chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp, dar sora lui Debbie îi promisese întotdeauna că o va ajuta să-şi găsească o slujbă în Cheyenne dacă îl va părăsi pe Tony, iar acum, în sfârşit, o făcuse. Sora ei părea uşurată şi îi mulţumi lui Jenny că îi adusese acolo.

Un lucru era sigur, Debbie nu se putea întoarce în Moose. Mai ales că Tony era acum extrem de furios, riscul de a se afla oriunde în apropierea lui era pur şi simplu prea mare. El se gândea că ea îi furase copiii şi asta cu siguranţă îl înfuria şi mai tare. însă fusese singura opţiune pentru Debbie. Nu avusese de ales.

Când plecă, Jenny îi dădu toţi banii pe care îi avea în poşetă. Nu mai voia să zăbovească, căci avea de parcurs un drum de opt ore pe timp de noapte. Îi dăduse lui Debbie mai puţin de două sute de dolari, care nu aveau să-i ajungă prea mult timp, dar era mai bine decât nimic. Apoi Jenny se gândi că ar fi trebuit să încerce să încaseze un cec şi să îi lase mai mulţi bani, dar deja se pusese din nou la drum. Se opri la o benzinărie pentru a alimenta camioneta pentru drumul spre casă şi îl sună pe Bill. Acesta răspunse din prima şi îl găsi disperat, întrebându-se unde era. Ea sunase mai devreme dintr-o benzinărie în drum spre Cheyenne, dar nimeni nu răspunsese.

— Unde eşti? M-am îngrijorat de moarte. Am ajuns acasă şi tu nu erai.

— Îmi pare rău, iubitule. Debbie a apărut cu copiii, cu un ochi vânăt şi braţul bandajat şi a decis în sfârşit să plece de-acasă. M-a rugat să o duc la sora ei în Cheyenne. Tocmai am lăsat-o acolo. Mă îndrept spre casă acum.

— Eu ar trebui să fiu îngerul milostiv pe-aici, nu tu. Nu vreau să se ţină de tine dacă îşi va da seama că tu ai ajutat-o să scape. Vreau să fii foarte atentă şi să ţii uşile încuiate de-acum încolo. La ce oră vei ajunge?

— Plec din Cheyenne acum. Voi fi acasă în şapte sau opţ ore.

Îi displăcea ideea ca ea să conducă atât de multe ore fără să fie cineva cu ea. însă nu puteau face nimic, iar ea era un şofer bun.

— Sper să rămână acolo, spuse Bill, îngrijorat pentru Debbie.

— Va rămâne. Nu se va mai întoarce niciodată. Îi este atât de frică de Tony, încât nici nu se gândeşte la asta.

— Nu fi atât de sigură. Victimele abuzurilor au obiceiul să se întoarcă la agresorii lor. Este o dependenţă greu de învins.

Aflase asta discutând cu femei abuzate. Foarte multe dintre ele se întorseseră la agresorii lor şi plătiseră, în final, un preţ imens pentru asta.

— Nu cred că e dependentă de el. Doar că nu avea unde să se ducă, iar casa surorii ei este prea mică. Trebuie să îşi găsească repede o slujbă.

— Doar vino înapoi, Jenny. Să conduci cu atenţie, iar dacă eşti obosită, trage pe dreapta şi dormi.

Dacă ar fi condus fără oprire, ar fi fost acasă în jur de ora trei dimineaţa, chiar mai târziu dacă traficul era aglomerat la ieşirea din Cheyenne.

— Voi avea grijă. îţi promit, îi spuse ea şi era trează de-a binelea.

Fusese îngrijorată întreaga zi, încercând să îi aducă în siguranţă pe Debbie şi pe copii în Cheyenne. Îşi cumpărase cafea de la benzinărie şi, când urcă în camionetă,dădu drumul la radio. Tot ceea ce îşi dorea era să se întoarcă înapoi la Bill.Îşi îndeplinise misiunea şi spera că o predase pe Debbie unei vieţi mai bune.

Conduse prin noapte şi ajunse acasă la două şi jumătate, reuşise un timp bun. Bill se trezi instantaneu în clipa în care ea se strecură în pat. Îşi scosese hainele, le aruncase pe podea şi rămăsese în lenjeria de corp şi un tricou când Bill o luă în braţe.

-S lavă Domnului că eşti acasă, spuse el în întuneric, cu o voce adormită. Toată noaptea mi-am făcut griji pentru tine.

Se vârâse în pat, în cele din urmă, în jurul orei două.

— Sunt bine, spuse ea, ghemuindu-se lângă el şi adăpostindu-şi faţa lângă gâtul lui. Adormi în două minute şi se trezi târziu, în dimineaţa următoare. Bill era jos şi făcea cafeaua când ea se ridică din pat.

— Ce zi! spuse ea în timp ce se aşeză la masa din bucătărie, arătând epuizată, iar el îi dădu o cană de cafea.

Condusese şaisprezece ore în ziua de dinainte şi era zăpăcită şi încă uimită de escapada lui Debbie şi a copiilor la Cheyenne. Jenny se întreba cum se descurca, tânăra îi promisese că vor păstra legătura.

După micul dejun, Jenny reveni la zugrăvitul camerei copilului, şi terminară împreună în acel weekend. Cumpăraseră mobilă pentru copii dintr-un magazin din mail, iar Jenny lipi pe ea abţibilduri cu ursuleţi când terminară. Arăta adorabil, iar ea era mulţumită. Mai erau cinci săptămâni până să se nască bebeluşul, iar Lucy era stânjenită şi speriată de agitaţia ce va urma. Nu era pregătită emoţional pentru ceea ce o aştepta la naştere, dar mama ei şi Jenny erau hotărâte să o ajute să treacă peste asta, iar doctorul de la St. Mary era înţelegător şi experimentat în asistarea la naştere a fetelor de vârsta ei. îi promisese că îi va face atât travaliul, cât şi naşterea cât se putea de uşoare.

Când totul se va sfârşi, putea să lase totul în urmă şi să se întoarcă în toamnă la viata ei de elevă în clasa a zecea la liceu. Îi permiteau să îşi dea examenele la St. Mary şi trebuia să îşi facă temele în fiecare zi. Măicuţele îi spuseseră că, odată cu trecerea timpului, i se va părea că nu s-a întâmplat niciodată şi că va uita. Jenny ştia că asta era o minciună mai mare decât cele pe care i le spusese băiatul pentru a o convinge să facă sex atunci când nu dorea. Cum va putea uita vreodată că a dat naştere la paisprezece ani unui bebeluş pe care a fost forţată să îl dea? Jenny nu îşi putea imagina ceva mai rău şi încă se mai simţea uneori vinovată că bucuria ei cea mai mare îi va cauza lui Lucy atât de multă durere, nu doar fizic, dar şi emoţional, când, avea să renunţe la bebeluş. Însă Lucy nu era pregătită să aibă un copil, iar tatăl ei era de neînduplecat,deşi relaţia ei cu mama se îmbunătăţise considerabil în ultimele trei luni.Maggie era mai puternică şi mai calmă după lunile petrecute participând la întâlnirile grupului împotriva abuzurilor şi era hotărâtă să îşi ajute fiica şi să o protejeze când se va întoarce acasă. Cel puţin ştiau cu toţii că bebeluşul va avea un cămin iubitor. Nu era nici o îndoială în legătură cu acest fapt.

Doar la asta se gândea Jenny acum, când se afla în oraş la magazinul universal, cumpărând scutece şi cele necesare pentru copil, două săptămâni mai târziu, când Debbie intră împreună cu copiii ei.Rămase cu gura căscată când o văzu şi se duse spre ea cu o privire panicată. Nu mai avusese veşti de la ea de când o lăsase la sora ei, în Cheyenne, dar Jenny presupusese că era în siguranţă.

— Ce faci aici? o întrebă în şoaptă. De ce nu eşti în Cheyenne?

Era îngrozită pentru ea, văzând-o înapoi în oraş. Se întrebă dacă Tony ştia că era acolo.

— Nu am reuşit să-mi găsesc o slujbă, răspunse Debbie agitată, uitându-se peste umăr. Tony a venit şi m-a adus înapoi.

Ochii ei erau nişte genuni adânci de disperare.

— De unde a ştiut că erai acolo?

Ezită pentru o fracţiune de secundă.

— Eu l-am sunat. Nu aveam bani să hrănesc copiii. Sora mea nu m-a putut ajuta şi acolo nu era de lucru pentru mine. Nu îmi puteam permite să plătesc o bonă.

— Trebuia să mă suni pe mine. Te-aş fi ajutat.

Jenny se simţi din nou vinovată pentru că nu îi lăsase mai mult când plecase din Cheyenne,iar apoi îşi aminti de ceea ce îi spusese Bill, că victimele abuzurilor deseori se întorc la agresorii lor şi nu sfârşesc bine. Nu îşi dorea ca asta să i se întâmple şi ei. Deşi se întorsese înapoi în gura leului.

Atunci Debbie se uită la ea, implorând-o:

— Să nu treci pe la noi pe-acasă. Nu mă suna. Atunci chiar m-ar omorî. Te voi suna dacă voi putea.

Exact când termină, intră Tony, părând ursuz, şi o prinse pe Debbie de braţ. Trecu chiar pe lângă Jenny de parcă nu ar fi văzut-o şi nu îi păsa. Îi spuse soţiei lui să se grăbească şi ieşi afară. Jenny se uită îngrozită cum ea îşi adună copiii şi plecă.

Jenny îi povesti întâmplarea lui Bill, când ajunse acasă, şi lui Gretchen, când o întâlni în seara aceea. Venise să admire camera copilului şi clătină din cap când Jenny îi povesti că o văzuse pe Debbie la magazin.

— Sărmana fată. El e un tip extrem de rău. Tony tot timpul a fost aşa. Mai bine ar fi făcut foamea în Cheyenne cu sora ei, decât să vină înapoi la el.

— Mi-e teamă de ceea ce îi va face acum.

— Nu poţi să faci nimic în privinţa aceasta, Jenny.Ea trebuie să se elibereze singură, oricât de mult timp îi va lua. Nimeni nu o poate face în locul ei. Probabil că se simte încolţită, fără bani şi cu toţii copiii ăia.

Jenny dădu din cap şi discuţia se îndreptă spre grupul împotriva abuzurilor. Gretchen nu fusese niciodată victima unui abuz, dar se descurca bine cu astfel de grupuri.Mama lui Lucy,Maggie, era acolo, ca de obicei. Nu ratase nici o întâlnire de când începuse şi părea să câştige încredere în cele trei luni de când Lucy era la St. Mary. Maggie părea o altă femeie şi mergea, de asemenea, şi la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi.

A doua zi dimineaţă, Jenny lua micul dejun alături de Bill, când Gretchen o sună, cu o voce şocată. La început, Jenny nici nu o recunoscu.

— Dumnezeule, ai avut dreptate, doar atât spuse la început, iar Jenny o auzi plângând şi apoi îşi dădu seama cine era.

— În legătură cu ce?

— A omorât-o aseară. Tony a omorât-o pe Debbie. A venit acasă beat şi a împins-o pe scări. A murit din cauza unei hemoragii cerebrale în această dimineaţă. Tocmai am văzut-o pe mama ei.

— Cum rămâne cu copiii? spuse Jenny panicată.

— Sunt în regulă. Sunt cu mama ei. Se pare că el însuşi a sunat la poliţie şi a spus că ea a căzut, dar au găsit dovezi că o bătuse rău înainte să o arunce. E în închisoare, acuzat de crimă. Ai prevăzut asta, spuse Gretchen cu o voce sugrumată.

— Şi nu am făcut nimic ca să îl opresc, spuse Jenny devastată de ceea ce Gretchen tocmai îi spusese.

Câteva minute mai târziu închise şi îi spuse lui Bill. El îşi dăduse deja seama din felul în care ea încheiase conversaţia, dar nu era surprins. Debbie îşi semnase condamnarea la moarte când se întorsese. Mai văzuse asta înainte.

— Ar fi trebuit să fiu mai insistentă cu ea, spuse Jenny, uitându-se cu jale la Bill. Nu am vrut să o supăr. Era tot timpul atât de temătoare să nu îl enerveze.

— Nu ar fi fost cu nimic diferit, spuse Bill şi îşi puse braţul în jurul ei. Oricum nu ai fi putut să o faci să îl părăsească sau să stea departe de el.

— Am crezut, când a plecat spre Cheyenne, că nu se va mai întoarce niciodată. Rezistase două săptămâni şi apoi îl sunase. Acum copiii ei nu mai aveau mamă, iar ea murise la douăzeci şi patru de ani.

Jenny fu deprimată toată ziua şi, ca să nu se mai gândească la asta, merse să o vadă pe Lucy. Aceasta se simţea îngrozitor în valul de căldură al verii şi plângea de fiecare dată când vorbea despre naştere. Nu voia să treacă prin asta, dar acum nu mai era drum de întoarcere.

Se agăţă de Jenny ca un copil mic, ceea ce, în multe privinţe, chiar era. Deşi pe punctul de a se maturiza. Foarte repede.

Jenny se opri să o vadă pe Gretchen în drum spre casă şi vorbiră din nou despre Debbie. Îi spuse ce îi zisese Bill.

— Are dreptate. Nu cred că vreunul dintre noi ar fi putut să îl oprească pe el sau să o scape pe ea. A fost prea prinsă în plasa lui şi prea obişnuită să fie abuzată.

Dar lui Jenny asta i se părea o scuză ieftină. Apoi Gretchen o întrebă de mama lor purtătoare, pentru a schimba subiectul. Tot ce ştia era că vor adopta un copil în New York, în iulie.Habar nu avea că era copilul Iui Lucy, pe care o cunoştea, şi care era înţelegerea cu părinţii fetei.

— Totul decurge foarte bine, spuse Jenny zâmbind. Nu mai e mult. Ne vor suna când se va naşte copilul şi vom merge să îl luăm şi să îl aducem acasă.

— Sunt mirată că nu vreţi să fiţi acolo la naştere, comentă Gretchen.

Părea ceva ce Jenny ar fi vrut să facă, cunoscând-o aşa cum o cunoştea acum, lucru valabil şi pentru Bill. Erau persoane prietenoase şi iubitoare, care ar fi vrut să fie acolo în clipa în care copilul lor se va naşte.

— Mama nu ne vrea acolo. Este foarte tânără, spuse uşor Jenny, iar când spuse asta, Gretchen o scrută cu privirea.

— Cât de tânără?

-Are paisprezece ani, zise Jenny şi îşi regretă imediat spusele.

Nu dorea să strice înţelegerea prin încălcarea acordului. Tatăl lui Lucy era capabil de orice şi nu îi păsa de copilul fiicei sale. Gretchen nu comentă şi nici nu puse alte întrebări. Ceva îi spuse că nu ar trebui, iar Jenny fu uşurată.

În următoarele zile toţi vorbeau numai despre Debbie şi despre faptul că Tony a fost arestat pentru crimă. Fusese dus la Jackson Hole pentru a fi pus sub acuzare şi era ţinut în închisoare acolo. Jenny şi Bill se duseră la înmormântarea ei împreună cu Gretchen şi Eddy, iar toţi cei care o cunoscuseră sau crescuseră alături de ea sau doar merseseră la şcoală cu ea erau acolo. Copiii ei nu se aflau acolo, dar mama şi surorile ei plângeau în rândul din faţă. Era cea mai deprimantă înmormântare la care Jenny fusese până atunci, iar ea şi Bill păstrară tăcerea pe drumul spre casă. Era o pierdere atât de mare.

Lucrurile începură să se liniştească cu o săptămână înainte de data la care Lucy trebuia să nască. Jenny încerca să o viziteze în fiecare zi. Dar într-o dimineaţă, chiar în momentul în care voia să plece de acasă ca să o vadă, avu loc o inundaţie, iar ea privi surprinsă cum Bill punea şaua pe calul lui Clay.

— Unde te duci?

— Să îl văd pe Harvey Adams. Are pneumonie şi i-am promis că îl voi vizita.

Bill îi zâmbi. Îşi iubea munca, şi amândoi se puseseră de acord că destinul îi adusese acolo. Părea la un milion de kilometri depărtare de New York, dar le era greu să-şi imagineze că vor mai trăi acolo. În nouă luni, acest loc devenise acasă.

— De ce nu aştepţi să se îmbunătăţească vremea?

— I-am spus doctorului Smith că voi arunca o privire, să-i spun dacă trebuie să treacă şi el pe-acolo azi. Copiii lui ar vrea să îl mute mai aproape de oraş, dar e un moş încăpăţânat.

— Şi tu eşti la fel, spuse ea când îl sărută pe Bill.

Era atât de dedicat parohiei lui şi îi iubea pe oamenii de acolo. Spusese că îl va vizita pe Harvey şi nu îşi încălca niciodată o promisiune.

— Voi fi bine, o linişti el.

Calul lui Clay era robust, sigur pe picioarele lui şi era obişnuit cu terenul. Ea nu era îngrijorată atunci când Bill călărea pe cărările de munte, decât dacă era vreme rea. În acea iarnă mersese însă şi pe zăpadă. Iar printre averse, era o zi frumoasă.

— Mă voi întoarce în câteva ore. Ce planuri ai astăzi?

— Aveam de gând să merg să o vizitez pe Lucy, dar cred că voi rămâne acasă. Îi voi suna pe câţiva dintre clienţii mei şi pe Azaya, şi trebuie să mă ocup de nişte revizuiri. Nu am vorbit cu ea de o săptămână.

Lui Jenny i se părea din ce în ce mai greu să se concentreze la munca pentru clienţii ei din New York. Viaţa ei era aici, acum, cu Bill, parohia şi bebeluşul lor, peste

câteva săptămâni. Nu voia să îşi dezamăgească clienţii, dar nu mai era la fel, acum era în Wyoming, iar afacerea lui Nelson prindea aripi, deci avea mai puţin timp să o ajute pe Azaya. Jenny se gândea să le spună clienţilor ei că îşi închide afacerea atunci când avea să se întoarcă pentru Săptămâna Modei în septembrie, iar apoi să încheie toate socotelile în New York până la sfârşitul anului. Venise vremea. Viaţa ei se schimbase prea mult. Mersese mai departe. Nu crezuse vreodată că se va întâmpla asta, dar se întâmplase.

Bill îi zâmbi înainte de a ieşi pe uşă, apoi se întoarse, se apropie de ea şi o sărută din nou.

— Nu uita cât de mult te iubesc, îi spuse el, dorindu-şi să poată sta acasă şi să facă dragoste cu ea,era mai frumoasă decât oricând, iar el era mai îndrăgostit de ea cu fiecare zi care trecea.

— Până la sfârşitul veacurilor, nu-i aşa?

Îi zâmbi, tachinându-l puţin. Era atât de tandru şi ştia cât de norocoasă era să-şi împartă viaţa cu el.

— Dacă vremea e prea rea, întoarce-te. Poţi să te duci să îl vezi pe Harvey mâine.

El dădu din cap, iar câteva minute mai târziu îl văzu călărind pe Navajo. Apoi merse să o sune pe Azaya şi împrăştie o grămadă de mostre de materiale şi poze pe biroul ei. Deodată, nu mai părea să conteze dacă foloseau un material cu imprimeu sau dungi, din organza sau mătase. Sufletul ei nu mai era acolo.

În timp ce Bill călărea în sus pe dealuri, spre locul unde locuia Harvey Adams, vremea se limpezea, iar soarele ieşi pe un cer albastru luminos. Calul cel sigur pe picioare îl conduse pe cărarea familiară. Se gândea la Jenny în timp ce călărea, la cât de fericit era cu ea şi cât de bine era că veniseră aici. Se gândea şi la bebeluş,şi la cât de diferită va fi viaţa lor de-acum înainte. Bebeluşul lui Lucy avea să dea o semnificaţie şi mai profundă tuturor sentimentelor lor.

Călărea uşor în şa, uitându-se la florile sălbatice de pe dealurile din jurul lui şi din văi, în timp ce un val de apă coborî de pe munţi. Îl luă prin surprindere şi îl mătură împreună cu calul până la marginea unei prăpăstii. Se prinse de o creangă ce atârna, în timp ce calul căzu peste margine într-o crevasă adâncă de sub ei. Stătea atârnat de marginea stâncii şi îşi simţea mâinile alunecând. Nu purta niciodată mănuşile când vremea era caldă şi, pe măsură ce strânsoarea îi slăbea, se uită sus spre cer, simţi un val de pace curgând peste el şi strigă spre soare cât putu de tare:

— Te iubesc, Jenny!

Voia ca ea să îl audă şi ca acelea să fie ultimele cuvinte pe care i le spunea. Simţea cum cade, apa curgând cu viteză sub el. Nu îi era teamă. Tot ceea ce simţea era dragostea profundă pentru ea, mai puternică decât orice ocean, în timp ce cădea în prăpastia de dedesubt.

capitolul 10

După ce vorbi cu Azaya, Jenny merse sus în camera copilului şi puse deoparte câteva lucruri pe care le cumpărase şi nu avusese încă timp să le aşeze în sertare. Totul era pregătit. Mai aveau nevoie doar de copil. De-abia aştepta. Zâmbea singură şi umbla de colo-colo şi fu surprinsă când, trei ore mai târziu, Bill nu ajunsese încă acasă. Uneori petrecea ore întregi cu enoriaşii săi atunci când îi vizita, mai ales cu Harvey Adams, căruia îi plăcea să spună poveşti, sau cu oricare dintre cei mai în vârstă, care erau singuri şi bolnavi. Bill avea răbdarea proverbială a unui sfânt. Ştia că nu avea sens să se îngrijoreze din cauza lui. în cele din urmă avea să ajungă acasă, cerându-şi scuze că durase atât de mult.

La ora cinci scoase nişte lăptuci şi făcu o salată pentru cină. Bill urma să facă friptura. Era cinci şi jumătate când auzi sosind o maşină şi privi afară pe fereastra de la bucătărie. Era şeriful. Venise acolo pentru a doua oară în decursul acelei săptămâni, s-o întrebe despre Tony Blackman şi ce ştia despre faptul că o lovea pe Debbie.

Continuau să investigheze povestea lor şi cât durase abuzul său. Nu fu surprinsă să-l vadă din nou pe şerif, iar el arăta sobru când ea deschise uşa şi-l invită înăuntru.

— Salut, Clark, spuse ea nestingherită. Bill încă nu a ajuns acasă. Trebuie să vină imediat. S-a dus să-l vadă pe Harvey Adams, e bolnav.

Şeriful încuviinţă şi îşi dădu pălăria jos când intră înăuntru.

— Jenny, trebuie să vorbesc cu tine, spuse el.

— Ştiu. E din nou vorba de Tony.

Ura să treacă totul în revistă din nou şi spera că va merge la închisoare pentru mult timp pentru ceea ce făcuse.

— E vorba de Bill, spuse el încet.

Voia să termine cu asta cât mai repede şi să nu prelungească agonia. Era suficient de grav şi,aşa.

— A fost prins azi de o inundaţie, în timp ce se îndrepta spre Harvey. El şi calul său au căzut în prăpastie.

O spuse cât putu de simplu, în timp ce Jenny îl fixă cu privirea, neîncrezătoare.

— Ce vrei să spui?

Mintea ei refuza să înţeleagă.

— A murit, Jenny. A căzut. L-am găsit pe fundul prăpastiei. Au fost luaţi de ape.

Pentru o clipă, crezu că ea va leşina, căci îl prinse de braţ. Privirea de pe chipul ei era una pe care ştia că nu o va uita niciodată. Spera doar că cineva va simţi asta şi pentru el când îi va veni sfârşitul. Arăta ca şi cum cineva tocmai scosese sufletul din ea.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. A fost un om minunat.

O ajută să se aşeze pe un scaun, în timp ce ea continuă să se holbeze la el.

— Nu e corect, spuse ea, vrând să-l contrazică şi să dea filmul înapoi. Nu poate fi adevărat. Ai făcut o greşeală. Eşti sigur?

Vorbea rapid şi capul îi tremura. Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Sunt sigur. L-am adus înapoi.

Nu voia să-i spună că trupul lui frânt, schilodit se găsea la morgă. Iar partea cea mai ciudată era că, atunci când îl găsiseră, arăta foarte liniştit, ca şi cum ar fi dormit. Era cu adevărat un om sfânt. Clark se întrebă dacă se rugase când căzuse, de arăta astfel.

— Îmi pare sincer rău. Vrei să sun pe cineva?

Nu putea să gândească. Ştia că există oameni cărora trebuia să le spună. De îndată ce plecă el, o sună pe Gretchen şi îi spuse cu o voce tremurândă să vină imediat la ea. Nu-i spuse de ce. Gretchen se gândi că poate mama purtătoare se răzgândise. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Bill murise. Dar în momentul în care văzu chipul lui Jenny, ştiu. Nu văzuse niciodată pe nimeni care să arate astfel, de parcă o parte din ea ar fi murit în acelaşi timp.

— Se înşală. Sunt sigură de asta, continua să spună întruna Jenny, în timp ce Gretchen se aşeză lângă ea şi o ţinu de mână. Bill nu m-ar părăsi astfel.

Dar o făcuse.Viaţa intervenise, în ciuda dragostei şi a planurilor lor. În timp ce Gretchen rămase cu ea, era îngrozită de ideea că îşi va pierde controlul. Dar nu se întâmplă asta. Jenny rămase pur şi simplu nemişcată ore întregi. După aceea îl sună pe Tom să-i spună, iar el izbucni în lacrimi. O întrebă când era înmormântarea, dar ea nu ştia. O sună pe mama ei, care plânse în hohote pentru pierderea şi durerea fiicei sale. Îi reaminti de momentul în care propriul soţ murise, pe când Jenny era copil.

Gretchen merse cu ea să facă pregătirile, a doua zi. Stabiliră data înmormântării peste trei zile, de Sfinţii Petru şi Pavel. Un preot venea din Jackson Hole să oficieze slujba. Jenny îi sună pe Tom şi pe mama ei să le spună. Gretchen o sună pe Azaya, iar ea spuse că îi va informa şi pe ceilalţi. Gretchen nu plecă deloc de lângă ea timp de trei zile, iar Jenny spuse că-l simţea alături de ea, că nu o va părăsi niciodată. Promisese că nu o va părăsi.

Jenny o sună pe Maggie să-i spună ea însăşi şi o anunţă că voia în continuare copilul. Nimic nu se schimbase.Singura diferenţă era că avea să fie singură. Iar Maggie păru uşurată că nu apăruse nici o schimbare de plan în privinţa copilului. Îi spuse lui Lucy în seara aceea, iar ea plânse.

Mama ei veni din Philadelphia şi rămase acasă cu ea, iar Gretchen continua şi ea să vină şi să plece. Jenny arăta ca o fantomă şi încă era năucită de ceea ce se întâmplase. Familia lui Bill ajunse în seara dinaintea înmormântării şi se cază la un hotel în Jackson Hole.Tom veni să o vadă acasă şi amândoi plânseră. O îmbrăţişă pe Jenny de parcă era propria lui soră. Ajunsese în sfârşit să o iubească pentru cât de bună fusese cu Bill. Urma să spună necrologul în cadrul slujbei funerare, iar Clay Roberts fusese de acord să rostească şi el câteva cuvinte. Lui Jenny nu-i păsa cu adevărat. Nu puteau să spună nici un lucru despre el pe care ea să nu-l fi ştiut deja. Nu-şi putea imagina o viaţă fără el şi petrecu ore întregi în noaptea aceea stând pe un scaun afară, privind spre cer, întrebându-se unde era el. Îi spusese întotdeauna că oamenii care se iubesc reuşesc să se regăsească. Prima dată urcau la cer şi deveneau stele, iar apoi reveneau în alte vieţi şi se recunoşteau când se întâlneau şi mergeau mai departe. I se păruse o prostie atunci când el o spusese, dar acum îi plăcea ideea şi faptul că vor împărtăşi din nou o viaţă. Viaţa ei nu avea nici un sens fără el.

Îi spusese Azayei să nu vină la înmormântare. Era prea complicat să ajungă acolo şi faptul că trebuia să facă faţă familiei lui Bill era în sine suficient de dificil. Părinţii lui arătau devastaţi când îi văzu a doua zi şi nu-i adresară nici un cuvânt. Ambii lui fraţi veniseră, dar nu şi soţiile lor, iar Tom şi Gretchen stăteau de-o parte şi de cealaltă a ei, iar mama ei în spatele său,în timp ce Jenny privea fix la sicriu şi arăta de parcă ar fi lovit-o suflul unei explozii. Toţi se simţeau neputincioşi în faţa durerii ei copleşitoare. Părinţii lui doriseră să-l ia înapoi în New York pentru înmormântare, dar ea refuzase. Voia ca el să fie îngropat acolo. El spusese că acolo le fusese menit să fie, iar ea îl crezuse. Ştia prea bine că aşa era.

Necrologul lui Tom fu foarte frumos, despre copilăria lor şi bărbatul care devenise Tom. Timmie şi mătuşa lui erau de asemenea acolo. Şi toţi enoriaşii pe care îi impresionase. Eddy plânse ca un copil şi, după aceea, oamenii intrară şi ieşiră din casă, vorbind cu ea, spunând lucruri de care ei nu-i păsa, sau pe care nu le înţelegea, şi zicându-i cât de rău le părea pentru pierderea ei. Dar cum puteau să ştie? Cum puteau ei să înţeleagă cât de mult însemna el pentru ea? Continua să se gândească la ziua în care se întâlniseră, în faţa hotelului Piaza din New York, şi apoi când se revăzuseră în benzinăria din Massachusetts. Acela fusese destinul lor. Dar acum, când el murise, nimic nu mai avea sens. Se simţea ca o carapace goală fără el.

Gretchen o vârî în pat în seara aceea, după ce Tom îşi luă rămas-bun. Mama lui Jenny rămase cu ea acasă. Familia lui Bill urma să plece dimineaţă, iar Jenny ştia că nu-i va mai vedea niciodată şi nu-i păsa. Dar Tom promisese că o va vizita. Iar ea o convinse pe mama ei să plece a doua zi. Voia să fie singură cu durerea ei, iar Gretchen promisese că va rămâne cu ea, astfel încât Helene, cu părere de rău, fu de acord să plece. Tot ce contase pentru Jenny era Bill. El era acum o parte din ea şi fusese întotdeauna, din ziua în care se întâlniseră. Nu voia pe nimeni altcineva în preajmă, nici măcar pe mama ei. Gretchen era o prezenţă discretă, ca un înger păzitor. Vorbea puţin şi era pur şi simplu acolo.

Jenny merse să o vadă pe Lucy a doua zi. Lucy îşi făcuse griji pentru ea, nu o mai văzuse de patru zile. Când fata văzu ochii lucioşi ai lui Jenny, începu să plângă, iar Jenny o ţinu în braţe şi îi spuse că totul va fi în regulă. Totul va fi mai bine când copilul va sosi.

Data prezumtivă a naşterii era peste două zile, iar ea era uriaşă.Lucy plângea acum tot timpul, atât îi era de teamă, iar Jenny îi promise că va fi lângă ea, alături de mama ei, şi totul va fi bine.

Când Jenny se întoarse acasă, Timmie şi sora lui veniră să o vadă şi îi aduseră flori. Gretchen se întoarse şi îi aduse cina şi rămase până târziu în noapte alături de Jenny, stând din nou afară, privind la stele. Jenny nu spuse nimic, dar Gretchen avea senzaţia că îl căuta pe el, de parcă l-ar fi văzut acolo, sus în ceruri, aşteptând-o. Păreau a fi doi oameni cu un singur suflet. Gretchen nu ştia cum va reuşi Jenny acum să trăiască fără el. Dar trebuia să o facă. Nu avea de ales.

La insistenţa lui Jenny, Gretchen merse acasă, la propria familie, în noaptea aceea. Ştia că Eddy şi copiii ei aveau şi ei nevoie de ea, aşa că fu de acord.

— Cum se simte? întrebă Eddy, când Gretchen se întoarse acasă, părând secată de forţe.

— Nu ştiu. Arată ca şi cum ar fi murit odată cu el. Nu ştiu ce se va întâmpla acum cu ea. E atât de pierdută fără el.

Gretchen vorbise cu Azaya, care era de părere că ea ar trebui să se întoarcă în New York şi să meargă din nou la lucru, dar Gretchen nu era sigură că asta îşi dorea Jenny. Ei îşi făcuseră o viaţă acolo şi probabil ea voia să rămână,cu toate că trebuia să renunţe la casă când o să vină un nou preot, dar avea să mai treacă o vreme. Iar copilul urma să se nască imediat.

Jenny fu sunată de la spital la patru dimineaţa, la câteva ore după ce Gretchen plecă. Îi promisese lui Lucy că va fi acolo. Se ridică şi îl auzi pe Bill în mintea ei, spunându-i că era chiar acolo cu ea.Nu o va părăsi niciodată. Se simţi liniştită de îndată ce îşi aminti cuvintele. Începu să plouă când se duse afară, la camionetă. O luă pe a ei. Era jumătate de oră de condus până la St. Mary, iar asistenta îi spusese că bebeluşul ieşea repede, aşa că apăsă pedala acceleraţiei. Drumul avea câteva curbe strânse, dar bătrâna camionetă Chevy se ţinu foarte bine pe drum. Tocmai se apropia de ultima curbă, când se întoarse şi îl văzu pe Bill stând alături şi zâmbindu-i. Era chiar acolo cu ea, în camionetă.

— Ce faci aici? îl întrebă ea, în timp ce îi zâmbea înapoi.

— Ţi-am spus că nu te voi părăsi niciodată, prostuţo. Îşi amintea cât se poate de bine. Şi continuă să-i zâmbească, în timp ce pierdu controlul camionetei la ultima curbă, în ploaie, şi văzu lumini îndreptându-se spre ea. Se întoarse să vadă ce spunea Bill, iar el arăta liniştit în timp ce ea întinse o mână spre el. Camionul care venea spre ea o lovi frontal, mergând cu viteză maximă, iar camioneta galbenă dispăru sub roţile sale, în timp ce ea şi Bill se îndepărtau discret.

capitolul 11

Maggie primise apelul de la St. Mary în acelaşi timp cu Jenny, anunţând-o că bebeluşul se năştea. Îşi trase imediat hainele pe ea şi îşi luă grăbită poşeta, în timp ce Frank se trezi şi se uită la ea.

— Unde te duci? E miezul nopţii.

Vocea lui suna la fel de dezagreabilă ca de fiecare dată când bea prea mult.

— Naşte Lucy, spuse ea încet.

— Nu vreau să aud aşa ceva. Dă-li-l lor şi uită de asta, spuse el, de parcă o viaţă putea fi abandonată şi uitată atât de uşor.

Se întrebă dacă simţea la fel şi în privinţa ei. Nu îi spuse nimic şi ieşi din cameră. Se duse afară şi intră în maşină în timp ce cădea o ploaie uşoară. Se întrebă dacă ar fi trebuit să se ofere să o ia şi pe Jenny, dar nu se gândise la asta. Era bucuroasă că voia în continuare copilul, în ciuda pierderii lui Bill. Astfel ar avea un motiv să trăiască, se gândi Maggie în timp ce conducea, rugându-se ca Lucy să treacă cu bine peste toate problemele. Era prea tânără să îndure atât de multe. Şi naşterea ei fusese traumatizantă şi fusese cu zece ani mai în vârstă decât Lucy. La paisprezece ani, fata ei nu era pregătită pentru ceea ce urma.

Ploaia o încetini pe Maggie şi, în timp ce se apropie de spital, văzu că un accident bloca drumul. Erau acolo poliţişti şi o ambulanţă. Un camion se răsturnase, iar ea îi explică poliţistului, când acesta o opri, că fiica ei năştea şi că trebuia să ajungă la spital, aşa că ei o ajutară să treacă mai departe, continuându-şi drumul. De îndată ce ajunse acolo, îi înmânară un halat chirurgical în care să se îmbrace şi se grăbi spre sala de naşteri. Totul se întâmplase foarte repede, iar Lucy era pregătită să împingă. În momentul în care mama sa intră în cameră, ea ţipa ca din gură de şarpe. Lucy o prinse de braţ şi o trase spre ea, în timp ce mama ei încercă să o calmeze.

— Unde e Jenny? strigă ea, în timp ce ei o ţineau ca să nu cadă de pe masă şi, în cele din urmă, o legară, ceea ce o făcu să ţipe şi mai tare.

Dacă nu împingea, urmau să folosească forcepsul, ceea ce doar ar fi înrăutăţit lucrurile. Dar nu se puteau înţelege cu ea, căci avea dureri prea mari.

— O vreau şi pe ea aici! strigă ea. A spus că va fi aici! zise ea îngrozită.

— Este pe drum, spuse Maggie cu un calm pe care nu-l simţea.

Era groaznic să-şi privească copilul având dureri atât de mari,simţea cum i se facea rău.

— Au sunat-o când m-au sunat şi pe mine. Plouă şi drumul este blocat, aşa că s-ar putea să dureze mai mult.

Dar copilul lui Lucy nu era dispus să aştepte. Îşi facea loc, sfâşiind trupul tânăr al mamei, iar ea simţea că se îneacă, urlând încontinuu.

— Haide, Lucy, ajută-ne... Hai să scoatem copilul. Ne ajută dacă împingi, spuse doctorul cu blândeţe, dar ea avea dureri prea mari ca să asculte sau să-i pese. Se simţea de parcă ar fi murit. Şi, în cele din urmă, folosiră forcepsul, ceea ce o făcu să urle şi mai tare. Nu fusese timp pentru o injecţie epidurală şi era prea târziu să-i dea ceva pentru durere.

— Nu puteţi să faceţi nimic pentru ea? se rugă mama ei.

Îşi dorea să fie şi Jenny acolo. Poate ar fi fost de ajutor. Dar în mod evident fusese întârziată pe drum sau fusese oprită de blocajul de pe şosea.

— Putem să-i facem cezariană, spuse doctorul încet, dar aş prefera să nu fac asta. Va fi o problemă pentru ea la naşterile ulterioare, aş prefera să nască natural prima dată.

Dar era infinit mai greu pentru ea. Apoi, în cele din urmă, încet, chinuitor, cu ajutorul forcepsului, în timp ce Lucy continua să urle, capul copilului ieşi la iveală, cu o privire surprinsă şi un păr negru, precum al lui Lucy şi Jenny. Copilul arăta asemenea amândurora. Apoi scoaseră restul trupului,era o fetiţă,şi Lucy rămase întinsă, plângând, în timp ce mama ei îi mângâia obrajii, îi dădură lui Lucy ceva pentru durere, apoi o cusură şi luară copilul. Jenny ar fi trebuit să fie acolo, dar nu era, iar ei duseră bebeluşul în salonul pentru nou-născuţi, ca să o aştepte, în timp ce Maggie rămase cu Lucy până când aceasta aţipi, scâncind în continuare. Fusese o noapte groaznică, iar mama ei ştia că nu o va uita niciodată. Şi totul pentru un copil pe care îl dădeau altcuiva. Maggie se întristă când se gândi la asta. Lucy încă dormea când o duseră din sala de naştere într-un salon unde Maggie stătu pe un scaun, moţăind întreaga noapte. Era dimineaţă şi Jenny încă nu venise.

Maggie sună acasă la ea, dar nu răspunse nimeni. Iar când Gretchen ajunse ca să-i pregătească micul dejun, văzu că ea plecase, iar camioneta ei nu era nicăieri. Uitându-se în jur, nu ştia pe cine să sune sau unde se dusese. Jenny nu lăsase nici un bilet. Era pe punctul să plece, când sună telefonul şi Gretchen ridică receptorul. Era Maggie, care suna din nou să vadă unde era Jenny. Lui Gretchen i se păru ciudat că suna şi apoi se întrebă din nou despre copil, dacă nu era cumva pruncul lui Lucy.

- Camioneta ei nu e aici, spuse simplu Gretchen.

Cea a lui Bill era pe alee, dar Chevy-ul galben nu se vedea.

— Am aşteptata azi-noapte, spuse Maggie fără să explice, şi nu a mai venit.

Fusese un calvar lung şi era epuizată.

— Avusese loc un accident pe drum... îi spuse lui Gretchen, iar apoi vocea ei se pierdu şi nu se mai auzi decât tăcerea.

— O, Doamne, Dumnezeule! spuse Gretchen. Îl voi suna pe Clark.

El ştia dacă i se întâmplase ceva lui Jenny şi cine fusese implicat în vreun accident din zonă. Sună la biroul şerifului şi acesta veni la telefon câteva minute mai târziu, confirmând cele mai rele temeri ale lui Gretchen.

— A pierdut controlul camionetei sale, spuse el, devastat. S-a ciocnit frontal cu un camion de mare tonaj care intra în curbă. Probabil a murit pe loc.

În timp ce spunea asta, simţi că i se facea rău. Murise la patru zile după Bill şi, pentru o clipă, Gretchen ştiu că ea asta îşi dorise. Erau sortiţi să fie împreună pentru totdeauna. Viata ei nu ar fi fost niciodată la fel fără el,chiar şi cu un copil. închise, cutremurându-se, şi o sună înapoi pe Maggie să îi spună. Cele două femei plânseră şi apoi închiseră. Gretchen o sună pe Azaya în New York şi îi dădu vestea. Îi promise că

o va suna pe Helene şi pe familia lui Bill. Nu-şi putea imagina cum îi va spune mamei lui Jenny. Tragedia lovise de două ori într-o săptămână.

Maggie rămase nemişcată mult timp, gândindu-se la cele întâmplate, în timp ce aştepta ca Lucy să se trezească. Era aproape amiază când se întâmplă asta. Vocea lui Lucy era răguşită de la urlete şi îşi privi mama cu nişte ochi goi. Nici măcar nu-şi văzuse copilul după ce se născuse şi plănuise să nu-l vadă, din moment ce renunţa la el. Dar acum Jenny nu mai venea să-l ia. Maggie îi spuse cât putu ea de blând ce i se întâmplase lui Jenny cu o noapte înainte.Lucy stătea întinsă, plângând încet, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. O iubise pe Jenny, iar acum fetiţa ei nu avea pe nimeni care să o adopte. Se uită la mama sa cu o privire plină de agonie. Dar acum erau ochii unei femei, nu ai unui copil.

— Mamă, pot să o păstrez? se rugă ea.

Fără să ezite, mama ei încuviinţă din cap, în timp ce Lucy plânse a uşurare. Asta făcea ca tot ce i se întâmplase cu o noapte în urmă să merite osteneala. Putea să-şi păstreze copilul.

— Dar tata? întrebă ea cu panică în ochi.

Cu aceeaşi siguranţă pe care o avusese o clipă mai devreme, Maggie ştia că era momentul. Era pregătită.

— Îl voi părăsi pe tatăl tău, Lucy. Ne vom descurca noi cumva, noi trei: tu, eu şi copilul. Ce nume îi vei da? o întrebă mama sa.

— Jenny, spuse Lucy cu un zâmbet trist, în timp ce mama ei se apleacă peste ea şi o sărută.

capitolul 12

Cu ajutorul lui Maggie şi cu sfaturile Azayei de la New York, Gretchen făcu pregătirile pentru înmormântare. Mama ei se întoarse din Philadelphia şi arăta ea însăşi ca o fantomă, în timp ce Gretchen făcu tot ce îi stătu în putinţă să o ajute. Helene era incapabilă să ia vreo decizie. Era prea înnebunită de durere. Arăta foarte plăpândă la înmormântarea singurului ei copil.

Toţi bărbaţii şi toate femeile care participaseră la întâlnirile grupurilor ei erau prezenţi la înmormântare. La fel şi adolescentele din grupul Fetelor lui Jenny, toţi cei pe care îi impresionase, în întâmpinarea cărora mersese şi pe care îi ajutase în cele opt luni pe care le petrecuse în Moose, care le păreau o viaţă de om celor care o cunoşteau. Influenţase atât de multe vieţi cât timp locuise acolo, ba chiar şi înainte de asta. Doi dintre creatorii de modă cărora le oferise consultanţă veniră cu avionul în Wyoming, iar ceilalţi trimiseră buchete uriaşe de flori. În acea zi, apăru în Women's Wear Daily o pagină comemorativă, cu anunţul morţii sale şi cu un omagiu adus dăruirii, talentului şi contribuţiei sale în modă. Tom fu singurul membru al familiei lui Bill care veni şi păru şocat.

Era o zi extraordinar de însorită, iar ea fu pusă spre odihna veşnică în acelaşi cimitir în care fusese pus Bill, cu mai puţin de o săptămână în urmă. Stăteau împreună, unul lângă altul, în cimitirul mic, înconjurat de flori sălbatice. După aceea, oamenii se foiră puţin în jurul casei, părând pierduţi, şi plecară repede. Era pur şi simplu prea trist să fie acolo, în timp ce amândoi erau acum plecaţi dintre ei.

Helene se oferi să împacheteze lucrurile din casă, dar Gretchen ştia că nu era în stare de aşa ceva şi îi sugeră să meargă acasă. Era prea trist şi copleşitor pentru ea în Moose. Zbură înapoi spre Philadelphia în seara aceea, iar Tom promise că va mai sta câteva zile, să le împacheteze lucrurile. Simţea că îi datora asta lui Bill. Gretchen urma să îl ajute.Tom plănuia să-l ia pe Gus înapoi la New York,într-o încercare de a-l simţi mai aproape pe fratele său. Voia să păstreze câinele.

Tom şi Gretchen stătură afară în noaptea aceea, vorbind despre ei, iar Tom îi spuse cât de amuzant fusese fratele său în copilărie şi cât de diferit de restul familiei, chiar şi atunci.

— Era o persoană mult mai bună decât suntem noi, spuse Tom încet. Mi-a luat ani întregi să-mi dau seama de asta. De-abia anul trecut am înţeles. Era de zece ori mai bărbat decât suntem eu, fratele meu şi tatăl meu. Şi a fost atât de norocos că a găsit-o pe Jenny. O adora.

— Iar ea îl adora pe el, adăugă Gretchen.

— El avea o teorie nebună că oamenii care se iubesc astfel rămân împreună pentru totdeauna.Devin stele în ceruri când mor, iar apoi se întorc şi se regăsesc unul pe altul. Sper că e adevărat pentru amândoi. Merită asta.

Rămase tăcut o vreme, după care vorbi cu femeia care îi devenise prietenă după două înmormântări ale unor oameni pe care amândoi îi iubiseră atât de mult, cu toate că el nu o cunoştea mai deloc pe Jenny.

— Am luat câteva decizii importante în ultima vreme, i se confesă el. Vreau să am într-o bună zi ceea ce au avut ei.Voi divorţa când mă voi întoarce. Cred că fratele meu mi-a arătat că poţi cu adevărat să găseşti pe cineva pe care să îl iubeşti aşa cum a iubit o el pe Jenny. Nu am înţeles asta decât recent, dar avea dreptate.

Ea dădu din cap. Simţea la fel în privinţa lui Eddy, în timp ce stăteau împreună, privind în sus spre cerul nopţii, văzură două stele căzătoare care treceau pe cer aproape una de alta, după care dispărură.

— Sper că erau ei, spuse Tom cu blândeţe, iar Gretchen zâmbi, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii. La fel spera şi ea. Că acum erau în ceruri, două stele aflate împreună pentru totdeauna.

Robert şi Lillibet
2013

capitolul 13

Ziua se ivi caldă şi frumoasă, cu un cer albastru senin, în timp ce căruţele soseau una după alta pe bucata de pământ proaspăt pregătit. Bărbaţii se organizaseră şi tăiaseră lemnul, buştenii fiind aranjaţi unul peste altul şi aşteptând. Femeile gătiseră timp de mai multe zile. Copiii mai mici se jucau prin apropiere, în timp ce fetiţele îşi ajutau mamele cu mâncarea, iar băieţii vânjoşi îşi ajutau taţii cu ridicarea caselor, care era una dintre cele mai fericite activităţi în care se implica întreaga comunitate. Până la căderea nopţii, familia urma să aibă o casă nouă. In ziua următoare se vor monta ferestrele, se vor pune podelele, iar instalatorii vor pune un sistem simplu de instalaţii interioare, precum şi o latrină. Rezervoarele de propan vor fi montate înăuntru, pentru a lumina şi a încălzi casa, dar şi pentru a furniza apă caldă, căci nu exista electricitate.

Mirosul de lemn proaspăt se simţea peste tot în aer când bărbaţii începură să lucreze. Se auzeau ţipete şi cântece, şi oameni care se strigau unii pe alţii, iar până la mijlocul dimineţii, femeile întinseseră o masă copioasă şi turnau limonadă şi ceai rece din urcioare în pahare înalte, pentru a le potoli setea uriaşă.

Lui Lillibet îi plăcuse să construiască locuinţe încă de când era copil. Toţi fraţii ei ajutau în acea zi, iar ea se alătura celorlalte femei la servirea mâncării pe farfurii. Bărbaţii mâncară zdravăn şi se întoarseră rapid înapoi la lucru pentru a termina până la sfârşitul zilei.

Casa era ridicată până la apus şi până în ziua următoare avea să fie terminată. Fusese un weekend bun. Şe întorseseră la lucru după întâlnirea de duminică, în acel weekend fusese consumată o cantitate uriaşă de mâncare sănătoasă, iar Lillibet era obosită, dar fericită, când reveni la propria ei casă duminică după-amiază.

Gătise şase pui pentru masa de prânz şi zece în ziua precedentă. Făcuse ouă fierte tari şi mai multe salate cu lăptuci culese din grădina lor. Puii erau din coteţul lor, iar în seara aceea mai avea de pregătit cina şi pentru familia ei, tatăl şi fraţii ei mai mici. Cei patru fraţi mult mai mari, din prima căsătorie a tatălui, erau toţi căsătoriţi şi aveau să

meargă acasă cu copiii şi soţiile lor. Când ajunse, Lillibet avea de terminat treburile ei casnice,vacile trebuiau mulse ca de obicei, puii hrăniţi, iar caprele hrănite şi adăpate.

Câteodată treburile casnice o iritau, dar niciodată în timpul construcţiei de case, exista întotdeauna ceva foarte captivant când făceau asta. În cazul acela, fusese pentru o familie care devenise prea numeroasă pentru vechea lor casă odată cu naşterea celui de al şaselea copil, a cărui mamă mersese la şcoală cu Lillibet, până când amândouă absolviseră clasa a opta în construcţia cu o singură încăpere. Vieţile lor nu erau chiar atât de diferite acum, deoarece Lillibet avea grijă de trei fraţi mai mici şi de tată, deşi nu avea soţ sau copiii ei. Ea nu avea nevoie de o casă nouă, iar cele două tinere discutaseră amabil la masa de prânz, în timp ce vechea ei colegă de şcoală privea cum noua ei casă se materializa în decursul a două zile. Ochii îi străluceau în timp ce îşi ţinea bebeluşul în braţe.

Când Lillibet merse la culcare în acea seară, era obosită după două zile aglomerate, dar mulţumită că participase. Fraţii şi tatăl ei fuseseră epuizaţi din cauza muncii grele şi merseseră la culcare devreme. În seara aceea, Lillibet stătu întinsă în pat şi se gândi la viaţa pe care o trăiau cu toţii. Îşi iubea comunitatea şi modul în care se ajutau unul pe celălalt. Îi oferea sentimentul că face parte din ceva mai important decât doar familia ei. În timp ce aluneca în somn, se gândi la fratele ei Markus şi la cât de cald fusese când îi atinsese obrazul, înainte ca el să meargă la culcare, şi se întrebă dacă se va îmbolnăvi. Va trebui să îl verifice mai atent dimineaţa.

A doua zi, imediat după ce se ridică din pat, primi răspunsul. Tuturor celor trei fraţi ai ei le ieşiseră bubiţe pe corp. Le era mamă de suficient de mult timp încât să ştie că era vărsat de vânt, aşa că nu era excesiv de îngrijorată, dar acum toate treburile lor casnice cădeau în grija ei. Asta nu era o veste bună,avea suficiente de făcut şi fără să trebuiască să facă şi treaba lor. Să aibă grijă de ei era una dintre îndatoririle care îi reveniseră după ce mama ei murise, iar în ultimii şapte ani se purtase ca o mamă şi devenise capul femeiesc al gospodăriei. După ce îşi examina fraţii şi le duse micul dejun, se îndreptă spre grajd, să mulgă vacile. Băieţii se simţeau groaznic de la vărsatul de vânt care erupsese în timpul nopţii. Ştia că îi expuseseră şi pe alţii cu o zi în urmă, dar nu mai era nimic de făcut în această privinţă.

Lillibet era o tânără subţire ca o nuia, cu părul blond ce îi ieşea de sub boneta neagră. împinse deoparte ultimele vaci după ce termină mulsul. De obicei, fraţii ei mai mici o ajutau. Erau gemenii de unsprezece ani, Josiah şi Markus. Dar cum amândoi erau bolnavi astăzi, la fel ca şi Wilhelm, Willy, fratele ei de paisprezece ani, toate treburile casei îi reveneau ei. Sora lor, Bernadette, care ar fi avut nouăsprezece ani acum, murise înaintea mamei lor, la zece ani. Murise de pneumonie în timpul unei epidemii de gripă. Lillibet era singura fiică a tatălui ce supravieţuise, iar el se baza pe ea să conducă gospodăria.

Tatăl lui Lillibet, Henryk Petersen, se căsătorise cu mama ei pe când ea era doar o fată de şaisprezece ani, după ce prima soţie murise, lăsându-l cu patru fii mai în vârstă decât noua soţie. Când Henryk se căsătorise cu ea, Rebekah fusese o tânără sârguincioasă şi liniştită, care se dovedise a avea mai multă voinţă decât se aşteptase el, dar era o femeie bună care îi născuse cinci copii şi care era respectuoasă, deşi avea idei proprii şi era întotdeauna cu nasul în cărţi,mai mult decât i-ar fi plăcut lui. Împărtăşise pasiunea pentru literatură copiilor ei, însă doar Lillibet îi semăna şi citea cu lăcomie, sub tutela mamei sale, în ciuda obiecţiilor lui Henryk. Pe măsură ce creştea, îi dădu lui Lillibet să citească clasicii:Jane Austen,Tolstoi,Shakespeare, Balzac, Proust,Henry James, Alexandre Dumas, toţi marii autori ai literaturii universale, pe care Lillibet îi citi pe nerăsuflate. Henryk ar fi preferat să îşi limiteze studiul doar la citirea Bibliei, dar Rebekah fusese foarte curajoasă în a-şi impune convingerile în legătură cu ce ar trebui să citească copiii ei. Băieţii semănau mai mult cu tatăl lor, în timp ce Lillibet o moştenea pe ea. Ei lucrau din greu la fermă, la fel cum o făcea şi Lillibet acasă. Era o visătoare, dar şi o fată isteaţă şi muncitoare.

Mama lui Rebekah încurajase educaţia, iar tatăl ei, la fel ca Henryk, fusese unul dintre mai-marii bisericii, cu idei extrem de conservatoare şi tradiţionaliste. Henryk semăna în mare parte cu el şi nu se îmbunase odată cu trecerea anilor. Dacă era posibil, devenea şi mai strict şi mai tradiţionalist pe măsură ce îmbătrânea, mai ales

după moartea soţiei sale Rebekah, când aproape i se frânsese sufletul. Ca şi ceilalţi din comunitate, îşi declarase public iertarea faţă de bărbatul care o ucisese pe ea şi încă alte cinci fetiţe, într-un atac armat ce avusese loc la şcoala West Nickel Mines cu şapte ani în urmă. Dar, de atunci înainte, se luptase cu propria nelinişte în privinţa aceasta.

Lillibet avea şaptesprezece ani când mama ei fusese ucisă şi absolvise şcoala cu patru ani înainte de atacul armat. Mama ei o ajuta frecvent pe profesoară la şcoala cu o singură încăpere, iar studiul dura până în clasa a opta. Se întâmplase ca Rebekah să fie acolo în ziua în care un bărbat nebun şi înarmat intrase în clădire, luase câţiva ostatici, împuşcase zece fetiţe, dintre care până la urmă cinci supravieţuiseră, iar apoi se sinucisese. Şcoala fusese demolată zece zile mai târziu, iar după şase luni, şcoala New Hope îi luase locul, într-o locaţie din apropiere, construită în aşa fel încât să arate complet diferit faţă de clădirea în care avusese loc tragedia. Întreaga comunitate de oameni care nu erau Amish din apropiere fusese plină de înţelegere şi le oferise sprijin, căci cunoşteau bunătatea şi observaseră buna-cuviinţă a vecinilor lor Amish de mulţi ani. Fusese primul şi singurul act de violenţă din istorie îndreptat împotriva comunităţii lor.

Lillibet şi familia ei erau membri ai Comunităţii Amish din Vechiul Ordin situate în Nickel Mines, în Bart Township din districtul Lancaster, Pennsylvania. Trăiau aproape precum strămoşii lor, cu mai bine de trei sute de ani în urmă, când înfiinţaseră comunitatea: fără confortul modern, fără electricitate, fără telefoane şi fără maşini. Mijlocul lor de transport erau calul şi căruţa şi îşi cultivau pământul cu ajutorul uneltelor şi ale ustensilelor care fuseseră folosite de secole. Singura schimbare petrecută după atac era că acum existau două telefoane în comunitate, păstrate în cutii, la marginea fermelor, şi care puteau fi folosite doar în caz de urgenţă, doar dacă s-ar fi întâmplat o altă tragedie.

Purtau haine închise la culoare, în acelaşi stil ca şi strămoşii lor, fără fermoare sau nasturi. Şorţul gri al lui Lillibet, pe care-l purta când mulgea vacile, era prins de rochia neagră din bumbac,ce o acoperea până la glezne şi la încheieturi,cu ace cu gămălie. Boneta ei neagră, legată lejer sub bărbie pe timpul căldurii, era identică cu ceea ce purtaseră femeile din familia ei cu sute de ani în urmă. Singurele ei accesorii erau cizmele cu şireturi până sus şi ciorapii negri şi groşi din bumbac. Tatăl ei şi bărbaţii din comunitate purtau veşminte stricte Amish, haine lungi duminica şi pălărie neagră cu boruri largi sau pălării tradiţionale de fetru şi pălării de paie vara. Tinerii erau proaspăt bărbieriţi până când se căsătoreau, apoi purtau bărbi. Mustăţile erau interzise. Femeile nu îşi tăiau niciodată părul, îl purtau în cozi sau în coc, cu bonete. Dacă observai oamenii Amish din comunitatea ei şi felul în care trăiau, nu exista nici un indiciu că trăiau intr-un secol modern. Erau neatinşi de lumea modernă, trăiau izolaţi în fermele lor şi interacţionau numai între ei. Erau oameni pioşi, remarcabili, ataşaţi de familiile lor. Nu acceptau ajutoare de la agenţiile guvernamentale, nu primeau asistenţă socială, medicală sau şomaj, şi ofereau ajutor comunităţilor din jurul lor. Câţiva dintre băieţii mai tineri din Vechiul Ordin lucrau ca voluntari în secţiile locale de pompieri. Dar în afară de asta, cei din comunitatea Amish nu se amestecau cu alţii din afară. Tatăl lui Lillibet, Henryk, credea cu tărie că „englezii", aşa cum se refereau Amish la cei din exterior, aveau universul lor separat, iar Amish trăiau în lumea lor. Nu era loc pentru englezi în vieţile lor. Îi respectau şi făceau afaceri cu ei când era necesar, dar întotdeauna într-un mod distant. Comunitatea lor nu era deschisă vizitatorilor sau prietenilor englezi. Istoria şi credinţele religioase îi învăţaseră că două lumi nu se pot amesteca. Tinerii care îşi părăseau, rareori, căminele Amish, ostracizaţi cu duritate de către familiile lor, nu se mai întorceau şi nici nu erau încurajaţi să o facă. Odată pătaţi de lumea exterioară şi de englezi, deveneau proscrişi în vechile lor căminuri, uneori fiind „excluşi" în mod oficial. Se conduceau după un set de reguli stricte numit Ordnung, care le spunea ce puteau şi ce nu puteau să facă, şi după care se ghidau cu rigurozitate. De la tinerii din comunitatea Amish se aştepta ca ei să rămână în mijlocul celor de felul lor, să urmeze tradiţiile şi să le transmită viitoarelor generaţii, iar cei mai mulţi o făceau. Nu se puteau căsători cu englezi, ci doar cu Amish.

Era un fenomen foarte neobişnuit ca un tânăr Amish să plece. Nu se putea trăi în comunitate sau să se respecte regulile cu jumătate de măsură. Iar regulile nu erau încălcate pentru nimeni.

Henryk era un bătrân în Vechiul Ordin şi unul dintre cei mai severi membri ai consiliului de bătrâni. Rebekah, mama lui Lillibet, îl mai înmuiase întru-câtva cât timp trăise, sau cel puţin încercase, dar în cei şapte ani de la moartea ei devenise mai rigid în credinţele lui. Şi, din ce în ce mai mult, prefera că vorbească olandeza din Pennsylvania, o limbă derivată mai degrabă din germană decât din engleză. Era un simbol al preferinţei sale pentru vremurile vechi. Cel mai adesea, vorbea cu copiii în germană.

Lillibet îndepărtă muştele în timp ce golea găleţile de lapte în bidoanele mari de metal în care obişnuiau să ducă laptele la lăptărie. Erau grele când le căra în camera rece, sarcină ce era îndeplinită de obicei de fratele ei Willy sau de Josiah şi Markus, când îi putea convinge să o ajute. Dar cum toti trei aveau vărsat de vânt, trebuia să se descurce de una singură.

Când se întoarse să ii verifice pe băieţi la prânz, aceştia se simţeau foarte rău şi aveau mâncărimi, iar ea le făcu comprese reci pentru febră, căci toţi trei băieţii sufereau din cauza fierbinţelii. De când mama ei murise, Lillibet fusese mamă, fiică, bucătăreasă, menajeră, fermieră şi sclavă pentru bărbaţii din familia ei. Dar ştia că era datoria ei şi nu se plângea niciodată. Mama ei murise când Lillibet ar fi trebuit să îşi ia un soţ. Mai mulţi bărbaţi îl abordaseră imediat după aceea pe tatăl ei, dar Lillibet nu era interesată de nici un bărbat din comunitate şi, după moartea mamei ei, nu avea nici timp de petrecut cu ei. Era prea ocupată cu gătitul, curăţenia, cu treburile casnice şi creşterea celor trei fraţi, care fuseseră atât de mici când murise mama lor. Acum, la douăzeci şi patru de ani, se simţea de parcă avusese parte de toate responsabilităţile şi dezavantajele unei femei măritate şi nu avea nici o dorinţă să o ia de la început, pentru nici un bărbat. Şi nici un bărbat pe care ei îl cunoşteau nu îi atinsese nici pe departe inima. Câţiva văduvi mai bătrâni, ca şi tatăl ei când se căsătorise cu mama ei,văduv cu patru băieţi mari,îl abordaseră pe Henryk, nerăbdători să îi câştige mâna, dar ea îi refuzase pe toţi.

Acum, când deschideau subiectul cu el, le spunea sincer că era o fată frumoasă, fără îndoială, capabilă, serioasă şi inteligentă, dar că era o tânără neprietenoasă şi că nu era interesată de bărbaţi. Ajunsese să creadă că prefera să stea cu el, să îşi crească fraţii şi să rămână necăsătorită pentru restul zilelor ei. Singura ei pasiune era să citească şi să studieze, atât Biblia, cât şi cutia de cărţi pe care mama ei i le lăsase şi pe care Lillibet le citise de mai multe ori de-a lungul timpului, la lumina lumânării, noaptea târziu, chiar mai mult decât bănuia tatăl ei. Devora tot ce putea citi. O implora pe profesoara de la şcoală să îi împrumute orice carte aveau. Cititul era cea mai mare plăcere a vieţii ei.

Singurul ei prieten de sex masculin era băiatul cu care mersese la şcoală, Friedrich, Freddie. Mama ei sperase că se va îndrăgosti de el, dar erau prieteni din copilărie, el era prea mic şi, în plus, se căsătorise cu o tânără blândă şi docilă, pe care Lillibet nu o plăcuse niciodată cu adevărat, şi cu care avea patru copii. Viaţa lui Freddie era acum la ani-lumină distanţă de cea a lui Lilli, deşi încă mai vorbeau din când în când după întâlnirile duminicale de la biserică, iar el încă o venera. Se distraseră atât de bine împreună când fuseseră copii. Soţia lui spunea despre Lilli că avea toate trăsăturile unei fete bătrâne, dar îi părea rău pentru ea, ştia cât de greu lucrase pentru a avea grijă de tatăl şi fraţii ei şi cât muncea la fermă. Avusese o existenţă prea serioasă pentru o fată atât de tânără, aruncată de o tragedie în locul mamei ei la doar şaptesprezece ani. El ştia ce visătoare era, pierdută în cărţile pe care le ţinea ascunse de tatăl ei. Lui Freddie îi părea rău că viaţa ei era atât de searbădă. Fraţii ei mai mici erau nişte draci împieliţaţi, tot timpul puşi pe pozne şi ţinând-o ocupată. Singurele momente când Freddie o vedea pe Lillibet erau la întâlnirile bisericeşti de duminică, care se ţineau săptămânal, prin rotaţie, în fiecare casă, şi durau trei ore, cu bărbaţii într-o încăpere şi femeile în alta.

După ce se îngriji de fraţii ei la prânz, Lilli cără bidoanele grele cu lapte afară din camera rece. Alungă din calea ei puii pe care deja îi hrănise. Lăsase supă de găină pe

cuptor, pentru ca băieţii să mănânce la cină, făcută cu legume din grădina lor. Trebuia să ducă laptele la lăptăria lui Lattimer, căci nimeni altcineva nu putea să o facă. Fratele ei Willy absolvise şcoala cu un an înainte, la treisprezece ani, şi o ajuta de obicei la treburile casnice, dar nu şi astăzi.

Ea şi fraţii ei vorbeau unul cu celălalt în limba modernă, dar cu tatăl ei şi cu cei mai în vârstă din comunitate trebuiau să fie formali şi să respecte tradiţia, ii plăcea să citească romane în care oamenii vorbeau normal şi putea să descopere locuri exotice precum Europa, Asia, Africa, New York, Paris şi Londra, toate lumile la care visa, şi pe care ştia că nu le va vedea niciodată. Mama ei îi lărgise orizontul şi îi dăduse lui Lillibet să citească orice roman pe care reuşise să pună mâna, după ce le citise ea însăşi. Îi transmisese lui Lillibet, şi nimănui altcuiva, pasiunea ei pentru cunoaştere şi literatură. Băieţii erau mulţumiţi cu limitele vieţii lor din Nickel Mines, precum era şi tatăl lor, şi toţi ceilalţi pe care îi cunoştea.

Când Lillibet se întoarse în casă pentru a le spune băieţilor că pleacă, Willy păru îngrijorat pentru ea.

— Te vor ajuta cu bidoanele de lapte la lăptărie, spuse el, cu o îngrijorare pe care rareori o arăta surorii sale.

De cele mai multe ori o tachina fără milă sau îi făcea viaţa grea, contrazicându-se cu ea. Gemenii erau mai uşor de controlat şi erau încă la şcoală, spre deosebire de Willy.

— Pot să le car şi singură, spuse Lillibet cu fermitate.

Era micuţă, dar puternică şi obişnuită, din cauza anilor grei de muncă de la fermă, ca nimeni să nu o ajute. Toţi se aşteptau ca ea să reziste şi aşa făcea. Apoi Willy se întoarse pe partea cealaltă şi se culcă. Pregătise prânzul pentru tatăl ei, pentru atunci când avea să se întoarcă de la câmp. Cei patru fii mai mari lucrau la fermă împreună cu el, iar băieţii mai mici învăţau să facă la fel. Pierderea surorii mai mici, cu nouă ani în urmă, iar apoi a mamei, făcuse să nu existe compania nici unei femei în viaţa lui Lillibet. Toţi prietenii ei apropiaţi erau personaje din cărţi.

Favoritele ei erau cărţile lui Jane Austen. Le citise pe toate şi îi plăcuseră de când era copil. Conţineau sensibilitatea, sinceritatea şi romantismul care îi plăceau şi pe care încercase să le folosească ca inspiraţie în propria scriitură, fără să le copieze. Lillibet dorea să îşi dezvolte un stil propriu şi lucrase la asta ani în şir, în tăcere, pe întuneric. Ceruse teancuri de cărţi de la profesoara de la şcoală, o fată cu care Lillibet fusese la şcoală, şi care îi strecura de câte ori putea câteva caiete goale.

O întrebase odată pe Lilli ce făcea cu ele, iar ea îi spusese că ţinea un jurnal despre fraţii ei care creşteau, cu amintiri despre mama ei, ceea ce nu era deloc adevărat. De trei ani, Lillibet se străduia să scrie o carte despre o fată dintr-o fermă din Midwest, nu o fată Amish, şi despre aventurile ei în New York, apoi în Europa, după ce crescuse şi plecase de acasă. Folosise tot ceea ce ştia despre New York şi oraşele din străinătate din cărţile pe care le citise, dar nu avea idee dacă era corect, deşi studiase cu atenţie. Trăirile tinerei din carte erau ale ei, în timp ce se aventura într-o minunată lume nouă, descoperind oameni noi, locuri noi şi sentimente noi. În scrierea sa, încerca să atingă într-un stil propriu tandreţea şi profunzimea lui Jane Austen.

Terminase cartea cu câteva săptămâni înainte. Erau doisprezece caiete, scrise de mână cu grijă. Habar nu avea ce să facă apoi cu ele, unde să le trimită, cine l-ar citi. Nu avea pe nimeni pe care să-l întrebe, nu ştia nici un editor. Dacă s-ar fi descoperit că scrisese o carte, ar fi fost ostracizată cu severitate, aşa încât caietele fuseseră ascunse sub salteaua ei, unde nimeni nu le-ar fi putut găsi vreodată. Locuia într-o cameră precum o celulă, fără să aibă altceva decât un cufăr cu sertare, un pat şi o lumânare care să lumineze camera noaptea. Unul dintre fraţii ei mai mici o descoperise târziu în noapte scriind intr-unui dintre caiete, iar ea îi spusese că verifica bilanţul fermei pentru tatăl ei, iar el nu-i acordase nici o importanţă. Cartea pe care o scrisese era un secret întunecat.

Dacă mama ei ar mai fi trăit, ei i-ar fi spus, iar ea ştia că ar fi înţeles-o şi poate ar fi fost mândră de ea, dar nici măcar mama ei nu ar fi fost capabilă să o ajute să o publice, şi asta era ceea ce dorea Lillibet acum. Îşi dorea ca lucrarea ei să circule prin lume, în ciuda faptului că ea însăşi nu putea. Familia ei îi putea controla viaţa şi felul

în care o trăia, dar nimeni nu putea să o reducă la tăcere. Şi avea o voce pe care voia să o facă auzită, însă nu ştia cum să realizeze acest lucru sau dacă scrierea ei era bună de ceva. Nu o arătase nimănui şi nici nu o putea face printre Amish. Cartea ei era o voce singuratică în întuneric, o pasăre singură ce îşi flutura aripile şi cânta uşor. O intitulase Atunci când cânta rândunica. Iar acum se întreba dacă va rămâne sub saltea pentru totdeauna. Acest gând o umplea de disperare şi o întrista. Avea deja o idee pentru o nouă carte şi abia aştepta să înceapă. Personajele din cărţile ei îi populau viaţa, altfel singuratică, în care nu exista nimeni în care să aibă încredere.

Mama ei avusese o prietenă apropiată, care îi fusese lui Lillibet precum o mătuşă în adolescenţă şi după moartea mamei ei. Margarethe nu era la fel de aventuroasă precum mama lui Lilli, nici la fel de creativă, dar era o femeie ce le purta o afecţiune profundă lui Lilli şi fraţilor ei. Era o văduvă cu zece copii, de aceeaşi vârstă pe care mama lui Iillibet ar fi avut-o acum. Avea patruzeci şi unu de ani, deşi Margarethe părea mult mai bătrână. Rebekah arăta mai mult ca Lillibet, o femeie micuţă care părea puţin mai tânără decât era. Până nu te uitai mai îndeaproape sau vorbeai cu ea, Lillibet părea mai degrabă de şaisprezece decât de douăzeci şi patru de ani. Avea faţa unui copil, până când se însufleţea, iar atunci era clar ce tânără frumoasă era, şi ce lumină se găsea în ochii ei. Lillibet prindea viaţă când devenea entuziasmată de ideile ei sau avea şansa să vorbească cu cineva despre ele, ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată. Pe vremuri, ea şi Freddie discutau despre multe lucruri, iar el era curios în legătură cu viaţa. Acum vorbea doar despre soţie, ferma lui şi copiii lui, iar Lillibet nu ar fi îndrăznit să îi spună despre cartea ei. Nu putea să se încreadă nici în Margarethe, care era o femeie caldă, liniştită şi afectuoasă, dar nu avea o fire curioasă şi respecta vechea gândire şi toate tradiţiile fără nici o întrebare, încurajând-o să facă la fel, pentru a evita discuţiile cu tatăl ei. Lillibet nu îl mai provoca, aşa cum încercase să facă atunci când era mai tânără. Acum îşi punea toată inima, sufletul şi gândurile în ceea ce scria. Totul se găsea în cartea ei, în caietele de sub salteaua ei.

Îi spusese tatălui ei în acea dimineaţă că va duce laptele la lăptărie şi va folosi şareta pentru asta. Acesta îi dădu permisiunea şi îi spuse să stea departe de drumul principal, deşi în timpul săptămânii nu erau turişti în zonă, însă nu voia ca copiii lui să fie fotografiaţi sau ridiculizaţi de către englezi. Ea promise că va merge pe drumurile lăturalnice şi era entuziasmată să se ducă la lăptărie. Mai fusese acolo o singură dată, când era mult mai tânără.

Henryk nu îşi făcea griji că ea trebuia să meargă la lăptărie. Era destul de mare să se descurce şi era o fată foarte capabilă. Îi aminti să aducă brânza pe care o făceau pentru ei şi ea îi promise că va face întocmai.

Plecă cu şareta o jumătate de oră mai târziu, cu calul pe care îl foloseau pentru comisioane. Aveau o trăsură mai bună de duminică, dar calul pe care îl înhămă la şaretă pentru drumul spre lăptărie era rezistent, străbatea căi frecventate de maşini şi nu era sperios. Lillibet nu mersese niciodată în toată viaţa ei cu maşina, doar cu vehicule trase de cai, iar tatăl ei avea una dintre cele mai minunate trăsuri din district, pe care o folosea doar pentru întâlnirile bisericeşti şi pentru zile speciale. Era o plăcere să te plimbi cu ea duminica.

Bidoanele cu lapte pe care le cărase în şaretă erau grele, dar reuşise să le pună singură, fără ajutor. Era mai puternică decât părea, chiar dacă era micuţă, şi era obişnuită să îndeplinească sarcini dificile de una singură. Fraţii ei mai mici nu o ajutau atât de des cât ar fi trebuit.

În timp ce mergea spre lăptărie, se gândi la cartea ei, întrebându-se din nou ce să facă cu ea. Ştia că trebuia să se bazeze pe propria ingeniozitate şi înţelepciune, dacă era vreo speranţă să o publice.

Era o zi frumoasă şi călduroasă. îşi dorea să îşi poată da jos boneta, dar nu îndrăznea. O dădu pe spate şi slăbi panglicile pe care în mod normal le lega sub bărbie şi boneta îi căzu uşor pe spate, dezvăluindu-i faţa frumoasă, ochii verzi şi părul blond, pe care îl purta într-o cosiţă împletită pe spate. Tatăl ei s-ar fi enervat dacă ar fi văzut-o de aproape fără bonetă. Îi era cald în rochia neagră din bumbac gros, lungă până la glezne, şi care îi acoperea braţele până la încheieturi. Purta un şorţ gri, pantofii ei înalţi ce se legau cu şireturi până sus pe picior şi ciorapi negri din bumbac gros. Nu

folosise niciodată în viaţa ei machiaj şi nu avea nici o idee cum s-ar simţi sau cum ar arăta pe faţa ei. Văzuse în cărţi poze cu femei machiate şi care aveau degetele date cu ojă. Nu exista frivolitate în viaţa lui Lillibet, doar în imaginaţia ei, care era bogată, iar ideile ei, abundente.

Familia ei nu avea idee de bogăţia minţii ei, lucru care oricum nu avea importanţă pentru ei. Ţinea ascuns acest lucru ca pe un penaj strălucitor sub o mantie întunecată.

După o jumătate de oră de mers de la fermă, ajunse la lăptărie, mergând la pas şi lăsând calul să se plimbe în voie pentru a se putea bucura de plimbare, iar în timp ce se apropiau, îşi trase boneta înapoi pe cap şi îşi legă panglicile negre sub bărbie. Boneta îi ascundea cea mai mare parte a feţei, pe care soarele o încălzise înainte. Ochii îi erau strălucitori când ajunse la ferma de lactate. Era o adevărată aventură pentru ea.

În timp ce trase şareta în faţa lăptăriei lui Lattimer, doi băieţi se apropiară de ea.

— Mă puteţi ajuta? întrebă ea, zâmbindu-le, iar ei dădură din cap, fericiţi să o ajute, nu erau siguri cine era, dar recunoscuseră trăsura.

— De la familia Petersen, explică ea. Fraţii mei sunt bolnavi şi nu au putut veni. Şi trebuie să iau şi brânza noastră.

Se uitară absenţi când ea spuse asta. Ei erau acolo să ajute la ridicarea bidoanelor grele, ceea ce şi făcură cu mai multă uşurinţă decât ea şi le duseră înăuntru.

Lillibet se plimbă prin şură să întrebe de brânza lor. Văzu vacile şi maşinile de muls în încăperea uriaşă, sala de muls şi enormele unităţi de refrigerare. Era cea mai mare lăptărie din zonă, iar tatăl lor făcea afaceri cu ei de treizeci de ani. Era un cont solid, pe care se puteau baza. Lui Joe Lattimer îi plăcea să facă afaceri cu Amish, pentru că erau oameni buni.

Ea stătea în clădirea uriaşă, uitându-se prin jur, şi părea aproape un copil sau o fată foarte tânără, iar Joe Lattimer o observă pe fereastra biroului şi veni afară, întrebându-se cine era. Se întoarse spre el zâmbind, în timp ce el se apropie de ea. Avea un chip deschis, curios, şi ochi inteligenţi, iar el văzu imediat că faţa oarecum ascunsă de boneta sobră era minunată. Ghici că avea undeva între douăzeci şi doi şi douăzeci şi cinci de ani, ceea ce era destul de aproape. La vederea familiarelor haine Amish, o coardă a memoriei vibră imediat în el.

Îi aminti de o fată pe care nu o mai văzuse de patruzeci de ani, de când avea optsprezece ani. O văzuse de câteva ori, când venise la lăptărie cu tatăl ei şi se îndrăgostise de ea. Îi fusese interzis să îl vadă sau să vorbească cu el, iar el auzise că se căsătorise şase luni mai târziu şi nu o mai văzuse de-atunci. Nu o uitase însă niciodată. Era ca un vis pe care îl preţuise de atunci înainte, un simbol al tinereţii sale pierdute, fata pe care o dorise cu disperare şi pe care nu o putuse avea. Nu o urmărise din respect pentru ea, dar şi-o amintea încă, de parcă ar fi fost ieri.

— Te pot ajuta? întrebă el cu amabilitate.

Avea bine peste cincizeci de ani şi moştenise ferma de la bunicul şi tatăl său, pe care Henryk îi cunoscuse şi îi plăcuse. Joe Lattimer se uita la ea de parcă ar mai fi văzut-o înainte, iar ochii îi erau blânzi în timp ce vorbea cu Lillibet.

— Am adus laptele familiei Petersen, spuse ea, părând timidă, dar doar pentru o clipă. Fraţii mei sunt toţi bolnavi, aşa că l-am adus eu pentru tatăl meu. Voi aduce laptele de capră mâine şi mi s-a spus să duc acasă brânza, explică ea.

El dădu aprobator din cap şi apoi înţelese cine era. Semăna cu fraţii ei, dar era atât de drăguţă, încât fusese distras pentru o clipă. Şi semăna atât de mult cu fata pe care o văzuse în adolescentă.

— Bineînţeles, spuse el zâmbindu-i. Eşti fiica lui Henryk?

— Da, singura lui fiică, râse ea, iar râsul ei sună precum clopoţeii în bătaia vântului. Lillibet.

Ştia de tragedia în care fusese implicată mama ei şi îşi aminti vag că exista şi o fiică.

— Fraţii mei au luat vărsat de vânt şi arată destul de rău, spuse ea, râzând din nou, apoi îşi lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi.

— Pot să arunc o privire prin jur? Am mai fost aici doar o singură dată.

— Bineînţeles.

Ştia că femeile părăseau rareori fermele şi, în toţi anii de când îl cunoştea pe Henryk, nu o văzuse niciodată, nu avusese nici un motiv să vină aici până acum. Nu o cunoscuse nici pe mama ei, deşi auzise că era frumoasă şi că avea numai treizeci şi cinci de ani când murise, o femeie tânără. Observă că Lillibet părea să fie plină de curiozitate şi entuziasm, iar cu permisiunea lui, ieşi pentru a explora ferma uriaşă. Zâmbind în urma acestei întâlniri se întoarse înapoi în biroul său. Era o fată minunată. Întâlnea rareori femei Amish, iar ea era una excepţional de drăguţă şi părea foarte isteată.

Lillibet nu se grăbi când cercetă ferma şi o jumătate de oră mai târziu se îndreptă spre clădirea principală. Observă o bancă sub un copac, unde oamenii stăteau în timp ce aşteptau livrările sau luau o pauză în timpul zilei de lucru şi observă o carte aşezată pe bancă. Se îndreptă spre ea, se aşeză şi ridică apoi cartea, întrebându-se dacă era una pe care o citise, dar nu era. O răsfoi, citind unele pasaje. Era tentată să o ia, dar nu voia să fure cartea cuiva care se putea întoarce după ea, văzu că avea o pagină îndoită şi una era marcată, deci probabil că îi plăcuse cuiva şi ar fi fost nefericit să o piardă. În schimb, se uită cine o publicase şi văzu un nume din New York pe care nu îl recunoscu.

Dintr-odată simţi că destinul îi întinsese o mână şi îi dăduse oportunitatea pe care o căuta cu disperare. Părea răspunsul la rugăciunile ei. Apucă un ciot de creion din buzunar şi o bucăţică de hârtie pe care o găsi lângă el şi îşi notă numele şi adresa editurii. Cu siguranţă era un semn din rai, trimis de mama ei ca să o ajute. Le va trimite cartea ei. Puse volumul jos pe bancă şi se îndreptă înapoi spre clădirea principală, căutându-l pe domnul Lattimer şi găsindu-l în biroul său. Fu surprins când o văzu ezitând în pragul uşii.

— Pot intra? întrebă ea politicos, iar el dădu din cap şi se uită în ochii ei.

Privirea ei era onestă şi directă, iar ea era timidă, dar nu înspăimântată. El nu îi era familiar, căci văzuse foarte puţini englezi în viaţa ei, cei mai mulţi dintre ei Fiind oficiali din administraţia districtului, care veneau să îi vadă pe bătrâni, pentru recensământ sau alte lucruri asemănătoare. Şi văzuse mulţi englezi, din presă şi poliţie, după împuşcături, dar, de atunci şi până acum, nici unul.

— Ce pot face pentru tine, Lillibet?

Îşi amintise numele ei. I-ar fi fost greu să o uite, chiar şi dacă nu ar fi arătat asemenea dragostei lui din copilărie.

— Dacă v-aş da un pachet, l-aţi putea trimite pentru mine? La New York?

Părea o altă lume pentru ea, deşi citise atât de multe despre oraş.

— Bineînţeles. Nu e o problemă. Trimitem pachete în fiecare zi.

Voia să pară pragmatic în legătură cu asta şi nu o întrebă ce trimitea şi de ce.

— Nu am bani să vă plătesc, spuse ea, părând ruşinată.

Ştia că tatăl ei avea un cont bancar, în care cei de la lăptărie îi depuneau banii pe care îi plăteau, dar nu avea nici un drept să se folosească de el şi nici nu voia.

Joe Lattimer zâmbi larg în timp ce se ridică şi se îndreptă spre ea.

— Cred că putem plăti pentru un pachet spre New York, atâta timp cât nu plănuieşti să trimiţi un cal sau un pian.

Ea râse la vorbele lui.

— Doar nişte caiete. Le pot aduce mâine, spuse ea cu o privire entuziasmată.

Ochii îi ardeau, ceea ce o făcea şi mai frumoasă.

— Adu-le. Vom avea grijă de ele pentru tine. Transmite-i salutări tatălui tău din partea mea, spuse el şi o conduse afară.

Cei doi băieţi tocmai puseseră brânza tatălui ei în şaretă. Lilli ştia cât de minunată era brânza de capră pe care o făceau la lăptărie din laptele de capră al tatălui ei. Acesta spunea tot timpul că se vindea foarte bine. Englezilor le plăcea.

— Atunci, ne vedem mâine.

Joe Lattimer îi făcu cu mâna şi merse înapoi în biroul lui, în timp ce Lillibet urcă înapoi în şaretă, mişcă frâiele şi o apucă pe drumul pe care venise. Calul se grăbea să ajungă acasă şi merse la trap pe drumul de întoarcere, în timp ce Lillibet stătea zâmbind.

În biroul său, Joe Lattimer se pierdu în gânduri pentru un moment, amintindu-şi de fata de care se îndrăgostise cu mult timp în urmă.

Pe drumul spre casă, Lillibet nu se putea gândi decât la faptul că găsise o cale. Era cu siguranţă mâna destinului. Cartea ei se ducea la New York.

Fraţii lui Lillibet erau la fel de bolnavi şi în ziua următoare. De fapt, gemenilor le era mai rău, iar Margarethe promise că va veni să îi viziteze după-amiază. Nu aveau nevoie de un doctor, era doar vărsat de vânt, dar se văitau foarte tare, la fel şi Willy, deşi el avea mai puţine bubiţe decât gemenii.

Lillibet mulse vacile în acea dimineaţă, cum o făcea de obicei, iar doi dintre nepoţii ei, fiii fratelui mai mare, veniră să o ajute. Aveau aceeaşi vârstă ca şi gemenii. Ridicară bidoanele grele în şaretă, alături de laptele de capră pe care promisese că îl va aduce. Duceau laptele de capră doar în anumite zile, nu în fiecare zi, cum se întâmpla cu laptele de vacă. Se porni spre lăptăria lui Lattimer după prânz. Chiar înainte să plece, se duse sus în camera ei, luă cele douăsprezece caiete din ascunzătoarea de sub saltea şi le înveli într-unul dintre şorţurile ei. Apoi, în ultima clipă, alese un şorţ diferit,unul dintre cele mai bune, făcut din in şi de un gri palid, pe care mama ei i-l făcuse înainte să moară. Lillibet le păstrase pentru valoarea lor sentimentală, deşi unele erau subţiate şi uzate, dar alese unul dintre cele mai frumoase şi îngrămădi caietele cu grijă în el, apoi le prinse cu acul în ţesătură. Se gândi că şorţul de la mama ei îi va aduce noroc.

Cărând grămada în braţe precum manualele şcolare, alergă uşor pe scări şi o puse pe podeaua şaretei, sări înăuntru şi luă frâiele. Nimeni nu se uită, în timp ce calul o luă uşor la trap şi ajunse la lăptărie douăzeci de minute mai târziu, după o călătorie fără evenimente. Dar pe drum nu se gândi decât la caietele pe care le aducea pentru ca Joe Lattimer să i le trimită la New York. I se părea cea mai palpitantă zi din viaţa ei. Îşi trimitea cartea în lumea largă şi se simţea puţin înspăimântată. Dacă avea să se piardă? Dacă nu le va plăcea? Dacă era groaznică? Dacă vor râde de ea şi vor spune că nu ştie să scrie? Însă indiferent ce se întâmpla, ştia că trebuie să îşi asume riscul. Ajunsese atât de departe şi nu avea de gând să se întoarcă din drum. Providenţa îi pusese în cale acea carte cu adresa editurii. Acum nu trebuia decât să îşi trimită cartea şi să vadă ce se va întâmpla, iar şorţul mamei avea s-o protejeze.

Muncitorii de la fermă îi luară bidoanele cu lapte din trăsură, iar ea ridică bocceaua strânsă cu grijă şi intră în biroul lui Joe Lattimer. Acesta lucra la computer şi se uită la ea cu un zâmbet. Nu mai văzuse un computer până atunci, dar bănuia ce era. Unii dintre anchetatorii care veniseră să vorbească cu ei după împuşcături folosiseră laptopuri, dar nu mai văzuse niciodată un computer atât de mare ca acesta. El zări imediat caietele din şorţul aflat în braţele ei.

— Acela e pachetul pe care vrei să îl trimit la New York?

Ea încuviinţă, cu respiraţia tăiată de emoţie şi cu ochii lucind.

— Nu mi se pare foarte greu. Îl voi trimite pentru tine mâine, la prima oră.

Îi dădu bucata de hârtie cu numele editurii şi adresa din New York, cu scrisul ei feminin şi ordonat.

— Ce adresă vrei să trec la expeditor? o întrebă el, bănuind care va fi răspunsul. Dacă ar fi vrut să o folosească pe a ei, l-ar fi rugat pe tatăl ei să trimită pachetul pentru ea. În mod evident, era ceva ce voia să facă singură, fără ca tatăl ei să ştie.

— V-ar deranja să folosiţi adresa lăptăriei la expeditor? întrebă Lillibet cu precauţie.

— Absolut deloc. Nu e o problemă.

Când spuse asta, întinse o mână pentru a-i lua pachetul, iar ea i-l înmână de parcă ar fi fost ascuns înăuntru chiar diamantul Hope.

— Trebuie să fie un pachet foarte important, spuse el, tachinând-o puţin, dar vedea prea bine că pentru ea aşa era.

Nu părea capabilă să se despartă de el şi nu-şi luă privirea de la caietele ei când el luă pachetul.

— Vom avea grijă de el, îţi promit.

— Vă mulţumesc, spuse dintr-o răsuflare şi părăsi din nou biroul.

Părăsi lăptăria puţin mai târziu şi îşi simţi inima bătându-i cu putere tot drumul până acasă. Se simţea de parcă şi-ar fi pus bebeluşul într-o cutie pentru a fi trimis undeva în spaţiu, fără a avea idee când îl va vedea din nou sau dacă va fi bine primit. Să-şi trimită caietele la New York era cel mai înspăimântător lucru pe care îl făcuse vreodată, dar ştia că trebuia să-l facă. Mama ei ar fi vrut să facă acest lucru şi ar fi fost mândră de ea, indiferent ce s-ar fi întâmplat mai departe. Era prea mult să spere că manuscrisul ei va deveni într-o zi carte, dar poate, cu noroc, dacă zeii aveau să-i zâmbească, va deveni. Şi deocamdată cartea ei era pe drum.

capitolul 14

Bob Bellagio înjură când văzu că liftul din clădirea de birouri în care lucra era din nou defect. Fusese închis în toate celelalte zile din ultima săptămână. Un val de căldură care lovise New Yorkul provocase o cădere de tensiune electrică. Editura pe care o înfiinţase se găsea la etajul al cincilea al unei clădiri vechi din Tribeca, suficient de sus ca să te facă să te simţi cu adevărat groaznic într-o zi călduroasă dacă trebuia să urci scările pe jos. Şi fusese cel mai fierbinte iulie înregistrat până atunci oficial în New York. Nici aerul condiţionat nu funcţiona în acea zi, nici faxul. Nu prea merita să vină la lucru, dar el venea întotdeauna. Îşi târî picioarele de-a lungul celor cinci etaje şi deschise larg uşa de la scara de incendiu, intrând în birourile pe care le înfiinţase cu cinci ani înainte, pe când avea treizeci şi unu de ani.

La fel cum se întâmplase în cazul tuturor celorlalte lucruri din viaţa sa, fusese o adevărată luptă să pornească afacerea şi să o ţină la suprafaţă. Publicaseră câţiva autori tineri foarte buni, unii dintre ei puţin prea ţâfnoşi, dar talentaţi, era de părere el. Criticii fuseseră de acord, dar nu şi publicul. Avuseseră două succese moderate în ultimii doi ani, suficient cât să-şi ţină în continuare uşile deschise şi să-i dea speranţă. Acum aveau nevoie de un succes major. El şi redactorii săi erau tot timpul în căutarea cărţii cu care să dea marea lovitură, şi care să le aducă renumele.

Îşi făcea griji uneori că redactorii pe care îi angajase erau prea isteţi şi prea culţi pentru a putea alege cartea potrivită, care să fie pe placul cititorului mediu. Echipa lui includea doi absolvenţi de Harvard, unul de la Yale, altul de la Princeton şi un geniu care mersese la o şcoală de stat şi era mai deştept decât toţi ceilalţi. Toţi erau neconvenţionali, netradiţionalişti şi aveau idei sclipitoare. Dar ceea ce voia Bob era un mare succes comercial, care să-i dea pe toţi pe spate, nu o dovadă de literatură genială, care să primească recenzii încântătoare şi să se vândă într-o mie de exemplare intelectualilor de la o întrunire organizată la Princeton. Explicase asta echipei sale din nou şi din nou. Şi, din când în când, îşi făcea griji că idealurile lor înalte, sau chiar şi al lui, aveau să-i aducă la faliment. Atârnau de un fir de ată. Ultimele lor două succese le oferiseră o poziţie puţin mai bună, dar nu era suficient pentru ca el să se relaxeze. Căuta cartea aceea care să decoleze precum o rachetă, dar la fel făceau şi restul. Fiecare redactor din branşă voia acelaşi lucru ca el. Competiţia era acerbă. Literatura de ficţiune comercială mergea de obicei la editurile mai mari. El era un mic independent, cu idealuri înalte, dar cu mai puţini bani cu care să-şi plătească autorii.

Rămase fără răsuflare în momentul în care ajunse sus. Aerul era înăbuşitor şi o ploaie ar fi fost o binecuvântare. Clădirea parcă era în frigare, iar biroul lui era sufocant. Fusese invitat în Hamptons în weekend, dar hotărâse să rămână acasă şi să lucreze. Avea de citit un manuscris nou de la unul dintre cei mai buni autori ai lor, de care se ocupa de trei ani. Voia să stabilească şi nişte tăieri de costuri. Editura aceasta era copilul lui şi îşi petrecea fiecare moment pe care îl avea îngrijind-o. Era hotărât să facă din ea un mare succes şi să dovedească că poate. Mersese la Harvard şi la şcoala de afaceri de la Universitatea Columbia; lucrase în lumea editorială ca redactor la Knopf timp de trei ani şi apoi se hotărâse să facă saltul. Pornirea afacerii fusese cea mai palpitantă decizie din viaţa sa. Acum trebuia să o ţină în viaţă până devenea un succes răsunător. Ştia că va ajunge acolo. Tocmai luase prânzul cu un agent, încercând

să tragă nişte sfori şi să vadă ce va ieşi. Îi plăcea ceea ce făcea şi avea întâlniri frecvente cu redactorii săi, încercând totodată să vină cu idei noi.

În timp ce se îndreptă spre biroul său, trecu pe lângă biroul lui Patrick Riley. Pat era unul dintre absolvenţii lor de la Harvard, absolvise summa cum laude în cadrul secţiei de engleză, avea douăzeci şi nouă de ani şi scria el însuşi o carte despre filozofiile decadente ale Greciei Antice şi impactul lor asupra societăţii de astăzi. Bob nu fusese de acord să o publice şi ştia că ar fi fost cumpărată de către mama lui Pat, bunica lui, cei optsprezece verişori ai lui, profesorul său de literatură de la Harvard şi de către nimeni altcineva. Pat era al naibii de deştept, dar puţin prea excentric ca să se îndrepte spre succes comercial, cel puţin cu cartea lui. Dar găsise până acum câteva cărţi destul de bune pentru Bellagio Press. Nu spărseseră tiparele, dar se descurcaseră bine. Era junior editor şi lucra de doi ani pentru Bob, după ce îşi luase un masterat în Literatura Renaşterii. Era un erudit. Şi, cum ar fi spus mama lui Bob, arăta ca un pat nefacut.

Pat avea un păr creţ, sălbatic, încâlcit, vâlvoi, care ar fi vrut să devină codiţe rasta, dar nu ajunsese niciodată până acolo şi arăta ca şi cum nu ar fi fost pieptănat de ani întregi, ceea ce era foarte posibil. Purta în fiecare zi la lucru nişte jeanşi rupţi, aşteptând să se dezintegreze de-a dreptul înainte să-şi cumpere alţii noi, şi o serie de pulovere rupte, decolorate pe care le purta iama, precum şi nişte tricouri la fel de uzate pentru vară, despre care spunea că erau tricouri „vintage", unele dintre ele chiar aparţinând înainte unor staruri rock, sau cel puţin aşa pretindea el şi tenişi Converse făcuţi franjuri. Spunea că nu mai avusese o pereche de şosete din liceu. Bob îl credea, căci venea în fiecare zi la lucru arătând de parcă ar fi fost un naufragiat. Şi lua prânzul cu agenţi care arătau la fel. Pe nimeni nu părea să deranjeze asta în afară de Bob. Pat era atât de amuzant, de isteţ, de incisiv şi de bun la ceea ce făcea, încât nimeni nu dădea doi bani pe modul cum arăta el. Îl angajase pentru talentul şi mintea sa, nu pentru garderoba lui, iar atunci când Bob îi sugerase că ar putea să se îmbrace puţin mai elegant din când în când, Pat doar îi aruncase o privire inexpresivă şi clătinase din cap.

Ca şef al companiei, Bob încerca să arate respectabil atunci când venea la lucru, de parcă cineva important ar fi putut veni să-l vadă la birou. Nu venea nimeni niciodată, dar el continua să se simtă obligat să-şi facă apariţia purtând vara pantaloni de culoare bej, jeanşi călcaţi sau pulovere gri iama, sau poate pantaloni de catifea şi o cămaşă potrivită, şi întotdeauna avea un sacou sport sau o jachetă sport puse pe undeva şi o cravată în buzunar, pentru orice eventualitate. Lui Pat îi plăcea să-i spună că era un burghez incurabil, iar faptul că lui însuşi nu-i păsa cum arăta era o dovadă că era un intelectual adevărat. Bob încetase să-l mai contrazică în această privinţă.

Bob provenea dintr-o familie tradiţională de oameni de mare succes, şi toţi se descurcaseră bine. Tatăl său era neurochirurg, mama sa era parteneră la o firmă importantă de avocatură de pe Wall Street, iar fratele lui lucra pentru Morgan Stanley, unde se ocupa de investiţii. Toţi aveau o slujbă respectabilă. Doar Bob avusese curajul să pornească propria afacere şi încerca să-şi dovedească cu vitejie sieşi că putea să facă din ea un succes. În unele zile avea îndoieli, dar era dispus să piardă totul încercând. Aveau suficienţi bani în bancă să reziste pentru următorii doi ani, dacă erau ateriţi şi nimeni nu primea nici o mărire de salariu, şi până atunci Bill spera că vor avea câteva succese importante. Afacerea devenise copilul lui, prietena lui, pasiunea lui, întreaga lui viaţă din momentul în care o pornise. Renunţase la iubire, relaţii, sport, călătorii şi aproape de tot la sex, pentru a fi acolo tot timpul şi pentru a lucra în majoritatea weekendurilor. Nici o femeie nu voia să accepte aşa ceva şi, în ultimul timp, lui nu-i mai păsa. Genul de femei cu care se întâlnise în ultimii ani nu-i făcuse inima să tresară, dar afacerea lui întotdeauna reuşea să facă asta. Iar femeile cu care i se făcuseră diverse „lipelia îl plictisiseră. Fratele lui îl bătea la cap în privinţa aceasta. Paul era căsătorit cu o femeie care era avocat, asemenea mamei lor, şi aveau doi copii. Iar Bob trecuse de la o femeie la alta, sau uneori la nici una, în ultimii zece ani.

— Dacă e sortit să se întâmple, se va întâmpla, îi spunea întotdeauna Bob fratelui său, de fiecare dată când luau prânzul împreună.

— Doar dacă faci ceva în privinţa asta, îi reaminti Paul. O tipă sexi nu o să cadă din cer şi o să aterizeze pe tine în timp ce mergi spre Tribeca. Trebuie să ieşi în lume şi să-ţi dai întâlniri.

Simţea că şi Bob ar trebui să fie căsătorit şi să aibă copii. La treizeci şi şase de ani. Paul era de părere că rămăsese în urmă. Depăşise faza de burlac întârziat şi ajunsese dificil, solitar şi chiar retras în ultimii ani.

— Nu am timp să-mi dau întâlniri. Sunt prea ocupat să-mi pun afacerea pe picioare, explică Bill cu un rânjet satisfăcut, nu-i păsa cu adevărat.

— Astea-s prostii, eşti doar leneş, insistă Paul, iar Bob izbucni în râs.

— Da, poate sunt, recunoscu el. Ce rost are să ies cu femei de care nu-mi pasă şi despre care ştiu, după primele cinci minute, că nu mai vreau să le văd niciodată? De ce să-mi bat capul?

— Pentru că trebuie să ieşi cu nouăzeci şi nouă de femei înainte să o întâlneşti pe cea potrivită. Aşa merg lucrurile.

— Trezeşte-mă la a nouăzeci şi noua, spuse Bob şi schimbă subiectul.

Prefera să vorbească cu fratele său despre afaceri şi să primească sfaturi în legătură cu investiţiile lui, nu cu viaţa lui amoroasă. În plus, aproape nici unul dintre colegii lui de şcoală nu se însurase. Unii aveau copii, dar puţini aveau soţii. Fratele lui era depăşit de vremuri. Iar lui Bob îi plăcea să spună că nu fusese niciodată îndrăgostit. Era îndrăgostit de afacerea lui şi încă nu întâlnise o femeie care să-i facă inima să-i bată la fel de puternic ca atunci când începuse propria lui afacere. Era un antreprenor înnăscut. Fratele lui era cu cinci ani mai mare, făcea parte dintr-o altă generaţie, îi plăcea să aibă o soţie, doi copii, să locuiască în Connecticut şi să facă zilnic naveta cu trenul către locul de muncă. Bob spunea că ar fi murit de plictiseală dacă ar fi trebuit să trăiască astfel. El avea o mansardă în Tribeca, la câteva străzi depărtare de afacerea lui şi lucra până noaptea târziu şi în weekenduri.

Se opri la biroul lui Pat Riley în drumul spre propriul birou şi aproape se înfioră de dezordinea pe care o văzu acolo. Arăta ca şi cum Pat nu ar mai fi făcut ordine pe biroul său de ani întregi. Bob se minună cum putea să găsească ceva. Peste tot erau mormane de hârtii, bileţele, mesaje de telefon, cărţi de vizită, pahare goale de la Starbucks şi trei teancuri de manuscrise care stăteau pe marginea biroului.

— Ce e cu toate astea? întrebă Bob, încruntându-se.

Avea părul brunet şi ochii căprui şi era aproape chipeş într-o cămaşă albastră scrobită, pantaloni largi de culoare kaki şi mocasini. Astăzi nici el nu-şi pusese şosete pe căldura de-afară, dar lui îi stătea bine.

— Este mormanul de „dulcegării", spuse Pat neatent, căutând ceva pe biroul său.

Părea ca o pisică ce căuta un şoarece. Se referea la manuscrisele nesolicitate care soseau de la oamenii fără agent. Erau de obicei destul de proaste. Un agent făcea un proces de selecţie, aşa că ştiai că primeai materiale decente. Acestea aparţineau mai ales unor oameni lipsiţi de talent, care aveau impresia că ştiau să scrie.

— Am tot vrut să le trimit înapoi. Doar că nu am ajuns încă la ele.

— Le citeşti? îl întrebă Bob.

Ar fi fost surprins dacă le-ar fi citit.

— Niciodată, spuse cu sinceritate Pat. Nu am timp. Primesc suficiente materiale de la agenţi ca să fiu ocupat pentru următorii zece ani. Şi niciodată nu vine nimic care să merite osteneala în materialele nesolicitate. Am încercat să le citesc, dar pur şi simplu nu pot.

Bob dădu aprobator din cap. Nu-l contrazise, dar, dintr-un motiv oarecare, începu să se uite peste ele şi observă un pachet gros la jumătatea celui de al doilea teanc, învelit într-o bucată de stofă. Se opri şi se uită la el, surprins. Propunerile pe care obişnuia să le primească la Knopf veneau în plicuri din hârtie ieftină sau în cutii, nu învelite în stofa.

— Ce fac? Le învelesc în chiloţi înainte să ni le trimită?Cum ai putea să iei în serios ceva care vine din partea cuiva care a învelit un manuscris în hainele sale?

Bob era fascinat de acel manuscris.

— Da, ştiu, e penibil, comentă Pat şi observă că Bob se uită la ambalaj. L-a trimis într-o bluză sau ceva de genul. O fată de la o fermă din Iowa. Am uitat. Trebuie să-l trimit înapoi.

— Cât timp le ţinem până le returnăm? întrebă Bob cu interes, cugetând brusc la cruzimea procesului.

Oamenii îşi puneau sufletul în cărţi, le trimiteau la editori, rugându-se să fie publicaţi, după care le primeau înapoi cu o scrisoare formală care în principiu le spunea să uite de scris sau să încerce altundeva.

— Le ţinem cam două luni, spuse Pat ridicând din umeri. Cred că o am pe cea îmbrăcată în bluză de aproximativ o lună. M-a lăsat mut când a venit. Cred că autoarea e tânără. A scris totul de mână.

— Sper că a făcut o copie înainte să ne-o trimită, sau măcar a pus-o pe un CD, spuse Bob, simţindu-se din nou plin de înţelegere, după care scoase pachetul din teanc. Vedea că fusese învelită cu grijă într-o bucată gri de pânză de calitate, legată cu ace de gămălie. Aproape se înţepă cu unul dintre ele, desfăcu pachetul şi văzu înăuntru teancul de caiete. Fără să ştie de ce, fusese atras de acel pachet, iar acum era fascinat de el. Văzu că materialul era cusut fhimos de mână şi, când îl ridică, după ce scoase acele de gămălie, văzu că era un fel de şorţ, de mărime potrivită pentru un copil.

— Cât de ciudat, mormăi el, deschizând unul dintre caiete şi văzând înăuntru femininul scris de mână european.

Putea vedea că trimisese originalul şi se întrebă din nou dacă îl copiase înainte să-l trimită. Dacă ei l-ar fi pierdut sau l-ar fi aruncat? Aproape se cutremură în numele ei. Pe copertă nu era scrisă nici o informaţie personală, ci doar adresa unei ferme de lactate din Lancaster, Pennsylvania, şi, când văzu asta, făcu ochii mari şi privi spre Pat.

— Stai o secundă, nu e din Iowa. E din Pennsylvania, în inima ţinutului Amish.

Ridică din nou şorţul şi deodată îşi dădu seama ce era. Era şorţul unei tinere fete Amish.

— Rahat, Pat, pun pariu că fata asta e Amish. La naiba, s-ar putea să avem ceva aici! Probabil că nu ştie să scrie la calculator, dar poate merită să aruncăm o privire. O destăinuire din partea unei fete Amish de la o fermă din Pennsylvania ar putea fi interesantă, chiar dacă nu ştie să scrie.

— Nu-ţi face speranţe că e ceva de capul ei, mormăi Pat, scotocind în continuare ceea ce pierduse în haosul de pe biroul lui. Dacă ar fi fost, nu ne-ar trimite prin poştă caiete învelite în lenjeria ei.

— Dacă e cu adevărat Amish, nu are acces la un computer sau măcar la un telefon. Sau la un copiator. Din câte ştim, s-ar putea ca acesta să fie singurul exemplar al manuscrisului său.

— Asta ar putea fi o binecuvântare, spuse Pat fără cruţare, în timp ce Bob înhăţă teancul de caiete şi şorţul într-o mână.

— Astăzi nu am nici o întâlnire la prânz. Ar putea fi distractiv. Voi citi câteva pagini înainte să-l trimiţi înapoi.

— Distracţie plăcută, spuse Pat, şi scoase un dosar dintr-un sertar, după ce renunţă să caute cartea de vizită pe care o pierduse.

— Le voi pune înapoi în teancul tău dacă nu sunt bune, spuse Bob.

Intră în biroul lui, aruncă grămada de caiete pe birou şi rămase cu şorţul de un gri palid în mâini. Şi, dintr-un motiv pe care nu-l putea înţelege, îl ţinu, gândindu-se la femeia care îl purtase, întrebându-se dacă era tânără sau bătrână şi cum arăta. Deodată, ideea că era Amish i se păru fascinantă şi vru să ştie cine scrisese cartea şi de ce. Puse şorţul cu grijă pe biroul său şi deschise primul caiet. Scrisul de mână era delicat şi de modă veche, dar puternic, ca şi cum ar fi aparţinut unei tinere. Singurul indiciu pe care îl avea în privinţa identităţii ei era numele. Scrisese citeţ „Lillibet Petersen" sub titlu, în partea de sus a primei pagini.

Începu încet să citească, căzând în tiparul cuvintelor ei.

Felul în care scria avea o cadenţă puternică, un stil profund, cu care se obişnui repede, şi un fel de a mânui cuvintele care îi plăcea. Îi amintea puţin de Jane Austen,

dar într-o manieră mai proaspătă, mai puternică, mai nouă. Lillibet avea cu siguranţă propriul stil. Şi, pe măsură ce parcurse paginile scrise de mână, îl captivară de asemenea şi personajele sale. Protagonista era o tânără femeie, care părăsise ferma familiei sale şi călătorea departe în lume, căutând aventuri noi, iar descrierea oamenilor, a locurilor şi a situaţiilor era fascinantă. Trecu la al doilea caiet fără să se oprească şi tresări când văzu că era trecut de ora cinci. Nu lăsase scrierea din mână. Se opri pentru o clipă şi, privind în gol, zâmbi. Avea senzaţia ciudată că ea stătea în cameră cu el şi, în timp ce se uită la şorţul aflat în continuare pe birou, avu sentimentul că o forţă puternică era cu el, iar soarta îşi făcuse simţită prezenţa.

Închise caietul unde se oprise din citit, semnă câteva hârtii şi părăsi biroul la ora şase, cu caietele într-o pungă de cumpărături şi, în ultima secundă, puse şorţul înăuntru alături de ele. De-abia aştepta să ajungă acasă să înceapă din nou să citească.

Luă o salată de la restaurantul de unde-şi cumpăra de obicei cina şi, douăzeci de minute mai târziu, era acasă în apartamentul lui, stând pe canapea şi citind din nou caietele lui Lillibet. Şi, brusc, se opri, de parcă ar fi trebuit să-i trimită un mesaj. Legătura era atât de puternică, încât simţea că aproape putea să întindă mâna şi s-o atingă. în schimb, trecu şorţul delicat prin mâinile sale.

— Lillibet, nu ştiu cine eşti, dar citesc povestea ta. Te aud, spuse el încet.

Lăsă şorţul jos şi începu din nou să citească. Stătu acolo până la miezul nopţii, răsfoind caiet după caiet. În mod normal, citea în diagonală, dar descoperi că dorea să savureze povestea pe măsura ce o devora. Nu ştia cât era realitate şi cât ficţiune, dar era atât de captivantă, încât continuă să citească de-a lungul nopţii şi termină puţin după ora patru dimineaţa. Nu mai făcuse asta de ani întregi, îl atrăsese în tot ceea ce scrisese, iar el se îndrăgostise de personajele ei, era fascinat de modul în care dezvoltase povestea şi trebuia neapărat să afle ce urma să se întâmple până la final. Era treaz de-a binelea când termină ultimele pagini. Se răsucise ca o expertă într-o piruetă literară uriaşă şi aterizase pe picioarele ei,într-un remarcabil tur de forţă la final. Rămase nemişcat, ţinând în mâini ultimul caiet, contemplând tot ceea ce tocmai citise şi simţindu-se copleşit. Fata de la ţară din Pennsylvania, sau femeia, orice ar fi fost, îl dăduse pe spate, iar asta nu se întâmpla des.

— La naiba, Lillibet Petersen! Cine eşti? Scrii ca un înger, gândeşti ca un geniu şi mă înnebuneşti!

După care începu să râdă. Era una dintre cele mai bune cărţi pe care le citise de ani întregi şi nu-i venea să creadă că provenea din mormanul lor de „dulcegării", fusese scrisă de mână în caiete şi trimisă lui învelită în şorţul ei. Şi încă nu era sigur că era o fată Amish. Nu pomenise deloc de Amish în carte, aşa că poate nu era. Fără doar şi poate nu toată lumea din Lancaster, Pennsylvania, era Amish. Poate era doar o fată obişnuită de la ţară, dar de fapt nu era nimic obişnuit la ea. Oricine ar fi fost, era o scriitoare remarcabilă. Se simţea de parcă soarta îi pusese în mâini o bijuterie. Trecuse pe lângă biroul lui Pat Riley de o mie de ori în drum spre biroul său, iar mormanul de „dulcegării" nu-i atrăsese atenţia niciodată. În acea zi, manuscrisul lui Lillibet, învelit în şorţul ei, îl fermecase. Nu putea fi decât mâna destinului.

Nu putu să doarmă în noaptea aceea, gândindu-se la caietele ei, iar sâmbătă reciti câteva dintre ele. Apoi merse să facă o plimbare, se opri la biroul lui şi, peste tot unde mergea, povestea ei îl urmărea. Îl înnebunea. Se hotărâse deja să sune la ferma de lactate luni, să vorbească cu ea. Dar tot mai trebuia să treacă peste ziua de duminică înainte să facă asta. Era cel mai lung weekend din viaţa lui. Simţea că ea abia aştepta ca el să-i răspundă, iar el o lăsa în aşteptare. Luni dimineaţă dădu telefon de acasă şi stătu holbându-se la şorţul ei în tot acel timp.

Sună la ferma de lactate şi întrebă de Lillibet Petersen.I se spuse că nu exista nimeni acolo cu numele acesta. Se panică dintr-odată că poate femeia folosise un pseudonim, dar adresa expeditorului de pe manuscrisul ei trebuia să fie bună. Poate cineva de la fabrica de lactate ştia cine era.

— Există în fermă vreun un manager general sau un proprietar? întrebă Bob, cu o senzaţie de agitaţie în stomac. Se simţea ca şi cum ar fi avut în mână condurul de sticlă şi ar fi trebuit să caute prin tot districtul Lancaster ca s-o găsească pe femeia căreia să i se potrivească.

— Acesta ar fi Joe Lattimer, răspunse vocea.

Îl puse pe Bob în aşteptare şi, trei minute mai târziu, Joe era la telefon.

— Joe Lattimer, răspunse el cu fermitate.

Bob simţi că i se împleticeşte limba în gură când încercă să explice. Habar nu avea de ce femeia aceasta îl afectase în felul acesta, dar se simţea ca şi cum ar fi fost luat de valul mareei.

— Bună ziua. Numele meu este Robert Bellagio. Sunt editor de carte în New York. Am primit un manuscris acum o lună sau două de la o femeie pe nume Lillibet Petersen, dacă acesta e numele ei adevărat. A trecut ferma dumneavoastră de lactate la adresa expeditorului, dar telefonista dumneavoastră nu ştie cine este. Dumneavoastră ştiţi?

Joe Lattimer zâmbea în timp ce asculta.Uitase cu totul până atunci.Bob îi împrospătase imediat memoria.

— Da, ştiu cine este, răspunse Joe Lattimer la întrebare, în timp ce Bob răsuflă uşurat. Eu însumi am trimis pachetul la poştă pentru ea. Cu ceva vreme în urmă, din câte îmi amintesc. Aveţi dreptate, cred că acum o lună sau două. Nu mi-a spus ce era. Cred că erau câteva caiete înfăşurate într-un şorţ. Deci, a scris o carte.

Joe păru impresionat. Nu o mai văzuse decât câteva zile după ce trimisese pachetul la poştă pentru ea. Apoi, fratele ei Willy începuse din nou să livreze laptele pentru ei. Şi nu exista nici un motiv pentru ca Lillibet să se întoarcă. Era ocupată acasă.

— Cu siguranţă a scris o carte, confirmă Bob. O carte straşnică. Aveţi un număr de telefon al ei? îmi pare rău că vă deranjez cu toate astea. Pur şi simplu nu am ştiut unde să dau de ea. Nu a adăugat nici o scrisoare, doar adresa dumneavoastră.

— Nu mă deranjează deloc că aţi sunat. Nu are număr de telefon. Tatăl ei nu are telefon.

Urmă o pauză lungă din partea lui Bob, în timp ce se gândi dacă bănuiala lui iniţială era corectă.

— E cumva Amish? întrebă Bob precaut, întrebându-se dacă suna ciudat.

— Da. Sunt Amish de ordin vechi, iar tatăl ei este unul dintre superiorii bisericii. Şi bănuiala mea e că habar nu are că ea a scris o carte. Sunt sigur că asta nu concordă cu credinţele lor. A scris vreo dezvăluire despre Amish? întrebă Joe, acum curios el însuşi în privinţa cărţii ei, mai ales după ce spusese Bob.

— Nu, nu a scris. Nu se menţionează nimic despre Amish. Doar că adresa dumneavoastră mi-a atras atentia. E în inima ţinutului Amish, nu-i aşa?

— Într-adevăr, aşa e. Am făcut afaceri cu tatăl ei timp de treizeci de ani. Sau cel puţin familia mea a făcut. Cumpărăm laptele lui şi le facem brânza. Un Amish mai serios decât tatăl ei nu poţi găsi. E un om bun.

Bob nu ştia ce să facă mai departe.

— Aş vrea să vin şi să vorbesc cu ea. Credeţi că acest lucru ar fi posibil?

— Eu nu aş face asta. Oamenii Amish sunt foarte politicoşi, dar englezii nu sunt bineveniţi în mijlocul lor. Evită prezenţa celorlalţi şi se aşteaptă ca noi să facem la fel.

Joe avusese această experienţă cu prima lui iubire, cu patruzeci de ani în urmă. Asta auzise şi Bob despre ei, dar se simţea pus la zid şi nu avea nici o idee cum să dea de Lillibet.

— Englezi?

Cuvântul acesta îi atrăsese atentia.

— Străini. Oricine nu este Amish. Toţi suntem „englezi" pentru ei. Trăiesc la fel din secolul al şaptesprezecelea încoace. Şi, pentru ei, nu s-au schimbat prea multe. Mulţi dintre ei încă vorbesc germană, sau o formă a ei, la fel cum făceau strămoşii lui când au venit în această ţară. Nici măcar hainele lor nu s-au schimbat, aşa cum sigur ştiţi. Mă îndoiesc că tatăl ei vă va lăsa să o vedeţi dacă veţi apărea pur şi simplu la ferma lor. Sunt foarte protectori cu femeile lor. Pe ea am văzut-o doar de vreo două ori. A livrat laptele când fraţii ei erau bolnavi, când m-a pus să vă trimit cartea. Trebuie să-i fi părut un semn al providenţei.

— Şi mie la fel, spuse Bob, părând gânditor. Mă întreb de unde a făcut rost de adresa mea.

— Habar nu am. Mi-a dat-o pe o bucată de hârtie.

— Câţi ani are?
Joe se gândi o clipă, amintindu-şi chipul ei din ziua aceea.
— Puţin peste douăzeci de ani. Are grijă de tatăl şi fraţii ei. Mama ei a murit întrun atac armat care a avut loc aici, într-o şcoală. Un nebun înarmat a intrat în şcoală şi a împuşcat-o pe mama ei şi pe încă cinci fetiţe. O tragedie teribilă. S a întâmplat acum şapte ani.
— Îmi amintesc că am citit despre asta, spuse Bob şoptit.
Informaţia aceasta ajuta la o înţelegere mai bună a manuscrisului pe care îl citise şi a persoanei din spatele lui. Dar se întrebă cum de ştiuse toate locurile pe care le descrisese şi despre care scrisese atât de bine, dacă nu părăsise niciodată ferma tatălui său, iar el era unul dintre superiorii bisericii, ceea ce ar fi trebuit să însemne că era foarte strict. Bob avu deodată o idee.
— Dacă vă trimit un e-mail, credeţi că aţi putea să-l printaţi şi să i-l daţi? Bănuiesc că nu au computer.
Joe râse la auzul ideii.
— Nu prea. Nici electricitate, nici telefon, nici aparate electronice, unii Amish nu au nici măcar instalaţii sanitare în interior. Dacă nu existau computere la 1600, când au venit aici, nu au vreunul nici acum. Dar răspunsul este da, aş putea să printez un e-mail pentru ea. Fraţii ei vin pe-aici în fiecare zi. Sunt doar nişte copii, aşa că să sperăm că nu vor uita să i-l dea. Băieţii au în jur de unsprezece-doisprezece ani. Putem încerca. Dacă nu-l dau mai întâi tatălui lor.
Bob nu se gândise la asta. Avea un manuscris genial, scris de o fată care era complet inaccesibilă şi trăia în secolul al XVII-lea. Era ca şi cum ar fi luat legătura cu cineva prin intermediul maşinii timpului. Dar asta îl făcu doar să-şi dorească mai mult să intre în contact cu ea. De-abia aştepta să meargă personal în Pennsylvania să o vadă. Şi intenţiona să facă asta. Dar voia mai întâi să ia legătura cu ea. Nu voia să-i creeze probleme sau să se ajungă ca tatăl ei să-i interzică să-l vadă, ceea ce părea posibil, mai ales dacă era tânără.
— Voi încerca, spuse Bob despre e-mail. Şi vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor.
Îi trecu prin minte că proprietarul fermei de lactate era deosebit de cooperant în rolul său de mijlocitor. Nu avea de unde să ştie că era modul lui Joe de a-şi onora propriul trecut îndepărtat, iar ceva legat de Lillibet îi mersese la inimă. Iar Joe o compătimea pentru suferinţa prin care trecuse atunci când îşi pierduse mama. Poate avea nevoie de un prieten.
— Vă ajut cu cea mai mare plăcere.
Nu voia nici să-l înfurie pe Henryk Petersen. Dar fusese de acord să o ajute pe Lillibet ca manuscrisul ei să ajungă la New York, iar acum voia să o ajute să primească un răspuns, mai ales dacă editorului din New York îi plăcuse cartea. Ar fi fost minunat pentru ea.
— Voi pune e-mailul dumneavoastră într-un plic şi îl voi da băieţilor când vor veni.
— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Bob, şi închise, gândindu-se la tot ce auzise de la Joe Lattimer: cine era ea, câţi ani avea, cine era tatăl ei, cum trăiau şi chiar şi cum fusese ucisă mama ei, ceea ce lui i se păru tragic şi, în mod evident, fusese un eveniment care îi afectase puternic viaţa lui Lillibet. Şi acum voia să ştie mai multe. Simţea o curiozitate de neostoit.
Trimise un e-mail scurt de pe calculatorul lui de acasă pe adresa de e-mail pe care i-o dăduse Joe. Ar fi vrut să-i spună atât de multe lucruri, dar nu voia să o sperie, aşa că fu extrem de precaut şi de succint:
Domnişoară Petersen, am avut marea plăcere să citesc cartea dumneavoastră remarcabilă. Când vă este convenabil aş dori să vin în Lancaster pentru a discuta împreună despre volum şi pentru a vă face o ofertă de publicare. Vă rog să mă anunţaţi cum, unde şi când ar fi mai uşor pentru dumneavoastră să ne întâlnim. Felicitări pentru o carte extraordinară!
Cu respect,
Robert Bellagio

Adăugă numerele de telefon şi adresa de e-mail unde îl putea contacta. Ţinând cont de ceea ce spusese Lattimer. Bob era sigur că va fi nevoită să ceară ajutorul proprietarului fermei de lactate ca să-i răspundă.

Îi trimise e-mailul lui Joe şi, după aceea, tot ce putea face era să aştepte veşti de la el.

Mesajul ajunse la Joe,iar el îl scoase la imprimantă şi îl puse într-un plic,pentru a-l da mai târziu fraţilor ei. Le spuse celor doi muncitori de la fermă să-l anunţe când vor trece băieţii pe-acolo în ziua aceea. Nu avu mult de aşteptat. Îşi făcură apariţia înainte de prânz, iar Joe merse afară şi îi înmână plicul unuia dintre gemeni, după ce îi întrebă despre tatăl lor. Băieţii erau identici, aşa că nu era niciodată foarte sigur cu care dintre ei vorbea. Scrisese numele lui Lillibet pe plic şi îi atrase atenţia fratelui său să i-l dea sigur ei, iar el promise că aşa va face. După care se urcară în şaretă şi se întoarseră acasă. Uneori veneau cu Willy, dar nu şi în ziua aceea, căci puteau să livreze laptele şi fără el, aşa cum se întâmpla de multe ori.

Ducându-şi misiunea la bun sfârşit,Joe uită de asta. Dar nu şi Bob Bellagio. Ajunse la birou şi se gândi la ea întreaga zi. La un moment dat, se duse să vorbească cu Pat Riley. Dacă era posibil aşa ceva, pe biroul lui Pat era o dezordine şi mai mare decât înainte.

— Am citit manuscrisul care a venit învelit în şorţ, îi povesti Bob. Cartea e incredibilă, scrisă de o tânără Amish, îi voi face o ofertă. Dacă reuşesc să ajung la ea, spuse Bob, părând îngrijorat.

— Ce înseamnă asta? Se ascunde?

— Ar putea la fel de bine să se ascundă. Nu ştii nimic despre Amish?

— Nu prea multe, recunoscu Pat. Se îmbracă caraghios, refuză să facă armata, cred, şi trăiesc în Pennsylvania.

— Trăiesc ca în secolele al XVII-lea şi al XVII Idea. Nu posedă nimic din ce nu exista atunci, inclusiv telefoane, maşini, computere, televiziune şi orice echipament electric. Sunt o sectă religioasă foarte strictă, condusă de bătrânii bisericii şi, în afară de cazul în care obţin permisiunea tatălui ei sau ea părăseşte comunitatea, ceea ce e improbabil să se întâmple, nu voi reuşi să mă apropii de ea.

— Isuse, pare a fi o închisoare!

Pat păru impresionat.

— Poate. Se presupune că le place şi se spune că sunt oameni de treabă. Doar că nu ştiu ce părere au despre publicarea de cărţi de către femei. Ceva îmi spune că nu le va plăcea.

— Parcă ar fi Evul Mediu, comentă Pat. Câţi ani are? Doişpe?

— Are puţin peste douăzeci de ani. Nu are voie să intre în contact cu oameni din afara comunităţii lor. Nu doar femeile, ci şi bărbaţii. Aşa că ar trebui să fie interesant. I-am trimis un e-mail în dimineaţa asta, ca să-i fie înmânat de către fraţii ei.

Şi îi povesti lui Pat despre conversaţia lui cu Joe Lattimer.

— Sună a roman de capă şi spadă, spuse Pat cu un rânjet, şi ai dreptate, pare din secolul al XVII-lea. Poate lupţi intr-un duel pentru ea cu tatăl ei. Să-l convingi s-o lase să publice cartea. Sau cu prietenul ei, dacă are unul.

— Vom vedea cum merg lucrurile, spuse Bob criptic.

Nu voia să recunoască în faţa redactorului său că era fascinat de ea şi că îşi petrecuse întregul weekend gândindu-se la ea.Suna prea nebunesc. Era suficient de ciudat că primiseră de la o fată Amish un manuscris scris de mână pe care el voia să-l publice. Dar cartea era remarcabilă, iar el era sigur că va fi un succes uriaş,dacă reuşeau să-l publice, lucru care rămânea de văzut. Cu siguranţă el spera că da.

În acelaşi timp, şorţul ei se găsea pe biroul lui. Îl adusese cu el înapoi. Începea să devină un obiect fetiş. Îl tot plimba cu el, astfel încât să aibă la îndemână o parte din ea sau ceva familiar ei, precum un talisman.

Margarethe venise să facă îngheţată cu Lillibet în acea după-amiază. Fusese atât de cald, încât Lilli se gândi că ar fi o trataţie frumoasă pentru băieţi şi pentru tatăl ei când terminau lucrul, iar Margarethe fusese de acord să o ajute. Nu vorbiră nimic deosebit. Se văzuseră cu o zi înainte, la slujba de duminică, care durase, ca de obicei, trei ore. Iar Margarethe îi spuse lui Lilli că una dintre fiicele sale aştepta încă un copil, iar cea

mai mică, care tocmai se măritase, era de asemenea însărcinată. Avea şaptesprezece ani. Uneori, când auzea despre fete de vârsta aceea care se căsătoreau şi începeau să aibă o familie, Lillibet se simţea bătrână. Dusese viaţa unei femei în toată firea timp de atâtia ani.

— Nathaniel Weiss e pregătit să-şi caute din nou soţie, spuse Margarethe ca pe un fapt divers, în timp ce pregăteau îngheţata.

Soţia lui murise cu un an înainte, iar el nu avea mult peste treizeci de ani. Femeia murise la naştere, şi el avea cinci copii.

— Foarte bine, spuse Lilli, arătându-se în mod evident neinteresată.

— E un bărbat arătos, încercă din nou Margarethe, iar Lilli îi zâmbi.

— Nu, spuse ea simplu. Am crescut trei copii şi am grijă de tata. Nu mai am nevoie de încă cinci copii şi un soţ. Peste câţiva ani, băieţii se vor căsători şi vor fi pe cont propriu, iar eu nu voi avea grijă decât de tata. De ce aş vrea să iau totul de la început? Tu ai vrea asta, şi să mai ai încă zece copii?

— Dacă asta ar hotărî Dumnezeu pentru mine, aş vrea. Menirea noastră nu e să fim leneşi, Lilli, spuse ea cu blândeţe.

— Nu sunt leneşă. Dar niciodată nu am timp pentru mine.

Voia să aibă la dispoziţie momente în care să citească, să viseze cu ochii deschişi şi să scrie oricând ar fi vrut. Acum fiecare clipă din viaţa ei era ocupată, mereu trebuia să facă ceva pentru altcineva,şi aşa fusese de când avea şaptesprezece ani. Margarethe avea patruzeci şi unu de ani, se măritase la şaisprezece şi timp de douăzeci şi cinci de ani avusese copii şi nepoţi, cu toate că soţul ei murise cu mulţi ani în urmă şi îi lăsase multe pogoane de pământ. Comunitatea îi oferise sprijin începând de atunci şi îi dăduse o mână de ajutor şi cu copiii. Iar acum erau suficient de mari încât să lucreze la ferma ei.

— Te-ai căsători din nou? o întrebă curioasă Lilli, deşi nu înţelegea de ce ar face-o.

Nu trebuia să fie şi nu era niciodată singură. Dar Lilli ştia că tatăl ei o plăcea, cu toate că erau doar prieteni. El nu reuşise niciodată să treacă cu adevărat peste şocul morţii mamei ei.

— S-ar putea, dacă bărbatul potrivit ar apărea la uşa mea.

— Ca, de exemplu, tatăl meu? întrebă ea direct.

— Poate. El nu m-a cerut niciodată. Şi nu cred că o va face. Ne simţim bine ca prieteni. Iar el te are pe tine. Nu are nevoie de o soţie să se ocupe de casa lui.

Şi avea şaptezeci de ani, nu mai era în floarea tinereţii, dar era puternic şi energic, şi arăta mai tânăr decât îi erau anii. Margarethe fusese întotdeauna de părere că, dacă Lilli s-ar mărita, Henryk poate ar vrea să se căsătorească din nou. Dar Margarethe se simţea confortabil aşa cum era. Trăind în comunitatea în care trăiau, se bucurau de compania altor femei, iar bărbaţii erau întotdeauna aproape ca să le dea o mână de ajutor.

— Era atât de îndrăgostit de mama ta, încât cred că îi va lua ani întregi să-şi revină, şi poate n-o va face niciodată.

Lilli încuviinţă. Şi ei încă îi era dor de mama ei. Era atât de blândă şi de înţeleaptă, atât de frumoasă,de isteaţă şi amuzantă. Nu exista nimeni altcineva ca ea. Ştiuse întotdeauna exact ce să facă sau să spună. Şi avea întotdeauna răspunsul potrivit. Lilli visa să fie asemenea ei într-o bună zi.

Henryk şi băieţii fură încântaţi de îngheţată când ajunseră acasă, iar Margarethe rămase la cină. Nici unul dintre copiii ei nu mai era acasă, aşa că avea mai mult timp liber decât femeile mai tinere, precum Lilli, ale cărei treburi casnice şi obligaţii legate de băieţi nu erau niciodată gata înainte de culcare. Iar iarna făcea, în plus, temele cu gemenii.

Henryk şi Margarethe rămaseră şi vorbiră o vreme, apoi ea se duse acasă, iar Lilli avu ceva de cusut, după care îi dojeni pe băieţi să meargă la culcare. Tocmai le spusese noapte bună gemenilor, când Markus îşi aminti de ceva şi sări din pat. Scoase un plic din buzunarul pantalonilor pe care îi purtase în ziua aceea şi i-l înmână cu un rânjet timid.

— Am uitat să-ţi dau asta. E din partea domnului Lattimer de la lăptărie.

Era surprinsă că primise vreo scrisoare şi o deschise în timp ce ieşi din camera băieţilor. Se opri trăsnită când o citi, după care se grăbi spre dormitorul ei şi se aşeză pe pat. Picioarele îi tremurau atât de puternic, încât de-abia putea sta dreaptă. Tocmai citise e-mailul care-i fusese adresat de Bob Bellagio, despre cât de mult îi plăcea cartea ei. Împături scrisoarea cu atenţie şi o strecură sub saltea fără nici un sunet. O clipă mai târziu, merse din nou jos să vadă ce face tatăl ei. Acesta dormea în scaunul său, după o zi lungă la plug. Era la fel de activ ca bărbaţii mai tineri, dar seara era obosit. Îl trezi încet şi îi spuse să meargă la culcare. El zâmbi, îi mângâie mâna şi se duse în cameră câteva minute mai târziu. Lilli stinse lămpile cu gaz şi suflă în lumânări, apoi merse şi ea sus. Scoase scrisoarea şi o citi din nou şi nu se gândi decât că trebuia să se întoarcă la ferma de lactate să-i răspundă. Dar habar nu avea cum se va întâlni vreodată cu el. Ştia că trebuie să găsească o modalitate şi, în timp ce stătea întinsă în pat în noaptea aceea, se rugă la mama ei să o ajute. Era sigură că scrierea cărţii fusese ideea mamei sale, aşa că acum trebuia să o îndrume şi pentru restul drumului.

capitolul 15

A doua zi, Willy lucra din nou pe câmp alături de tatăl lui şi de fraţii săi mai mari, iar gemenii mergeau singuri cu laptele la ferma de lactate, când Lillibet îi opri şi îi luă prin surprindere, spunându-le că va merge cu ei. Avea pe cap boneta şi era pregătită de plecare.

— De ce? Nu e nevoie să vii.

Ambii băieţi părură deranjaţi. Le plăcea să scape de ea şi să livreze singuri laptele. Ea întotdeauna îi mustra în legătură cu ceva sau le spunea ce să facă. Iar Willy striga la ei şi îi lovea cu palmele peste urechi. Era mult mai distractiv să se ducă singuri la Lattimer. Se posomorâră când ea sări în şaretă şi îşi legă boneta.

— E distractiv să merg cu voi şi toate treburile mele casnice sunt terminate.

Nu erau terminate, dar avea nevoie de o scuză credibilă. Strecurase scrisoarea în buzunar şi avea la ea toate numerele de telefon ale lui Bob Bellagio. Spera că Joe Lattimer o va lăsa să folosească telefonul lui. Se simţea vinovată pentru înşelăciune, dar era singura ei legătură cu lumea exterioară şi voia să dea de Bob Bellagio înainte să se răzgândească în privinţa cărţii. Nu ştia că nu exista nici cea mai mică şansă ca acest lucru să se întâmple.

Ajunseră la lăptărie mai repede decât atunci când mergea de obicei cu ei şi îi trimise pe băieţi să ia brânza de capră pentru tatăl lor, după care se strecură în biroul lui Joe Lattimer, rugându-se ca bărbatul să fie acolo. Nu ştia cum să folosească un telefon. Şi ar fi facut-o oricum, chiar şi fără permisiunea lui. Dar, din fericire, acesta era la biroul său când ea intră cu o privire nerăbdătoare.

— Bună ziua, domnule Lattimer. Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, spuse ea cu blândeţe.

Voia să-l sune repede pe editor, înainte ca băieţii să-şi încheie misiunea, dar ei stăteau de vorbă cu cei doi muncitori mai tineri în spatele hambarului şi nu se grăbeau deloc.

— M-am gândit eu că poate te voi vedea,îi zâmbi, după e-mailul pe care ţi l-am trimis ieri. E o scrisoare serioasă. Înseamnă că e o carte foarte bună.

Păru impresionat, iar ea zâmbi agitată.

— Vrei să-i trimiţi un răspuns? se oferi el.

— Putem să sunăm? întrebă ea cu sufletul la gură, iar el confirmă din cap, în timp ce ea scoase scrisoarea din buzunar şi i-o dădu lui pentru numere. Un minut mai târziu, el formă numărul pentru ea şi îi înmâna telefonul. Ea aşteptă cât timp sună, iar o voce răspunse imediat. Nu era sigură ce să spună, în timp ce Joe Lattimer se uita la ea. Vedea limpede că mâna care ţinea receptorul îi tremura.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Bellagio, spuse ea cu prudenţă, uimită de cât de clară era conexiunea. Femeia care era la telefon părea să fie în aceeaşi cameră cu ea. Lilli crezuse că va trebuie să vorbească tare, dar nu era cazul.

— Voi vedea dacă este.

Vocea dispăru, iar ea îl privi pe Joe Lattimer panicată.

— Cred că a plecat.

— Probabil te-a pus în aşteptare, explică el. Ai răbdare. Se va întoarce.

Un minut mai târziu, se întoarse.

— Vă voi face legătura. Cine să spun că îl sună?

— Lillibet Petersen, spuse ea clar, sperând ca el să-şi amintească de numele ei, deşi presupunea că era o persoană importantă, ocupată şi poate uitase.

Secretara îl găsise pe Bob în biroul său şi îi spuse că Elizabeth Petersen era la telefon, iar el ştiu imediat despre cine era vorba, în ciuda numelui greşit. Sperase că va suna dacă va primi e-mailul. Şi nu durase mult.

— Domnişoara Petersen?

El prelua de îndată apelul, iar ea fu luată prin surprindere de vocea lui. Se simţea de parcă ar mai fi auzit-o înainte. Ceva în privinţa ei îi era atât de familiar.

— Da, aproape şopti ea, copleşită să-l audă.

— Vreau să stabilim o întâlnire. Îmi place la nebunie cartea dumneavoastră. Vreau să o public,spuse el cu o voce puternică,iar ea rămase tăcută preţ de o clipă, ascultându-i vocea.

— Vă mulţumesc.

Nu era obişnuită să poarte o conversaţie la telefon şi nu ştia ce să spună. La capătul celălalt, el auzi moliciunea vocii ei şi se gândi că poate era speriată. Nu-i trecu prin minte că nu mai vorbise niciodată la telefon şi nu era sigură cum funcţiona. I se părea o magie.

— Când pot să vin să vă văd? întrebă el cu mai multă blândeţe, iar ea se relaxă puţin.

— Nu ştiu.

Nu voia să recunoască în faţa lui că nu avea voie să meargă niciunde şi nu se putea întâlni cu el. Poate atunci nu i-ar mai fi vrut cartea.

— Nu ştiu dacă... când pot. În timp ce spuse asta, ochii i se umplură de lacrimi. Tatăl meu este foarte strict, spuse ea calmă.

— Înţeleg, zise el, simţind o dorinţă nebună să-şi pună braţele în jurul ei.

Habar nu avea cum arăta, dar tot ce voia să facă era să o protejeze de un bărbat pe care nu-l cunoştea.

— Putem să ne întâlnim la lăptărie, în prezenţa domnului Lattimer. Aşa ar fi mai convenabil pentru dumneavoastră?

Încerca să-i uşureze situaţia, dar pentru ea oricum ar fi fost dificil, lucru pe care el nu-l ştia.

— Da. Voi încerca, îi promise ea.

Va muta munţii din loc ca să ajungă, dar exista posibilitatea să se întâmple ceva neprevăzut, ceva să nu meargă cum trebuie. Nu avea nici un motiv să meargă la lăptărie alături de fraţii săi, aşa că toate stelele vor trebui să se alinieze pentru ca ea să poată merge din nou cu ei.

— Vinerea aceasta e bine pentru dumneavoastră?

Se gândea să plece cu maşina joi noaptea, să fie sigur că va ajunge şi nu vor fi întârzieri.

— Poate. Dacă pot să ies, spuse ea sinceră. Nu e uşor.Am treburi de făcut la fermă. Am grijă de tatăl meu şi de fraţii mei.

— Da, bineînţeles.

Nu avea nici cea mai mică bănuială cum arăta viata ei,dar încerca să-şi imagineze. Era o lume foarte diferită şi înţelegerea ei îl depăşea cu totul.

— La ce oră ar fi mai bine pentru dumneavoastră?

— Ei vin de obicei dimineaţa. Poate la unsprezece, dar înainte de prânz.

— Voi fi acolo începând cu ora zece, îi promise el, în caz că ajungeţi mai repede. Veniţi oricând puteţi. Voi fi acolo. Ne vedem vineri... şi Lillibet... vă mulţumesc

pentru cartea dumneavoastră minunată şi pentru că vă întâlniţi cu mine. Va fi un mare succes.

— Sper, spuse ea încet, neştiind ce însemna asta pentru el, sau chiar şi pentru ea însăşi. Vă mulţumesc că veniţi să vă întâlniţi cu mine. Îmi pare rău că nu este mai uşor.

Nu ştia de ce, dar avea încredere în el şi simţea că parcă îl cunoştea. Iar el simţea la fel în legătură cu ea, deşi nu ştia de ce.

— Nu vă faceţi griji. Vom găsi o soluţie.

— Vă mulţumesc, spuse ea din nou, iar apoi amândoi închiseră.

Bob rămase la biroul lui,gândindu-se la ea vreme îndelungată, zguduit de realitatea vocii ei. Suna atât de înduioşătoare, atât de tânără şi de timidă. Tot ce voia era să procedeze cum trebuie şi să uşureze lucrurile pentru ea cât putea de mult. Şi, deşi părea să nu aibă sens, avea sentimentul că întâlnirea de vineri urma să îi schimbe viata.

De îndată ce închise, Lillibet privi către Joe Lattimer de parcă ar fi fost în stare de şoc.

— Vine vineri. Vrea să-mi publice cartea.

Joe dădu aprobator din cap. Înţelesese.

— Ai de gând să-i spui tatălui tău?

Devenise conspiratorul şi aliatul ei, dar într-un fel sau altul i se părea că face ce trebuie şi, în plus, era captivant să facă parte din aşa ceva. Dacă acea carte avea să fie un mare succes?

— Da, dar nu încă, spuse Lillibet în privinţa ideii de a-i spune tatălui său. Nu vreau să mă împiedice. Nu ar înţelege la început.

Şi poate niciodată. Dar nu-şi putea imagina că nu va mai dori să aibă de-a face cu ea pentru ceva de genul ăsta. Nu mergea niciunde. Nu pleca. Doar aveau să-i publice o carte. Atâta tot. Dar tatăl ei nu va fi mulţumit. Nu-şi făcea iluzii în legătură cu asta.

— Mi se pare foarte palpitant, spuse Joe Lattimer pe un ton serios. Ar trebui să fii foarte mândră de tine.

— Sunt foarte speriată, spuse ea cu sinceritate, iar el îi zâmbi.

— Să nu fii speriată. Cred că totul va fi bine. Poate tatăl tău se va supăra la început, dar îi va trece. Nu ai făcut nimic greşit.

Ea dădu din cap, sperând să fie adevărat.

— Atunci, rămâne să ne vedem vineri.

— Dacă pot să ies, şopti ea.

Dar ştia că acum era obligată să facă asta.

Îi mulţumi lui Joe Lattimer şi merse să-i găsească pe fraţii săi. Aceştia tocmai veneau din spatele hambarului. Aşteptă ca ei să aducă brânza pentru tatăl lor, iar apoi se urcară înapoi în şaretă. Nici măcar nu ştiau că ea mersese să-l vadă pe Joe Lattimer, se distraseră prea bine de unii singuri. Ea rămase tăcută pe drumul spre casă. Inima îi bătea cu putere, gândindu-se la telefonul dat la New York. Trebuia să găsească o scuză să meargă vineri cu ei, orice s-ar fi întâmplat.

Miercuri, Bob Bellagio luă prânzul cu fratele său Paul la un restaurant de pe Wall Street care le plăcea amândurora.Vorbiră despre o afacere importantă de care se ocupa Paul şi despre o lovitură pe care o dăduse la bursa de valori pentru unul dintre clienţii săi, precum şi despre cât de bine se descurca la şcoală fiul său. Totul era întotdeauna perfect în viaţa lui, sau cel puţin aşa i se părea fratelui său mai mic, care se zbătuse cu afacerea sa, nu avea viaţă amoroasă, nu fusese niciodată căsătorit şi nu avea copii. Nu avea nici măcar un câine, în timp ce Paul avea două odrasle. Iar Paul era căsătorit cu femeia perfectă, care întreţinea conversaţii cu clienţii lui, educase impecabil copiii, inclusiv lecţii de pian, de limbă mandarină şi windsurfing, făcea muncă voluntară pentru Junior League şi se ocupa de casa lor ca un ceas elveţian. Bob se simţea întotdeauna un nimeni atunci când era alături de el, ca şi cum, într-un fel sau altul, dăduse greş. Soţia lui Paul avea o diplomă în Drept, de care însă nu se mai folosea. Tot ce voia să facă Bob era să publice cărţi. Părea atât de puţin în comparaţie cu realizările lor. Şi tot ce voia acum era un bestseller de locul întâi, care să justifice ceea ce făcuse în ultimii cinci ani.

— Cred că am găsit cartea câştigătoare săptămâna asta, spuse Bob la sfârşitul prânzului, pe un ton entuziasmat.

Vorbiseră doar despre Paul de când se aşezaseră. Făceau asta de obicei, în afară de cazul în care Paul îl dojenea despre multele lucruri pe care le făcea greşit în viaţa lui şi ar fi trebuit să le facă diferit. Era relaţia pe care o avuseseră toată viaţa, de când erau copii. Paul era perfect. Bob nu se ridica la înălţimea lui. Şi părinţii lor îi vedeau la fel, sau cel puţin asta era impresia lui Bob.

— E o carte care te dă pe spate şi e scrisă de o fată Amish. Am găsit-o total întâmplător. Merg poimâine să mă întâlnesc cu ea şi să-i cumpăr cartea.

— Minunat.

Paul părea cu adevărat bucuros pentru el. Întotdeauna era. Dezamăgirea se strecura întotdeauna mai târziu, la fel şi comparaţiile.

— Ce fel de carte poate să scrie o fată Amish?

— Una a naibii de bună. Asemenea unei Jane Austen moderne. Doar că mai bună.

— Se va vinde?

Părea îngrijorat pentru fratele său. Lucrase din greu atât de mult timp, fără să aibă rezultate extraordinare.

— Ca pâinea caldă, îl asigură Bob şi, pentru prima dată, se simţea ciudat de încrezător în timp ce spunea asta. Ca şi cum ar fi găsit Sfântul Graal. Se simţea ca şi cum avea ceva magic în buzunar. Era absolut sigur că acea carte a lui Lillibet va fi un succes major.

— Cine e fata?

— Tot ce ştiu despre ea e că e Amish, are puţin peste douăzeci de ani şi e a naibii de talentată.

— Fostă Amish sau actuală Amish?

— Actuală Amish.

— Uau, ar trebui să fie interesant. Poţi să o înveţi să folosească instalaţia sanitară din casă şi să o pui să mulgă o vacă la The Today Show. Cum naiba o s-o foloseşti ca să o promovezi? Seamănă puţin cu Heidi, nu?

Bob ura cu câtă abilitate folosea fratele său cuvintele. Exact ca mama lor, care putea în continuare să-i reducă pe toţi la tăcere cu vorba sau cu pixul.

— Nu m-am întâlnit cu ea încă. Doar am vorbit la telefon.

— Cel puţin are telefon. Pentru o clipă mi-am făcut griji.

— Nu are.

Bob îi zâmbea şi, pentru prima dată, nu era îngrijorat, iar fratele său nu-l speriase. Avea o armă secretă. Numele ei era Lillibet Petersen şi scria dumnezeieşte.

— M-a sunat de la o fermă de lactate. Mă întâlnesc cu ea acolo, dacă tatăl ei o lasă.

Îi făcea de fapt plăcere să-şi tortureze fratele cu acea imagine, cu toate că era el însuşi agitat. Era hotărât să rezolve problema.

— Şi dacă tatăl ei nu o lasă? întrebă Paul, părând curios.

— O voi găsi. Nu am de gând să pierd cartea asta. Am descoperit-o dintr-o greşeală, în teancul nostru cu „dulcegării". Nu pot să-ţi zic de ce, dar cred a fost mâna destinului.

— O, Dumnezeule, spuse Paul, uitându-se la fratele său mai tânăr. Nu-mi spune că eşti îndrăgostit de ea.Aştepţi treizeci şi şase de ani să iubeşti şi te îndrăgosteşti de o fată Amish. Spune-mi, te rog, că mă înşel.

— Sunt îndrăgostit de cartea ei. Şi tu vei fi după ce o vei citi. Scrie ca un înger.

— Bine, am încredere în tine. Eşti un adevărat specialist în literatura contemporană. Numai nu o aduce acasă.

— De ce nu? spuse Bob, pus pe gânduri de această idee.

Era fascinat de ea, iar vocea ei de la telefon îi mersese direct la suflet. Avea fantezii legate de ea de câteva zile bune.

— Mama ar face o cădere nervoasă. Nu cred că e pregătită pentru Amish.

Mama lor era una dintre cele mai dure avocate din oraş, iar gândul de a se prezenta în faţa ei cu o fată Amish îl făcu pe Bob să râdă.

— I-ar putea face bine.

— Ia doar cartea. Lasă fata la fermă. În plus, poate nu e drăguţă. Şi e tanara.

— Există întotdeauna varianta să o adopt, râse el de fratele său şi luă nota de plată. Era rândul lui. Te voi ţine la curent cu desfăşurarea lucrurilor.

— Da, aşa să faci. Şi ţine minte: Ar trebui să ne căsătorim cu femei precum mama noastră.

Exact asta făcuse până atunci Paul, într-o măsură înspăimântătoare.

— Am încercat să nu fac asta în ultimii treizeci şi şase de ani, spuse Bob, într-un moment rar de sinceritate totală faţă de fratele său. Nu cred că asta ar funcţiona pentru mine.

— O fată Amish ar putea fi o variantă puţin cam exagerată, spuse Paul în timp ce părăsiră restaurantul. Distracţie plăcută la lăptărie, spuse el cu un rânjet pieziş când se despărţiră, iar Bob se îndreptă pe jos spre birou, pierdut în gânduri.

De-abia aştepta să se întâlnească vineri cu Lillibet. Avea sentimentul ciudat că va fi extraordinar. Simţea deja că parcă o cunoştea. Iar vocea scriiturii ei era atât de puternică. Se întrebă dacă chiar te poţi îndrăgosti de cineva citindu-i o lucrare. Poate era posibil. Se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate.

capitolul 16

Vineri dimineaţă, Markus se trezi cu o răceală puternică. Lillibet îi aduse câteva doctorii din ierburi pe care le făcuse, o ceaşcă de ceai cu miere şi îl obligă să stea în pat. Îl trimise pe Josiah să facă treburile casnice şi îl ajută să mulgă laptele. Observă cu groază că rămâneau în urmă şi se făcea târziu. Willy plecase cu tatăl lor la revărsatul zorilor. Îl ajută pe Josiah să pună bidoanele cu lapte în şaretă, iar apoi, de parcă tocmai se gândise la asta, îi spuse că va merge cu el.

— Pot să merg şi singur, spuse el, părând enervat de ideea de a merge din nou cu sora lui mai mare.

— La fel şi eu, sugeră ea, dacă preferi să rămâi aici cu Markus.

Deodată, păru încântat de idee. Se săturase să meargă zilnic la lăptărie. Îi plăcu perspectiva unei zile libere, să stea acasă şi să se joace.

— Nu mă deranjează să merg. Am mers singură când ai avut varicelă şi nu am păţit nimic. Pe tata nu o să-l deranjeze.

— Bine, spuse el, sărind jos şi rânjind satisfăcut către ea.

Alergă fără să se uite înapoi, iar ea îi mulţumi în tăcere mamei sale, pentru că făcuse ca totul să funcţioneze. Era îmbrăcată într-o rochie neagră curată şi purta un şorţ curat, de un albastru palid, şi boneta ei neagră. Nu îndrăznise să se îmbrace cu cea mai bună rochie a ei de duminică, de teamă să nu observe cineva.Luă frâiele calului şi porni la trap spre lăptărie aproape de ora unsprezece, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul pe tot parcursul drumului. Ţinu calul într-un ritm bun şi ajunse acolo în cincisprezece minute. îl văzu pe Joe Lattimer vorbind cu un bărbat înalt cu părul brunet, îmbrăcat într-o jachetă marinărească şi în pantaloni de culoare kaki. Amândoi o priviră strunind calul şi dânduse jos, făcând semn către băieţii de la lăptărie să scoată bidoanele cu lapte din spate. Merse spre cei doi bărbaţi şi, deşi ştia că nu era posibil, avea sentimentul puternic că îl mai văzuse undeva pe bărbatul în jachetă albastră. El avea privirea aţintită asupra ei şi îi zâmbea, în timp ce ea se îndrepta spre el. Nici măcar nu era timidă, când ajunse la ei, simţea că parcă s-ar fi întâlnit cu un prieten.

— Domnişoară Petersen, spuse el, întinzând mâna spre ea.

În timp ce ochii li se întâlniră, îi luă mâna într-a lui. Ochii ei erau uriaşi şi verzi, pe chipul de culoarea mierii, iar părul ei blond i se strecura afară de sub bonetă.

— Lillibet, spuse el de parcă ar fi cunoscut-o, iar ea îi zâmbi.

— Domnule Bellagio, bună ziua. Vă mulţumesc că aţi venit. Îmi pare rău că am întârziat. Am avut o dimineaţă aglomerată.

— Ai venit singură, spuse Joe Lattimer cu o privire surprinsă.

— Markus este bolnav şi Josiah a hotărât că mai bine stă acasă şi se joacă. Am avut noroc. Arăta uşurată. Iar tatăl meu ia prânzul astăzi la ferma fratelui meu mai mare. Totul a ieşit perfect.

Apoi Joe îi părăsi, iar ea îl urmă pe Bob spre banca unde găsise cartea ce avea în ea adresa lui. Aproape două luni mai târziu, stăteau unul lângă celălalt pe aceeaşi bancă. Era ca un vis.

El o privea, uimit de cât de tânără şi de plină de viaţă era. Păşea cu hotărâre în cizmele ei negre care se legau cu şireturi, iar în ochi avea flăcări. Era diferită de fata la care se aşteptase. Era mai tânără şi mai drăguţă şi nu foarte timidă. Vorbiră câteva minute despre cartea ei, iar el o observă relaxându-se treptat. Părea neastâmpărată în felul în care se uita la el pe furiş pe sub bonetă, căreia apoi îi desfăcu şnururile şi o scoase, iar el fu uimit de cât de frumos era părul ei.

— Îmi pare rău, nu ar trebui să fac asta. Dar e foarte cald astăzi.

În timp ce ea zâmbea, părul ei părea împletit din aur. Era tot ce sperase că va fi şi chiar mai mult, iar ea părea fascinată la rândul ei de el.

— Nu am întâlnit mulţi englezi, spuse ea cu blândeţe după câteva minute. Aşa îi numim noi pe cei care nu sunt Amish. Cu excepţia domnului Lattimer şi a poliţiei, când a murit mama mea. Foarte rar părăsesc ferma noastră.

— Da, ştiu.

Asculta timbrul vocii ei şi ştia că îl mai auzise înainte. Nu avea idee unde, dar îi crea aceeaşi impresie pe care o avusese la telefon. Că se întâlniseră undeva, cu toate că nu era posibil. Era o fiinţă încântătoare, iar hainele pe care le purta i se potriveau. Părea ca o păpuşă dintr-un alt secol.

— Vrei să vezi contractul? întrebă el, ajungând la afaceri, iar ea dădu aprobator din cap.

Îi explică totul în detaliu şi fu foarte deschis. Se ofereau să-i plătească un avans de douăzeci şi cinci de mii de dolari şi drepturi de autor în valoare de cincisprezece la sută,ceea ce el spuse că era rezonabil pentru o primă carte scrisă de un autor necunoscut. Ei i se păru o avere. Adusese cecul cu el, în caz că ea semna. Şi i-l întinse. Ea se uită ţintă la cec, uimită.

— Ce voi face cu atâţia bani? şopti ea.

— Îi vei pune la bancă, sper, zise el zâmbind.

Împărtăşirea acestui moment cu ea era emoţionantă.

Fusese catapultată în secolul prezent, iar el era acolo ca să o conducă. Avea acelaşi sentiment de a dori să o protejeze pe care îl avusese după ce îi citise cartea. Era atât de proaspătă şi de vulnerabilă, şi totuşi atât de puternică şi de înţeleaptă. Era o combinaţie ciudată de tandreţe şi vitejie, de vechi şi nou.

— Nu am un cont bancar, îi spuse ea, iar el încuviinţă, fără să fie surprins.

— Am putea să-ţi deschidem unul aici, în Lancaster. Astfel ai avea banii la dispoziţia ta. Sunt sigur că domnul Lattimer ar putea să ne spună unde să mergem.

Ea confirmă. I se părea o idee bună. Apoi, îi înmână un pix şi ea semnă contractul şi i-l dădu înapoi. Erau două exemplare, iar el îi lăsă unul ei. Era cea mai simplă afacere pe care o făcuse vreodată pentru cea mai bună carte pe care o cumpărase vreodată.

— Mulţumesc, spuse ea blând, dându-i înapoi pixul şi punând copia contractului în buzunar, alături de cecul ei.

— Va trebui să mai redactezi puţin textul. Unul dintre redactorii noştri se uită peste el acum. Pot să te ajut cu asta, dacă vrei. Aş putea să mă întorc aici, sau ai putea să vii la New York.

Ea făcu ochii mari când auzi asta.

— Cum aş putea face asta?

— Ai vrea să vorbesc cu tatăl tău, Lillibet?

— Nu. Trebuie mai întâi să vorbesc eu cu el. Va fi foarte furios în privinţa cărţii. Şi nu va fi de acord ca eu să merg la New York.Trebuie să găsesc momentul potrivit să-i spun şi să-i explic. Nu vreau să fiu exclusă.

Părea foarte serioasă când spuse asta şi arăta speriată.

— Exclusă?

— Avem ceva numit Ordnung, care ne spune regulile. Bătrânii decid care sunt acestea. Şi dacă faci ceva foarte rau, pot să te izgonească şi nu te mai poţi întoarce. Nu vreau să se întâmple asta. Vreau să trăiesc aici.

Iar apoi îl privi cu o scânteiere în ochi şi cu părul ei blond asemenea unei aureole în jurul chipului.

— Dar aş vrea să văd New Yorkul. Poate tata mă va lăsa într-o bună zi, dacă înţelege că nu am spus nimic greşit în carte.

— Nu ai scris nimic greşit, o asigură el. Ai creat o carte frumoasă.

Era sigur de asta şi voia ca publicarea cărţii să nu-i creeze probleme. Nu-şi putea imagina că bătrânii comunităţii aveau s-o excludă sau să o izgonească. Ce s-ar fi ales de ea dacă ar fi făcut asta? Ar fi fost pierdută în lumea modernă.

— Am rezolva totul pentru tine în New York dacă ai veni. Pot să trimit o maşină să te ia de aici. Şi eu însumi aş avea grijă de tine în New York.

Ea dădu aprobator din cap. Era sigură că ar avea grijă şi vedea că era o persoană cumsecade şi un om bun. Să-i explice tatălui său şi să-l facă să înţeleagă avea să fie partea cea mai dificilă.

În timp ce o privea. Bob îşi aminti de bancă.

— Ai vrea să mergem acum? Putem să depunem banii astăzi.

În felul acesta, dacă se întâmpla ceva, ar fi avut de unde să ridice bani. Cel puţin ar avea asta.

— Crezi că am putea?

Părea curioasă.

Merseră până la biroul lui Joe Lattimer, iar el sugeră să meargă la o altă bancă decât cea a tatălui ei. Îi informă că exista una la trei kilometri depărtare şi îi explică lui Bob unde era.

— Pot să te duc eu cu maşina, se oferi Bob. Ne întoarcem în câteva minute.

Ea se uită la el, încuviinţă şi îl urmă afară. El îşi parcase maşina sub un copac, iar ea se uită la automobil şi apoi la el.

— Nu am mai fost niciodată într-o maşină, spuse ea încet.

— Îţi promit că te voi aduce înapoi de îndată ce vom depune cecul.

Nu ştia de ce, dar avea încredere în el. Ea dădu din cap, iar el deschise portiera maşinii şi ea intră. Ii spuse cum să-şi pună centura de siguranţă, iar ea începu să chicotească când el întoarse cheia în contact şi porniră. Bob îi aruncă o privire fugară şi începu şi el să râdă.

— Acesta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse ea şi nu se putu opri din râs, iar el era fericit că nu se temea.

Părea să se simtă bine, şi la fel se simţea şi el.

Găsiră cu uşurinţă banca, şi el parcă în faţă, în timp ce ea se uita la toţi, fascinată. Aşteptă ca ea să deschidă portiera şi să iasă, dar ea nu se mişcă. Doar se uită la el.

— Nu ştiu ce să fac acum, mărturisi ea, neînţelegând cum funcţionau lucrurile.

El zâmbi din nou şi se întinse să-i deschidă portiera. Cu ea era ca şi cum ar fi aterizat pe o altă planetă.

- Acum cobori, spuse el simplu. Mai întâi desfa-ţi centura de siguranţă.

Îi arătă cum. Apoi intrară împreună în bancă, de parcă ar fi fost ceva perfect normal. Bărbatul înalt în sacou sport şi fata Amish. O ajută de-a lungul operaţiunii. Şi, din fericire, erau obişnuiţi cu clienţi Amish. Cu Bob drept garant, directorul de bancă nu spuse nimic că ea nu avea carnet de conducere sau carte de identitate şi anunţă că vor cere un număr de asigurări sociale pentru ea. Îi deschiseră un simplu cont curent şi o informară că îl va putea schimba ulterior într-unul de economii, dacă dorea. Le luă zece minute să deschidă contul în numele ei şi să depună cecul. Lilli primi un carnet de cecuri temporare şi i se spuse că i le vor trimite pe cele permanente prin poştă, iar ea le dădu adresa lăptăriei.

— Tatăl meu ar face un atac de cord dacă ar sosi acasă, îi explică ea lui Bob în şoaptă.

— Da, cred că e bine aşa, aprobă el.

Cinci minute mai târziu, erau din nou afară, iar ea observă pe stradă un magazin de îngheţată.Se uită la Bob cu aceeaşi expresie copilărească pe care o avusese când îl

întâlnise prima oară.Era derutant să fii cu ea. Într-un moment, copil, în clipa următoare, femeie.

— Pot să scriu un cec pentru un cornet de îngheţată?

Îl întrebă ea serioasă,femeia de la bancă îi explicase cum funcţionau cecurile.

— Ai putea, dar nu este necesar. Îţi ofer eu asta cu cea mai mare bucurie, ca o sărbătorire a noului nostru contract.

— E foarte frumos din partea ta, spuse ea.

Apoi îl urmă în cofetărie, unde ea comandă un cornet cu o cupă cu îngheţată de ciocolată şi o alta de banane. Iar el îşi luă o cupă dublă de îngheţată cu ciocolată, alune şi bezea. Ieşiră împreună din cofetărie, mâncându-şi îngheţatele şi plimbându-se încet înapoi la maşină. Ea era acum o femeie cu un cont bancar, cu douăzeci şi cinci de mii de dolari în el, şi cu un contract de carte. Se maturizase în aproximativ cinci minute.

— Voi intra într-o grămadă de belele din cauza asta, explică ea la întoarcere.

Dar el îşi dăduse seama de asta şi singur.

— Mersul cu tine într-o maşină. Contractul, cartea, banii. Poate chiar şi îngheţata.

— Cred că te vor lăsa în pace pentru îngheţată, pentru restul nu sunt atât de sigur, spuse el în timp ce o duse cu maşina înapoi la lăptărie,fiind îngrijorat din cauza ei. Vei fi în regulă, Lillibet? N-aş vrea să ai probleme.

— Nici eu nu vreau, spuse, terminând de mâncat cornetul ei cu îngheţată. Cred că mă descurc. Nu voi spune nimănui pentru o vreme. Iar mama mea mă va proteja.

Îl privi cu ochi serioşi, trişti şi se simţi ca şi cum ar fi fost prieteni de mult timp şi o va proteja şi el.

— Ai numerele mele de telefon. Vreau să mă suni dacă se întâmplă ceva. Doar mergi la lăptărie şi roagă pe cineva să mă sune. Pot să vin până aici oricând, dacă ai nevoie de mine. Nu ai făcut nimic greşit astăzi. Ai făcut ceva minunat. Ai scris o carte foarte, foarte bună. Şi va fi publicată.

— Aş vrea să-i pot spune mamei despre asta. Dar ea ştie. Ea m-a ajutat să te găsesc şi a făcut să se întâmple toate astea, spuse Lillibet cu seriozitate când ajunseră la lăptărie, iar el opri motorul maşinii. Voiam ca tu să-mi publici cartea. De aceea ti-am trimis-o tie.

— Iar eu am fost sortit să te găsesc. Sunt sigur de asta. Lucrurile se întâmplă aşa cum ar trebui să se întâmple.

Ea încuviinţă din cap şi ieşi singură din maşină de data aceasta. Îl privi cu seriozitate, în timp ce el stătea alături de ea.

Mulţumesc pentru tot, spuse ea şi el o conduse înapoi la şareta ei,

— Te vom anunţa când suntem gata să facem redactarea.

Cartea ei urma să iasă peste un an, aşa că era timp. Ar fi dorit să o poată suna direct, dar ştia că nu putea.

— Îti voi trimite un e-mail la Lattimer. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, spuse el din nou.

Ea dădu din cap, se urcă în trăsura ei şi luă hăţurile. Apoi se aplecă uşor şi îl sărută pe obraz, asemenea unui copil.

— Mulţumesc. M-am simtit foarte bine.

Îi zâmbi. Îşi pusese deja înapoi boneta, iar el putu vedea ochii ei mari şi verzi uitându-se pe furiş la el, precum şi şuviţele ei de păr aurii. Crezu că i se va frânge inima când o văzu îndepărtându-se şi ar fi vrut să fugă după ea. Dar ea dispărea înapoi în lumea ei, într-un alt secol, unde nu o putea urma. Se uită peste umăr la el şi îi făcu cu mâna în momentul în care şareta luă curba, iar apoi dispăru din vedere. Merse să-i mulţumească lui Joe Lattimer şi să-i spună că pleacă.

— E o fată de treabă, spuse Joe, uitându-se la el cu nostalgie. Am cunoscut o fată care arăta ca ea cu mult timp în urmă. Lillibet e curajoasă că face asta. Nu-i va fi uşor cu tatăl ei.

Amândoi ştiau asta, dar uneori lucrurile ieşeau bine, şi la fel se întâmplase şi de data aceasta. Joe era bucuros pentru ea. Bob i se părea a fi un om cinstit.

— Oamenii Amish sunt foarte cumsecade.

Bob dădu din cap, încă prea copleşit de ea ca să ştie ce să răspundă. Şi ştia că tocmai cumpărase cea mai bună carte din cariera lui. Avea să fie o binecuvântare pentru amândoi.

— Cât de dur este tatăl ei? îl întrebă Bob, părând îngrijorat.

— Foarte. Dar corect. Însă toţi trăiesc după Ordnung, nişte reguli stricte, chiar şi bătrânii. Nu va fi bucuros să audă de carte. Nu cred că face parte din cultura lor. Şi îşi ţin femeile aproape de casă. E curajoasă că a făcut asta cu tine. Sper să iasă bine pentru amândoi, spuse Joe sincer. Eu nu voi spune nimic.

Iar Bob ştia că nu va spune, de dragul lui Lilli. Apoi cei doi bărbaţi dădură mâna, iar Bob se întrebă dacă Joe fusese îndrăgostit de fată care arăta asemenea ei. Câteva minute mai târziu, Bob se întoarse la maşină şi plecă. Fusese cea mai ciudată, cea mai bună şi cea mai emoţionantă zi din viaţa lui. În timp ce se îndrepta spre casă, nu se putea gândi decât la faptul că Lilli era înapoi la fermă, alături de tatăl şi de fraţii săi. Se întrebă ce făcea, dar ar fi fost greu pentru el să-şi imagineze. Venea dintr-o altă lume. Şi-o aminti mâncându-şi îngheţata şi zâmbi. Întâlnirea cu ea fusese cel mai bun cadou din viaţa lui. La fel şi cartea ei.

capitolul 17

Totul merse ca pe roate când Lilli se întoarse la fermă în după-amiaza aceea. Cu totul, fusese plecată doar două ore, dar întreaga ei viaţă se schimbase când semnase contractul şi pusese banii la bancă. Puse carnetul de cecuri, hârtiile de la bancă şi contractul sub saltea şi şe duse să aibă grijă de Markus ducându-i nişte supă. în timp ce se ocupa de treburile casnice, se gândi ce persoană cumsecade era Bob.

În acea după-amiază, ea cusu ceva pentru tatăl ei, Willy merse cu prietenii de la ferma vecină să pescuiască în pârâul din apropiere, iar Margarethe trecu pe la ea să o vadă. Când tatăl ei sosi acasă, era binedispus. Totul păru normal până duminică după-amiază, când se întoarseră de la slujba ce avusese loc într-una dintre casele vecine.

Lillibet aranja masa pentru cină, când tatăl ei vru să vorbească cu ea şi îi trimise pe băieţi afară.

— Ai fost de două ori la lăptărie săptămâna asta, Lillibet, spuse el încet, iar ea simţi un nod de panică în gât şi se întrebă dacă cineva o văzuse cu Bob sau urcând în maşina lui, ceea ce ar fi imposibil de explicat.

— Da, am fost, tată. Într-o zi le-am ţinut companie băieţilor, deoarece îmi terminasem munca în casă, iar Josiah voia puţin timp să se joace, când Markus era bolnav, aşa că am mers de una singură. Am mers şi când au avut varicelă.

— Te întâlneşti cu un băiat englez la lăptărie, Lilli? Cu unul dintre băieţii lui Lattimer? De mult timp eşti suficient de mare să fii curtată. Nu am făcut presiuni asupra ta după ce mama ta a murit, fiindcă am avut nevoie de ajutorul tău aici, cu băieţii.Dar, dacă acum eşti pregătită, îţi voi găsi un soţ. Mulţi bărbaţi au întrebat de tine, iar tu nu i-ai privit niciodată cu bunăvoinţă, aşa că m-am gândit că vrei să stai aici. Unele femei nu vor să se mărite, iar tu poţi să stai acasă cu mine, dacă doreşti. Şi, de fapt, spera că asta-şi doreşte. Dar nu voi fi de acord să fii curtată de un englez, Lilli, dacă asta faci. Ştii ce spune Ordnung. Trebuie să te căsătoreşti în comunitatea noastră. Nu poţi să mergi afară.

— Nu încercam să merg afară, tată, spuse ea, părând agitată, gândindu-se la banii pe care îi avea în bancă. Nu-mi făcea nimeni curte la lăptărie. Doar voiam să merg la o plimbare cu trăsura.

— Cred că e timpul să ai un soţ şi propriii copii. Băieţii cresc. Gemenii vor termina cu şcoala peste un an.

— Nu vreau să încep din nou să am grijă de copii, spuse ea cu sinceritate. Am făcut asta timp de şapte ani, de când a murit mama.

— Ai nevoie de propriii copii, spuse el ferm.

Nu-i mai spusese niciodată asta.

— Nu vreau nici un copil, tată. Sau un soţ. Sunt fericită aşa cum sunt.

— Nu e normal pentru tine să ai doar fraţi şi un tată de care să ai grijă. Ar trebui să ai un soţ şi propriii copii, insistă el.

Nu înţelegea că-şi consumase complet orice dorinţă de a avea copii cu familia pe care o crescuse pentru el.

— Klaus Mueller e un om bun. Va fi un soţ bun pentru tine. E pregătit să se însoare din nou.

Inima ei se prăbuşi când tatăl ei spuse asta.

— Tata, are cincizeci de ani.

— Eu eram cu aproape treizeci de ani mai în vârstă decât mama ta. Am fost foarte fericiţi. Ai nevoie de un bărbat mai în vârstă. Eşti prea înţeleaptă pentru un bărbat tânăr.

— Şi prea înţeleaptă să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubesc, zise ea în mod firesc.

Dar nu fusese niciodată îndrăgostită şi nu se aştepta să fie acum.

— Poţi învăţa să-l iubeşti. Mama ta de-abia mă cunoştea când ne-am căsătorit. Tatăl ei a considerat că sunt o alegere bună pentru ea şi a avut dreptate. Ea era doar o copilă. Iar tu eşti femeie în toată firea. Vei învăţa să iubeşti un bărbat bun. Dacă mergi în plimbări cu trăsura alături de fraţii tăi din cauză că nu ai nimic de făcut, ai nevoie de ceva în plus.

— Da, aşa e, spuse ea încet.

Ascultându-l, îşi dădu seama că nu mai putea continua să-l mintă. Greşise că încercase să facă asta.

— Vreau să fac altceva. E ceva ce mama ar fi înţeles. Cred că ea ar vrea să fac asta. Şi pot să stau aici cu tine.

Vedea prea bine că nu înţelegea. Dar cum ar fi putut să înţeleagă? Ceea ce voia ea depăşea cu mult gândurile lui cele mai fanteziste.

— Am scris o carte, tată. Mi-a luat trei ani s-o scriu. E o carte bună, precum cele pe care mama obişnuia să mi le dea. Nu e despre noi. Nu am spus nimic despre Amish în ea. E doar o poveste despre o fată care creşte la o fermă şi călătoreşte să vadă lumea.

— Asta vrei să faci? Să călătoreşti şi să vezi lumea?

Păru şocat.

— Nu, sunt fericită aici. Doar vreau să scriu. Nu există nimic în Ordnung care să spună că nu am voie să scriu.

Voia şi să călătorească, dar nu îndrăznea să spună asta inca.

— Ştiu Ordnung mai bine decât tine. Ai nevoie de o casă şi de copii, şi atunci nu vei mai avea timp să scrii poveşti şi să citeşti cărţi. Dacă vrei să citeşti, citeşte Biblia. Nu e nevoie să citeşti alte cărţi. Şi vreau să laşi deoparte cartea ta.

— Nu pot, tată, spuse Lilli cu un glas puţin mai puternic decât o şoaptă. Am trimis-o unei edituri în New York, şi le-a plăcut. O vor publica anul viitor.

— Îţi interzic! spuse el, lovind cu pumnul în masă. Cum îndrăzneşti să faci asta pe la spatele meu!

— Îmi pare rău, tată. Ştiu că a fost o greşeală. M-am rugat pentru asta. Şi cred că mama ar fi dorit ca eu să o fac.

Dădea dovadă de curaj spunând aşa ceva şi în acelaşi timp de nesăbuinţă.

— Mama ta nu ar fi îngăduit niciodată aşa ceva fără permisiunea mea. Era o femeie ascultătoare. Nu-ţi voi permite să publici o carte,Lillibet. Trebuie să le spui imediat că nu o vei face.

— Nu voi face asta, spuse ea cu blândeţe. Vreau să o public. Nu am făcut nimic greşit.

— E o greşeală să nu asculţi de mine. Îţi interzic să publici o carte. Şi să mai scrii de acum înainte. Vei studia Biblia şi te vei căsători când îţi voi găsi un soţ. E timpul.

— Nu mă poţi forţa să mă căsătoresc sau să încetez să mai scriu. Nu poţi să faci o prizonieră din mine, tată.

— Vrei să trăieşti cu englezii? Asta vrei?

O ameninţa, iar ea ştia asta, dar nu voia să cedeze.

— Nu, nu vreau. Vreau să stau aici, în casa ta, cu tine şi cu fraţii mei. Voi sta până voi fi o femeie bătrână dacă mă vrei. Dar nu mă voi opri din scris. Am nevoie de asta pentru sufletul meu.

— Ai nevoie de Dumnezeu pentru sufletul tău şi de nimic altceva. Nu-ţi voi permite să publici o carte şi să trăieşti sub acoperişul meu. Acum du-te în camera ta. Eu şi fraţii tăi vom pregăti cina în seara aceasta. Nu mai vreau să aud de cartea ta. Ai făcut o înţelegere cu ei să fie publicată?

— Am semnat un contract, spuse ea liniştită, vocea ei crescând în putere.

— Atunci scrie-le şi spune-le că te-ai răzgândit. Nu pot să te forţeze să publici o carte.

— Iar tu nu poţi să mă forţezi să nu public, spuse ea cu flăcări în ochi. Sunt sinceră cu tine. Ţi-am spus despre asta. Nu vreau să te mint.

— Nu vei mai ieşi din casa asta până nu vei anula contractul acela. Ai înţeles? Te voi exclude dacă nu-mi dai ascultare.

— Nu mă poţi forţa să plec. Nu o voi face.

Nici unul dintre copiii lui nu îndrăznise vreodată să-l sfideze şi tremura de furie când Lilli părăsi camera şi se duse la etaj. Toţi ceilalţi îl auziseră lovind cu pumnul în masă şi aşteptau afară ca furtuna să se potolească. Ştiau că trebuia să se fi întâmplat ceva groaznic, dar nici unul dintre ei nu ar fi ghicit că ea scrisese o carte. Lillibet merse în camera ei fără să scoată un cuvânt. Nu coborî pentru cină. Stătu întinsă ore întregi, gândindu-se la cartea şi la contractul ei şi la faptul că nimic nu o va face să-l anuleze. Nici măcar tatăl ei. Era mai hotărâtă decât oricând să-şi publice cartea. Coborî de dimineaţă şi se apucă de treburile casnice.

Tatăl ei nu mai pomeni nimic despre asta timp de câteva zile, iar apoi o întrebă dacă le scrisese editorilor că se răzgândise în legătură cu cartea.

— Nu, nu le-am scris, spuse ea calmă. Şi nu cred că o voi face.

Se transformase într-un război al voinţelor. În următoarele două săptămâni, tatăl ei nu mai vorbi cu ea, iar ea, în cele din urmă, merse disperată să o vadă pe Margarethe. Ştia tot ce se întâmplase, căci Henryk îi povestise nervos despre asta când îi spusese Lilli. Iar acum era hotărât să o căsătorească şi regreta că nu făcuse asta mai înainte.

— Va trece peste asta. Mama ta ar fi fost mândră de tine, spuse Margarethe cu blândeţe.

Lillibet se arătă uimită. Margarethe era o femeie mult mai docilă decât fusese Rebekah, dar în acest caz era de părere că Lillibet făcea lucrul potrivit. Era un pas mare pentru ea şi avea nevoie de ceva în viaţa ei dacă nu voia un soţ şi copii.

Dar Henryk nu se lăsă înduplecat. Continuă pentru încă două săptămâni, tatăl ei alternând mustrările cu ameninţările şi cu perioadele în care nu vorbi cu ea. Ameninţările lui de a o exclude deveneau din ce în ce mai puternice şi mai vehemente, ceea ce însemna că urma să fie izgonită din comunitate dacă erau duse la bun sfârşit. Să fie izgonită pentru totdeauna era singurul lucru de care se temea, aşa că, în septembrie, Lillibet îi scrise o scrisoare lui Bob Bellagio, explicându-i ce se întâmpla şi că nu putea să i permită să publice cartea. Se oferi să-i retumeze banii şi îi anexă unul dintre cecurile temporare pe care banca i le dăduse, pentru întreaga sumă. Merse pe jos la lăptărie să-i dea scrisoarea lui Joe Lattimer şi să-l roage s-o trimită prin poştă.

Când ajunse acasă, îi povesti tatălui său ce făcuse şi îl privi cu ochi plini de ură, dar lui nu-i păsa. De asemenea, îl anunţă că va părăsi singură comunitatea dacă o forţa să se căsătorească. Apoi se retrase în camera ei şi nu mai ieşi timp de trei zile. În cele din urmă reveni la treburile casnice şi la viaţa ei de sclavie, cu ochi stinşi, de parcă ar fi fost moartă. Margarethe îi spuse lui Henryk că era cu adevărat îngrijorată pentru ea şi era de părere că el greşea, iar el o informă că nu mai era binevenită în casa lor.

Când Bob primi scrisoarea ei, îşi dădu seama după scrisul ei dezordonat cât de supărată era şi nu voia să se gândească la presiunea la care fusese supusă şi la ameninţările tatălui ei. Ea îi povestise tot şi că nu putea să meargă mai departe cu cartea. El simţi că i se face rău când citi scrisoarea şi îşi dădu seama cât de înnebunită de durere era ea. Rupse în două cecul pe care ea i-l trimise şi a doua zi se duse la lăptăria lui Lattimer, cerându-i lui Joe adresa ei.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Joe.

În ochii lui Bob se citea o privire disperată.

— Tatăl ei nu vrea să o lase să publice cartea. Doresc să vorbesc eu însumi cu el.

Joe dădu din cap, cu toate că nu credea că asta va ajuta. Henryk Petersen era un om încăpăţânat, bine înrădăcinat în lumea veche, dar îi dezvălui lui Bob unde locuiau şi speră că face lucrul corect.

Era după-amiaza târziu, iar Lillibet pregătea cina când Bob bătu la uşa bucătăriei. Ea deschise uşa şi se holbă la el de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Ce cauţi aici?

I se părea că arăta mai slabă decât atunci când o văzuse ultima oară şi foarte tristă.

— Am venit să discut cu tatăl tău şi să încerc să-l conving în privinţa cărţii. Poate ar trebui să o citească el însuşi.

— Nu o va citi, spuse ea extrem de nefericită. M-a ameninţat că mă exclude şi că mă va izgoni.

Bob scoase din buzunar cecul rupt şi i-l puse în mână. Iar apoi o privi cu o expresie serioasă.

— Lilli, tu vrei să publici cartea?

Nu avea de gând să o oblige, în ciuda contractului. Ea riscase deja prea mult.

— Da, spuse ea încet. îmi doresc. Dar nu vreau să fiu izgonită. Nu am unde să merg. Asta e singura viaţă pe care am cunoscut-o vreodată.

În timp ce se uita de jur împrejurul bucătăriei, Bob se simţea ca şi cum ar fi călătorit înapoi în timp, în secolul al şaptesprezecelea, în care trăiau ei.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

Nu credea că va ajuta cu ceva, dar îl lăsă să aştepte în salon şi îi oferi o ceaşcă de ceai. Ea se întoarse la pregătitul cinei, astfel încât tatăl ei să nu-i vadă împreună când intra.

Henryk veni acasă o jumătate de oră mai târziu, iar Lilli îi spuse că avea un oaspete care îl aştepta în salon. Era surprins şi păşi înăuntru, urmat de Lilli. Bob se ridică imediat, arătând solemn şi plin de respect, şi îi întinse mâna. Henryk dădu mâna cu el, neştiind cine era.

— Domnule Petersen, sunt Robert Bellagio, editorul care doreşte să publice cartea fiicei dumneavoastră. Este o carte extraordinar de bună. În nici o privinţă nu face de ruşine comunitatea dumneavoastră şi nu spune nimic despre populaţia Amish. Iar oamenii care o vor citi vor admira talentul ei uriaş şi educaţia tinerelor femei din comunitatea dumneavoastră. Cred că aţi fi foarte mândru de ea dacă a-ţi citi-o. Am venit aici pentru a vă spune eu însumi asta. Nutresc un respect profund pentru modul în care trăiţi, dar aş vrea să o văd şi pe Lillibet reuşind să-şi publice cartea. Cred că e important pentru ea.

— Ar trebui să fie important pentru ea să-şi asculte tatăl, spuse el, şi voi fi mândru de ea când va face asta.Noi trăim aici după reguli şi legi. E important ca ea să respecte acele legi.

Se uită la Bob cu o expresie aspră, iar apoi se relaxă puţin şi îl invită să stea jos. Nu voia să fie nepoliticos.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră că aţi venit aici să vorbiţi cu mine.

Lilli vedea că aprecia gestul de respect.

— Dar nu îi voi permite lui Lilli să-şi publice cartea.

— Există ceva ce pot să fac ca să fiţi mai liniştit în privinţa aceasta, domnule? îl întrebă imperturbabil Bob.

Lilli vedea că ambii bărbaţi se măsurau din priviri. Fiecare din ei îşi găsise un adversar pe măsură, dar ea înţelegea deja că Bob nu va câştiga. Tatăl ei era mai puternic şi jucau după regulile lui.

— Doar să fiţi de acord să nu o publicaţi. E fiica mea şi trebuie să mă respecte.

O spuse ca de la bărbat la bărbat.

— Îi cereţi să facă un sacrificiu enorm, spuse Bob cu seriozitate. Cred că a lucrat la carte trei ani, scriind încontinuu noaptea.

— Nu ar fi trebuit. Are lucruri mult mai importante de făcut aici, să aibă grijă de fraţii ei şi de mine.

Lui Bob i se părea că era un bătrân egoist, dar încuviinţă din cap respectuos. Nu voia să înrăutăţească situaţia lui Lillibet.

— Serviţi cina alături de noi? întrebă pe neaşteptate Henryk. Aţi venit de departe să mă vedeţi. Cartea aceasta trebuie să fie importantă pentru dumneavoastră.

— Este importantă.

Bob nu se uită intenţionat la Lilli când spuse asta. Nu voia să-l înfurie pe tatăl ei, doar să vorbească cu el şi să vadă dacă poate să-l facă să-şi schimbe poziţia. Până acum nu reuşise, nici măcar cu un centimetru.

— Atunci, îmi pare rău să vă dezamăgesc. Nu aveaţi de unde să ştiţi care va fi părerea noastră în această privinţă când ea a fost de acord să vă lase s-o publicaţi. A fost o dovadă de lipsă de sinceritate din partea ei. Rămâneţi? întrebă el din nou, iar Bob nu dori să refuze.

Îi plăcea să fie în apropierea lui Lillibet şi să înţeleagă mai bine felul în care trăia ea. Era şocat de ceea ce vedea. Nu de simplitatea arhaică a tuturor lucrurilor, ci de jurisdicţia totală a tatălui asupra ei. Henryk era de părere că o viaţă de robie era suficientă să-şi mulţumească fiica şi asta era tot ce merita. Lattimer îi dăduse de înţeles că era astfel, încăpăţânat, dificil şi cufundat în vechea lume.

— Aş fi onorat să iau cina aici, spuse Bob calm.

Tatăl său dădu din cap şi îl invită să vină în camera cealaltă, după care îl întrebă dacă voia să vadă o parte din fermă, iar Bob încuviinţă. Cei doi bărbaţi se duseră afară şi dispărură, în timp ce Lilli se aşeză la masa din bucătărie cu genunchii tremurând, iar Willy coborî pe scări.

— Ce se întâmplă acum?

Bătălia dintre ea şi tatăl lor dura de o lună şi toţi erau sătui de ea, mai ales Lilli.

— Editorul care vrea să-mi publice cartea este aici. A venit să-l vadă pe tata ca să-i explice, spuse ea cu o privire disperată, iar Willy râse.

— Tata l-a dus afară să-l împuşte?

Willy râse în hohote la propria glumă.

— Probabil, zise ea zâmbind şi se duse să verifice cum fierbea cina.

În timpul acesta, Bob îl urmă pe tatăl ei în jurul hambarului,punând întrebări inteligente despre cum conduceau ferma fără electricitate sau fără unelte agricole modeme, sau fără măcar un tractor, în timp ce tatăl ei îi explică principiile simple ale vieţii lor şi felul în care trăiau şi de ce considerau că era o alegere mai bună. Bob găsi toate acestea fascinante, dar nu şi pentru Lilli, care nu avea nici una dintre libertăţile pe care le dorea, şi despre care Bob era de părere că le merita. Femeile aveau un rol în societatea lor, dar era imul străvechi, tradiţional, iar toate deciziile importante erau luate de către bărbaţi. Ei aveau ultimul cuvânt în legătură cu tot, indiferent de subiect, şi o putere totală asupra femeilor. Henryk spunea că femeile erau fericite în felul acesta, iar Bob era sigur că Henryk credea că era adevărat. Era un om cinstit, sincer, cu convingeri şi credinţe puternice.

Henryk descoperi că îi plăcea de Bob, precum şi interesul şi respectul pe care i le arăta. Ambii bărbaţi păreau să se simtă foarte bine când intrară înapoi în casă, o oră mai târziu. Până atunci Lilli pregătise cina şi îi chemă pe băieţi să coboare.

Petrecură o seară surprinzător de plăcută, Bob se purtă frumos cu băieţii, iar acestora le făcu plăcere să vorbească cu el. Era un schimb de informaţii între lumea lui şi a lor. El puse întrebări serioase în legătura cu viaţa Amish, iar băieţii îi puseră o mie de întrebări despre lucrurile pe care le făcea şi locurile pe care le vizitase. Fusese o seară plină de viaţă şi, în timp ce Bob se pregătea să plece, Henryk îi mulţumi că venise şi părea să creadă ceea ce spune. Bob nu putea decât să spere că plantase undeva o sămânţă care, în timp, avea să i facă pe Henryk să se înduplece, dar deocamdată nu exista nici un semn care să arate asta.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit. Ai dat dovadă de curaj, îi spuse Lilli cu blândeţe, în timp ce îl conducea la maşină.

Tatăl ei îi permisese să facă asta. Avea încredere în Bob.

— Mi-aş dori să pot pleca cu tine, spuse ea teribil de nefericită.

Era prima oară când spusese vreodată aşa ceva şi credea cu adevărat asta.

— La fel şi eu,spuse el,căutându-i ochii.E un bărbat dur, comentă el despre tatăl ei.

— Da, aşa e.
— Lilli, sincer, dacă îmi ceri, nu-ţi voi publica scrierea. Nu vreau să-ţi distrug viaţa ca să public o carte.
— Nu, vreau în continuare să o publici.
Ochii ei erau plini de hotărâre.
— Dacă te exclud?
— Nu cred că pot. Dacă voi fi nevoită, voi merge să locuiesc cu Margarethe, prietena mamei mele. Ea poate mă primeşte.
Dar nu era sigură. Dacă tatăl ei îi convingea pe bătrâni să o excludă, nimeni nu putea să o ajute şi nici nu ar fi îndrăznit, de teamă să nu fie ei înşişi excluşi. Dar îşi spuse sieşi că tatăl ei nu ar face asta. Era dificil, dar ştia că o iubea. Suficient ca să o pedepsească, dar nu să o excludă.
— Poţi să vii la New York, spuse el cu un zâmbet crispat. Poate ţi-ar plăcea.
— Aş vrea să-l văd într-o bună zi. Doar pentru o vizită, spuse ea.
— Îl vei vedea.
Apoi îi strânse mâna într-a lui, nu voia să o sărute pe obraz, în caz că cineva îi privea.
— Şi în continuare trebuie să o redactăm.
Ea încuviinţă, fără să ştie sigur cum vor face asta. Mai ales acum.
— Mulţumesc că ai venit, spuse ea din nou, în timp ce el se strecură în maşină şi porni motorul.
O privi îndelung şi porni. Ea îi făcu cu mâna, iar el se simţi ca şi cum ar fi abandonat-o. Îi displăcea profund să o lase acolo, în lumea ei medievală, sub controlul tatălui său, neavând pe nimeni cu care să vorbească şi care să o înţeleagă sau să o protejeze de rigorile lumii ei. Ea avea sentimentul ciudat că privise plecarea unei nave. O navă pe care ar fi vrut să se găsească, cu singurul prieten pe care îl avea în lume. Lacrimile îi curgeau pe obraji, în timp ce se întoarse în casă şi urcă scările. Nu se mai simţea acasă, ci într-o închisoare.

capitolul 18

A doua zi după vizita neaşteptata a lui Bob, Henryk păru puţin mai domolit şi mai binevoitor când vorbi cu Lillibet. Gestul de respect al lui Bob nu rămăsese fără efect şi era de părere că era un om bun, cu toate că i se părea ciudat că nu era căsătorit la vârsta lui, dar aşa erau englezii. Şi nu-şi făcea griji că va încerca să îi facă curte lui Lillibet. Părea să-i înţeleagă prea bine şi să aibă prea mult respect pentru oamenii Amish ca să facă aşa ceva, iar interesul lui Bob privea clar afacerile, nu iubirea. Dar oricât de mult îl plăcea Henryk, nu avea de gând să-i permită lui Lillibet să publice cartea, nici acum şi nici mai târziu. În calitate de cap al familiei, hotărâse şi ştia că Lillibet va fi de acord cu hotărârile lui. Nu avea de ales şi nu dorea în nici un fel să fie exclusă. Henryk fusese suficient de clar. Şi era un bărbat foarte hotărât, iar Bob înţelesese asta.
Lillibet nu-l contrazise după vizita lui Bob. Dar şi ea luase o decizie. Nu avea să oprească publicarea cărţii şi se baza pe faptul că tatăl său avea un suflet prea mare ca să o excludă. Ştia că o iubea, iar ea îl iubea pe el. Va fi furios pe ea, dar simţea că va trece peste asta. El şi băieţii aveau prea mare nevoie de ea. Aşa că se ocupă de treburile casnice şi nu-i spuse nimic. Nu era nevoie să-l înfrunte. Cartea urma să apară abia peste un an. Iar discreţia păru să fie modul cel mai bun de a acţiona, mai degrabă decât confruntarea frontală, care doar ar fi atâtat flăcările furiei,atât a lui, cât şi a ei.
Aştepta să primească ştiri de la Bob despre ce trebuia să facă ca să redacteze cartea şi încă nu hotărâseră unde să o facă şi cum. Ea era de părere că cel mai bine era ca el să trimită materialul la Lancaster, pentru ca ea să lucreze la el singură, şi ar fi putut să i-l trimită înapoi de la lăptărie. Bob considera că va avea nevoie de călăuzire şi de discuţii în legătură cu cartea şi, cel puţin pentru prima dată, trebuia să lucreze cu un redactor faţă în faţă, fie cu cel care lucra în prezent la carte, fie chiar cu el.

Mary Paxton lucrase la manuscris din momentul în care Lilli semnase contractul, iar ea se întoarse cu acesta la Bob la sfârşitul lui septembrie. Era mai puţin de lucru la el decât crezuse ea că va fi nevoie, dar tot era necesară puţină cizelare şi trebuiau efectuate câteva schimbări. Era surprinsă de cât de curat era manuscrisul, dat fiind că aparţinea unui scriitor novice, dar Lillibet fusese meticuloasă în munca sa.

— Nu va dura mai mult de câteva zile, îl asigură Mary după ce se aşeză jos în biroul lui, făcând un efort considerabil să se lase intr-un scaun.

Arăta precum Agnes Gooch în Auntie Mame şi trebuia să nască gemeni peste două săptămâni. Simţea că era pe punctul să explodeze. Se simţise groaznic în căldură întreaga vară şi de-abia aştepta să nască. Mary era absolventa de Yale pe care o angajase când pornise afacerea, iar el era de părere că va fi perfectă pentru a lucra cu Lillibet.

— Cât de repede poate să fie aici? întrebă Mary cu o privire îngrijorată. Mâine e prea devreme? Glumea, dar nu foarte mult. Plănuiesc să alerg diseară în jurul blocului până când voi cădea lată, ca să-i pun în mişcare pe băieţii ăştia.

Plănuia să-şi ia liber trei luni ca să stea cu bebeluşii ei. Erau primii ei copii şi nu ştia la ce să se aştepte, mai ales că erau doi.

— Nu sunt sigur că poate, spuse Bob, părând îngrijorat. Cât de multe crezi că poţi să i explici intr-un e-mail?

Îi pomenise lui Mary că Lillibet era Amish, dar nu şi cu câtă violenţă obiectase tatăl ei la ideea publicării cărţii. Nu trebuiau să afle. Mary fusese impresionată de cât de bine descrise Lillibet lucruri pe care nu le văzuse niciodată şi pe care nu le cunoştea, precum călătoria cu avionul, alte oraşe şi ţări, cum arătau oamenii, ce gândeau, cum se îmbrăcau şi alegerile pe care le făceau în viaţă. Avea o perspicacitate uimitoare pentru o femeie atât de tânără şi părea să fie capabilă să intre în minţilor altor oameni şi să se pună în situaţii în care nu se găsise niciodată. Era o scriitoare adevărata până în măduva oaselor şi era evident că avea un talent imens, la fel cum crezuse şi Bob.

— Nu cred că ar trebui să folosim e-mailul prima dată, spuse Mary, arătând gânditoare.Poate după ce ne vom obişnui să lucrăm împreună, dar vreau să facem asta cum trebuie. Cartea este prea bună să nu facem astfel. Nu poate să vină la New York?

Bob oftă în semn de răspuns şi se gândi la idee.

— Va fi greu. Familia ei are nevoie de ea la fermă. Şi realitatea este că ea nu a călătorit niciodată în afara Lancasterului. Ieşirea îi va speria.

Era o descriere moderată a reacţiei tatălui ei, mai potrivit ar fi fost „Va fi o explozie atomică".

— Va fi ca şi cum am duce-o pe o altă planetă. Am sperat la o introducere mai blândă a procesului şi a lumii moderne. Nu a plecat niciodată de la fermă şi nici nu a folosit un telefon. Eu am dus-o în prima ei plimbare cu maşina. Va fi foarte dificil pentru ea să o aducem aici.

— Ei bine, în afară de cazul în care are pregătire de moaşă, eu nu pot să merg acolo, spuse Mary cu părere de rău. Şi chiar cred că ar trebui să ne întâlnim.

Şi el era de aceeaşi părere, doar că nu ştia cum să o scoată la capăt. Îi scrise o scrisoare, pentru că nu dorea să se bazeze pe fraţii ei mai mici pentru a-i duce un e-mail, acum că-i cunoscuse. Spera pur şi simplu că va primi poşta înaintea tatălui ei. Iar două zile mai târziu, ea îl sună din biroul lui Joe Lattimer de la lăptărie, cu o voce panicată. Din fericire. Bob era la birou când ea sună, la prima oră a dimineţii. Prelua apelul în secunda în care auzi că era ea.

— Cum pot să vin la New York? îl întrebă ea.

Ar fi fost suficient de dificil dacă el venea în Lancaster, iar ea nu ar fi putut să-i explice vizita tatălui ei, mai ales dacă dura mai multe zile. Dar dispariţia pentru o săptămână pentru a merge la New York era chiar şi mai rea. Organizarea unei astfel de ieşiri părea imposibilă pentru ea, şi aproape la fel şi pentru el.

— Sunt prea bătrână pentru rumspringa, spuse ea, părând neliniştită în legătura cu asta şi folosind un termen pe care el nu-l mai auzise vreodată.

— Rumspringa?

Iar apoi ea râse şi se relaxă puţin.

— Scuze, e un termen Amish. Noi nu suntem botezaţi când suntem copii, ci la vârsta adultă, când suntem suficient de maturi ca să luăm o hotărâre în privinţa felului în care vrem să trăim şi să îmbrăţişăm stilul de viaţă Amish. Unele familii le permit tinerilor şi adolescenţilor să fie puţin liberi înainte să fie botezaţi. Unii chiar fumează şi beau puţin, au prieteni englezi, merg în maşini. E un mod foarte liberal de a privi lucrurile, pentru ca astfel să ştie la ce renunţă. Dar nimeni din familia mea nu a făcut asta vreodată, iar tatăl meu probabil că ne-ar fi omorât dacă o făceam. Şi nu cred că o săptămână în New York ar fi calificată drept rumspringa de către el, mai degrabă i s-ar părea Sodoma şi Gomora.

Râseră amândoi, iar ceea ce ea descrisese i se păru un concept interesant. Atât de multe dintre lucrurile pe care le făceau erau înţelepte şi bine chibzuite, însă ceea ce făcea ca viaţa ei să fie atât de dificilă erau atitudinea extremă şi rigiditatea unui paznic bătrân precum Henryk. Dar ea acceptase asta până acum şi plănuia să facă la fel pentru tot restul vieţii. Atâta timp cât Henryk era în viaţă, nimic nu avea să se schimbe pentru ea.

— Nici părinţii mei nu erau foarte dornici de rumspringa, spuse Bob, râzând. Am fost arestat o dată la facultate pentru că am condus băut şi m-am alăturat unui eveniment tradiţional de jogging destinat bobocilor de la Princeton împreună cu un prieten, unde toţi băieţii din primul an alergau dezbrăcaţi prin campus la prima ninsoare. Ne-am lăsat puţin duşi de val şi am fugit până la un bar din afara campusului, unde am fost arestaţi. Tatăl meu a trebuit să vină de la New York să mă elibereze pe cauţiune. Mi-a tăiat alocaţia pe două luni.,

— Treaba asta e puţin mai obscenă decât rumspringa.

Râdea de povestea lui.

— Aşadar, ce vom face? E atât de important pentru mine să fiu acolo în persoană, să lucrez cu femeia asta?

— Ea e de părere că da şi nu poate să vină ea la tine. Naşte gemeni peste două săptămâni sau mai devreme, aşa că e exclus să plece. Iar ea e un redactor de carte mai bun decât sunt eu şi în plus lucrează deja la carte.

— Atunci,va trebui să vin acolo. Voi găsi o modalitate, spuse ea, părând speriată, dar sigură.

— Îmi pare rău, Lillibet, spuse el sincer.

— Pentru ce? Pentru că mi-ai oferit cea mai mare oportunitate din viaţa mea?

Era bucuros că ea avea în continuare aceeaşi părere.

— Voi trimite o maşină după tine. Şi poţi să stai la un hotel din apropierea biroului. Plătim noi totul, bineînţeles, şi te voi duce eu însumi înapoi, dacă vrei, sau voi trimite o maşină să te ducă.

Îşi dădu seama că ar arăta mai bine dacă o maşină cu un şofer ar duce-o acasă, astfel ca tatăl său să nu creadă că a petrecut săptămâna cu el, trăind împreună cu el în apartamentul său sau la un hotel.

— Voi fi în siguranţă la un hotel? întrebă ea, arătând ca o tânără abia ieşită în lume.

— Bineînţeles. Va fi un hotel foarte frumos. Şi voi reuşi astfel să-ti arăt New Yorkul.

Părea să-l bucure ideea, iar ea era entuziasmată de această perspectivă. Trebuia doar să treacă cu orice preţ peste furia şi ameninţările tatălui ei.

— Cât de devreme pot să vin?

— Nu ştiu. Săptămâna asta? Săptămâna viitoare?

Tatăl ei avea să fie livid de furie oricând ar fi mers, iar ea nu intenţiona să-l mintă. Acum era obligată să-i spună că mergea mai departe cu cartea şi se ducea la New York pentru mai multe zile ca să o redacteze.

— Cred că ar trebui să fie mai devreme decât mai târziu, dată fiind starea lui Mary. Arată ca şi cum în orice secundă ar putea exploda.

Nu mai văzuse nici o femeie gravidă atât de mare în viata lui.

— La fel arăta şi mama mea când i-a avut pe Markus şi Josiah.

Fusese o femeie micuţă, precum Lilli.

— Bine. Atunci, să zicem vineri.

Era marţi în momentul în care vorbeau.

— Pentru cât timp mă vreî?

El ar fi vrut să spună în glumă: „Pentru totdeauna", dar nu îndrăzni, pentru că ar fi fost mai mult adevăr în cuvintele lui decât şi-ar fi dat ea seama. Dar nu voia să umbrească discuţia despre carte cu sentimente pe care nu le putea explica şi care poate nu aveau sens pentru ea. El însuşi nu le putea găsi un sens.

— De ce nu-ţi faci planuri să stai o săptămână şi apoi să te întorci mai devreme daca terminaţi? Acordă-ţi puţin timp liber.

Ea se gândi la vechea expresie „tot un drac". Faptul că pleca avea să-l înfurie pe tatăl său, şi între cinci zile şi o săptămână nu era mare diferenţă. Principiul şi gestul îl vor mânia, la fel şi nesupunerea ei. Nu voia să-l forţeze într-atât încât să o excludă, dar ştia cât de mult o iubea şi, cu toate că îşi făcea griji în privinţa aceasta, nu şi-l putea imagina cu adevărat făcând aşa ceva.

— Voi trimite o maşină cu şofer acasă la tine vineri dimineaţă, spuse Bob simplu, uşurat că venea şi că fusese de acord, deşi îşi facea griji pentru ea.

— Trimite-o la lăptărie. Îi voi zice lui Willy să mă lase acolo. E mai bine decât să-i arăt în faţă tatălui meu că plec cu o maşină.

Se gândi la plimbarea spre bancă şi la cofetărie în ziua în care se întâlniseră. Tatăl ei ar fi fost îngrozit şi de acel lucru, dar ei îi făcuse plăcere şi preţuia în continuare amintirea de a fi cu el.

— Mă voi ocupa de asta, o asigură Bob.

Apoi, pe un ton blând, renunţă la masca editorului şi deveni prietenul ei. Simţea că era şi una, şi alta.

— Noroc cu tatăl tău! Îţi promit că voi avea grijă de tine cât timp vei fi aici.

Ştia că va avea grijă de ea. Închise şi îi mulţumi lui Joe Lattimer pentru că-i folosise telefonul. O lăsase singură în birou, ca să poată vorbi în voie. Viaţa ei părea foarte complicată zilele acestea, de când trimisese manuscrisul la New York şi Bob îl descoperise. Joe spera că nu făcuse nimic greşit. Voise doar să o ajute şi voia asta în continuare. Nu dorea ca ea să fie exclusă ca urmare a acestui lucru, şi nici Bob nu voia. Era evident că nici Lilli.

Apoi ea luă şareta înapoi către fermă. Venise singură şi adusese cu ea laptele. Nu ceruse permisiunea. O făcuse pur şi simplu, iar tatăl ei nu fusese acasă când ea plecase. Se opri pe la Margarethe la întoarcere. Tatăl ei continua să nu-i îngăduie lui Margarethe să vină acasă la ei, de când încercase să-l convingă să o lase pe Lilli să publice cartea. Lui Lilli îi era dor să o vadă, şi mersese să o viziteze de mai multe ori. Iar acum avea nevoie să vorbească cu cineva. Îi spuse lui Margarethe că Bob avea nevoie ca ea să meargă la New York să lucreze la carte, iar redactora trebuia să nască gemeni şi nu putea să vină la ea.

— Trebuie să mă duc, spuse Lilli cu un suspin, la o ceaşcă de ceai de mentă pe care Margarethe îl făcuse din flori culese din grădina ei.

Copsese şi pâinicile dulci, cu gem de piersici, pentru care era faimoasă.

— Tata o să mă omoare, spuse Lilli îngrijorată.

Ajunsese cu adevărat la o răscruce, reprezentată de călătoria ei la New York. Fie mergea, asumându-şi toate potenţialele consecinţe din partea tatălui ei, fie trebuia să abandoneze cartea acum. Era aproape sigură că Margarethe îi va spune că riscul era prea mare şi că ar trebui să se oprească, cât mai putea. Lilli se uită la ea cu nişte ochi mari şi trişti, cu boneta ei neagră în poală şi cosiţa lungă căzută pe spate.

— Ai de făcut o alegere, bineînţeles, spuse precaută Margarethe,nu voia să o influenţeze, ci doar să o ajute. Iar tatăl tău este un om încăpăţânat. Cu toţii ştim asta.

Zâmbi cu mâhnire. Nu mai vorbise cu ea de câteva săptămâni şi ele întotdeauna fuseseră apropiate.

— El crede sincer în poziţia lui şi consideră că este cea mai bună pentru tine. Ca unul dintre bătrânii consiliului, trebuie să rămână fidel principiilor sale şi ale Ordnung. Dar cred că miza nu este tatăl tău, consiliul şi Ordnung. E vorba de inima ta, de viaţa ta şi de ceea ce trebuie să faci. Modul nostru de viaţă nu ne permite să luăm decizii foarte des. Şi cu siguranţă nu după ce ne-am căsătorit. Tu eşti tânără şi liberă şi trebuie să-ţi respecţi tatăl, dar trebuie să te cinsteşti pe tine şi pe Dumnezeu. Sunt de părere că El ţi-a dat această oportunitate şi talentul tău, şi nu ar trebui să-l iroseşti.

Vreau să spun ceea ce cred că ar fi spus mama ta, iar noi două nu am fost tot timpul de acord. Era mult mai curajoasă decât sunt eu, dar de data aceasta sunt de acord... Du-te, Lilli... Urmează-ti visurile...Urmează-ţi inima. Dacă această carte este importantă pentru tine, du-te la New York. Mergi până la capăt... Nu-ţi irosi talentul. Vei regreta toată viaţa dacă nu mergi. Şi s-ar putea ca acest lucru să-ţi înăsprească sufletul. Tatăl tău va trece peste asta. Trebuie să treacă. Are nevoie de tine şi te iubeşte. Cred că ar trebui să mergi la New York.

Lilli o fixă cu privirea, plină de uimire. Pentru a doua oară în ultima vreme, Margarethe spusese exact opusul a ceea ce Lilli se aşteptase şi o sfătui să aleagă drumul libertăţii, indiferent de consecinţe. Iar Lilli ştia în inima ei că era exact ceea ce mama ei ar fi vrut ca ea să facă şi apoi ar fi ajutat-o să repare mai târziu stricăciunile. De data aceasta, Lilli trebuia să facă asta singură, dar era dispusă să rişte.

— Mulţumesc,zise ea,aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui Margarethe. Mulţumesc.

Nici ea nu voia să irosească această oportunitate. Dacă ar fi facut-o, era posibil să nu se mai întâlnească vreodată cu ea. Şi credea că şansa de a-şi publica scrierea fusese un dar trimis de mama sa, din ceruri.

Se duse înapoi acasă şi începu să facă pregătirile în tăcere, în seara aceea. A doua zi, când tatăl ei era plecat la ferma fratelui său împreună cu Willy, iar gemenii erau la şcoală, luă şareta şi merse la lăptărie să găsească pe cineva care să o ducă în oraş. După ce întrebă peste tot, unul dintre muncitorii de la fermă o luă cu el. Cumpără câteva lucruri simple de la un magazin pentru femei. Avea să poarte hainele Amish, dar voia şi câteva lucruri englezeşti pentru New York, astfel încât sa nu atragă prea mult atenţia. Cumpără o fustă neagră şi câteva bluze, o rochie albastru-închis şi una roşie, şi pantofi fără toc care arătau ca nişte pantofi de balerină şi erau uşori ca aerul. Cumpără o pereche de jeanşi. Era fascinată de nasturi şi de fermoare, şi mai cumpără o valiză mică, în care să le pună pe toate. Avea să ia cu ea şi pelerina ei neagră Amish, pe care o purta întreaga iarnă, dar cumpără şi o jachetă albastră. I se potrivea perfect şi urma să-i ţină de cald dacă vremea era răcoroasă. Cumpără două perechi de ciorapi lungi transparenţi, de care nici măcar nu mai văzuse vreodată. Picioarele ei arătau dezgolite când ii îmbrăcă, în locul ciorapilor negri şi grei din bumbac pe care îi purtase întreaga ei viaţă. Plăti pentru toate cu un cec din contul ei bancar.

Femeia care o ajută era foarte amabilă şi o sfătui bine când îi spuse că mergea la New York cu afaceri. Împacheta totul în valiză în magazin, pe care o ascunse sub pat când ajunse acasă. Nu o văzuse nimeni nici la plecare şi nici la întoarcere. Simţea că nu era onestă, dar era sigură că făcea lucrul corect acum. Îi spuse vestea tatălui ei joi seară. Aşteptă până după cină şi îi zise că trebuia să vorbească cu el. Rămase tăcută până când băieţii merseră sus, iar tatăl ei era impasibil înainte să ştie ce avea să-i spună. Credea că renunţase la ideea cărţii, dar nu era sigur. Câteodată era la fel de încăpăţânată ca el.

În cele din urmă, rămaşi singuri, ea stătu în faţa lui, tremurând, dar el nu vedea asta, în timp ce strângea cu putere marginile şorţului. Era unul dintre cele pe care i le făcuse mama ei. Îl îmbrăcase intenţionat ca să vorbească cu el. Îi reamintea de mama ei şi îi dădea curaj.

— Tata, vreau să-ţi spun două lucruri. Îi voi lăsa să-mi publice cartea. Nu cred că e ceva greşit. Şi cred că mama ar fi fost de acord. Şi merg la New York să o redactez împreună cu ei şi să fac unele modificări. Voi lucra cu o femeie căreia Bob Bellagio i-a încredinţat această sarcină de lucru. Ea urmează să nască în curând gemeni, aşa că nu poate să vină aici. De aceea merg acolo ca să lucrez la carte alături de ea. Mă voi întoarce peste o săptămână sau chiar mai repede, de îndată ce termin. Nimic nu se va fi schimbat. Şi voi continua la fel ca înainte. Dar trebuie să fac asta, tată. Şi te iubesc foarte mult.

Adăugase ultima parte ca să fie sigură. Şi rostise totul în germana pe care o vorbeau adesea acasă, astfel încât să ştie că nu-l abandona nici pe el, şi nici tradiţiile lor. Când termină de vorbit, în cameră se lăsă o tăcere asurzitoare. El nu se încruntă, nu spuse nimic şi nu se mişcă. Trecură aproape cinci minute înainte să spună ceva. Atunci se ridică şi îi vorbi în engleză, cu o voce tare şi clară, care umplu camera.

— Dacă mergi la New York, nu te mai întoarce aici, Lillibet. Voi vorbi cu bătrânii şi vei fi exclusă. Nu poţi să nu-mi dai ascultare, să trăieşti ca englezii şi totuşi să rămâi în comunitatea noastră. Aici nu mai ai o casă dacă pleci.

Erau cuvinte puternice, care o atinseră asemenea unor lovituri, dar nu-l crezu. În mintea ei, îl iubea pe el şi familia lor prea mult ca el să o excludă. Inima şi mintea ei nu-i permiteau să accepte că el putea să facă asta. În cele din urmă, memoria mamei sale nu avea să-i permită să facă asta. Era sigură.

— Mă voi întoarce, tată. De îndată ce terminăm. Cel mult o săptămână, poate şi mai puţin, spuse ea cu calm, refuzând să se lase înspăimântată de el.

El nu rosti nimic drept răspuns. Trecu în viteză pe lângă ea, urcă scările până la camera lui cu paşi grei şi trânti uşa. După ce stinse lămpile, Lillibet se duse în camera ei. Scoase valiza şi puse în ea restul lucrurilor sale. Luase două dintre rochiile ei Amish şi urma să se îmbrace cu alta, din lână neagră simplă, cu boneta ei de iarnă, pelerină şi pantofi negri înalţi. Ştia că, indiferent ce purta, hainele ei vechi sau cele noi, întotdeauna avea să fie o fată Amish şi alese să fie, aşa cum promisese la botezul ei, şi se va întoarce din nou acasă. Dar, înainte de toate, indiferent cât de furios era tatăl ei sau cât de tare o ameninţase, mergea la New York. Şi de-abia aştepta.

capitolul 19

Vineri dimineaţă, Lillibet se trezi chiar mai devreme ca de obicei şi se duse să îl trezească pe Willy. Detesta să îl oblige să se trezească şi nu voia să aibă probleme cu tatăl lor, dar trebuia să o ducă la ferma de lactate cu şareta.Nu avea altă variantă de transport şi îi spusese lui Bob să trimită maşina să o ia de acolo. Era prea departe ca să poată merge pe jos,cu valiza. Discutase cu Willy despre asta cu o seară înainte şi el spusese că era dispus să o facă.Nu voia ca sora lui să meargă singură pe drum. Oamenilor li se întâmplau tot felul de lucruri, mai ales fetelor, noaptea, şi ar fi fost încă întuneric când pleca ea.

— Te mai întorci? o întrebă el, părând îngrijorat.

Ochii îi erau uriaşi când o întrebă.

— Da. Promit. Voi fi plecată doar o săptămână.

— Crezi ca tata te va exclude?

Părea înspăimântat, dar ea nu era.

— Nu, nu cred. Mă iubeşte. Va fi doar foarte furios, dar am scris o carte şi acum vreau să fie publicată. Nu am făcut nimic greşit.

— E vorba despre noi în carte?

— Nu, e vorba doar despre o fată.

Lui i se părea plictisitor şi nu merita să se facă atâta caz în legătură cu ea, dar tatăl lor fusese furios pe ea câteva săptămâni. Willy spera că se va termina curând, şi la fel spera şi ea.

Era îmbrăcată şi aştepta jos cu mult înainte de răsăritul soarelui, dar nu îndrăznise nici măcar să îşi facă o ceaşcă de ceai. Nu voia să facă nici un zgomot şi să îi trezească pe tatăl ei sau pe gemeni. Ea şi Willy îşi cărară amândoi pantofii când plecară şi traversară iarba din curtea din faţă, acoperită cu rouă dimineţii. Merseră la grajd, Willy prinse calul la şaretă, îi puse valiza în spate şi plecară cât putură de tăcuţi. Nici unul din ei nu ştia că tatăl lor era deja treaz şi ascultase cum plecau. Când auzise şareta ieşind pe drum, ducând-o de-acolo pe singura lui fiică, se aşeză pe pat şi plânse.

După cum promisese Bob, maşina şi şoferul o aşteptau la ferma de lactate. Îl îmbrăţişă strâns pe Willy atunci când îşi luă rămas-bun. Fraţii ei mai mici erau o pacoste, dar îi iubea şi nu plecase niciodată de lângă ei sau de acasă, darămite să-i lase singuri pentru o săptămână.

— Îmi vei lipsi. Fii cuminte, ai grijă de tata şî de băieţi. Spune-i domnului Lattimer că dacă se întâmplă ceva... ştie unde să mă găsească.

Nu se aştepta să se întâmple ceva şi spera să nu fie cazul. O tragedie era suficientă într-o viaţă de om. Fulgerul nu putea să lovească din nou.

— Să-mi aduci ceva din New York, spuse Willy cu un rânjet timid.

Era prins la mijloc între copilărie şi maturitate. Era un adolescent slab şi deşirat, dar se aştepta de la el să lucreze la fermă printre bărbaţi de-acum, căci terminase şcoala. Lillibet îşi dorise dintotdeauna, la fel ca mama ei, să poată merge la şcoală mai mult, dar nu aceasta era tradiţia Amish.

— OK, îţi voi aduce. Acum du-te înapoi, înainte să se trezească tata, îl zori ea, iar el plecă un minut mai târziu, grăbindu-se spre casă.

Ştia că va ajunge curând şi spera că tatăl lor nu va face prea mare caz când va descoperi că plecase la New York, aşa cum spusese că o va face.

Şoferul îi deschise portiera, se urcă pe bancheta din spate şi îşi aminti să îşi pună centura, cum îi arătase Bob când mersese cu el cu maşina. Se aşeză pe spate să privească peisajul rural ce îi trecea prin faţa ochilor, în timp ce soarele răsărea deasupra fermelor din districtul Lancaster. Privi în gol, încercând să îşi imagineze cum va fi New Yorkul. Scrisese despre el, dar acum urma să fie diferit. Avea să fie ea însăşi acolo şi totul va fi real.

În dimineaţa aceea,Bob stătea întins în pat înainte ca alarma să pornească, gândindu-se la Lilli şi sperând că totul decursese bine, iar tatăl ei nu o încuiase în camera ei. Ştia că nu era prizonieră, dar era fiică de Amish, iar tatăl ei era un bătrân foarte strict. Ştia că plecaseră devreme şi o aştepta să ajungă în oraş înainte de prânz.

Avea să fie o dimineaţă lungă de aşteptare, iar când se ridică, merse în micul său birou din apartament şi observă şorţul împăturit cu grijă pe masă. Era acolo de când îi citise prima oară cartea şi o recitise de câteva ori de atunci, pentru a ajuta la comentariile editoriale, iar uneori doar pentru că îi făcea plăcere să o „audă". Opera ei avea o voce atât de distinctă şi prindea sensuri noi de fiecare dată. Merse la masă şi ridică şorţul, dându-şi din nou seama cât de mic era. Nu ştia de ce, dar îi oferea alinare să atingă ceva ce fusese purtat de ea, ca şi cum o parte a spiritului ei se infiltrase în el, oferindu-i o parte din ea. Acum ştia că mama ei făcuse şorţul, iar Lilli era de părere că îi adusese noroc. El nu era sigur, dar încă era convins că întâlnirea lor fusese mâna destinului. Şi modul ciudat în care auzise de editura lui când găsise cartea pe banca de la ferma de lactate... Nimic nu i se părea un accident, iar de fiecare dată când o văzuse, avusese un inexplicabil sentiment de dejâ-vu, deşi nu o mai văzuse niciodată înainte. Recent descoperita fascinaţie pentru Amish fusese satisfăcută din plin în ultimele două luni. Ii considerase dintotdeauna uimitori când auzea despre ei. Iar acum, prin Lilli, învăţase mai multe despre ei decât ar fi vrut vreodată să ştie.

Nu se grăbi să ajungă la birou şi fu uşurat să o vadă pe Mary Paxton îndreptându-se greoaie spre el. Şi ea o aştepta pe Lilli şi era nerăbdătoare să o cunoască pe tânăra Amish care scrisese cartea.

— Mă bucur să văd că eşti încă aici, spuse el uşurat.

— Şi eu.

Ea rânji mulţumită.

-Voi încerca să nu-i aduc pe lume pe băieţii ăştia înainte de a termina.

Avea pe birou manuscrisul, notiţele ei şi era gata să înceapă. Îl redactaseră pe calculator şi îl salvaseră pe un CD. Bob urma să îi înapoieze caietele lui Lillibet pentru ca ea să le păstreze. Îi spusese că avea o idee pentru o a doua carte, dar încă nu avusese timp să o înceapă.

Apoi Bob se aşeză la biroul său, privind pe fereastră, sorbind dintro cană de cafea şi gândindu-se la ea.

Fratele său Paul îl sunase în dimineaţa aceea doar pentru a-l saluta.

— Deci, ce mai face fata ta Amish? Ai noutăti?

Bob îi spusese că tatăl ei era supărat din cauza cărţii.

— Este în drum spre New York chiar acum, în timp ce vorbim, pentru a face o redactare împreună cu unul dintre cei mai buni redactori ai mei.

— Asta trebuie să fie interesant. A mai fost vreodată în afara fermei?

— Niciodată, dezvălui Bob, cu un mic zâmbet.

Era entuziasmat să îi arate New Yorkul şi ştia ce însemna asta pentru ea. Era visul vieţii ei devenit realitate.

— Să sperăm că va apărea încălţată, spuse fratele lui.

Făcea tot timpul comentarii înjositoare despre ea,care îl enervau pe Bob. Dar aşa se comporta Paul în legătură cu toţi şi toate. Se credea isteţ, dar era doar nepoliticos. Mama lor făcea acelaşi lucru şi avea o limbă tăioasă ca o lamă şi o minte strălucită. Tatăl lor era cel mai amabil dintre cei doi, semăna mai mult ca Bob, care se întreba întotdeauna de ce observaţiile caustice nu îl deranjau niciodată pe tatăl lor. Poate că după patruzeci de ani nu le mai asculta.

— Va purta cizme cu şireturi până sus, o bonetă şi şorţul ei, dacă vrei să o întâlneşti, sugeră Bob, iar apoi regretă imediat. Nu voia ca Paul să fie aspru cu Lillibet sau să-i jignească sentimentele, sau pe ale lui.

— Cred că ţi-o las ţie pe Heidi. Nu este genul meu de femeie.

Iar soţia lui nu era genul lui Bob. Cei doi fraţi nu aveau nimic în comun. El şi Bob fuseseră întotdeauna diferiţi, fiecare din ei semănând cu celălalt părinte, fiind precum ziua şi noaptea.

Bob stătea liniştit la biroul lui, gândindu-se la ea, în timp ce Lilli traversa podul George Washington spre Manhattan şi îşi ţinea respiraţia văzând linia orizontului strălucind în lumina soarelui. Observă imediat Empire State Building, iar atunci când trecu podul se simţi precum Dorothy intrând în Oz. Era cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată şi nu ştia de ce, dar se simţea de parcă ar fi ajuns acasă.

Aşa cum fusese instruit să facă, şoferul îl sună pe Bob pe telefonul mobil când intrară în oraş şi se îndreptară spre centru. Erau pe autostrada West Side, îndreptându-se spre sud, când acesta îi întinse telefonul lui Lillibet. Ea se uită la el fără să ştie ce să facă cu el.

— Cum îl folosesc? îi spuse ea şoferului, iar el îi aruncă o privire de parcă ar fi aterizat de pe Marte.

Călătorea în hainele ei Amish, cu bonetă şi mantie, cu un şorţ curat şi cu pantofii ei înalţi, cu şosete negre, groase.

— Doar vorbeşte, îi spuse el.

— Unde?

Bob putea auzi schimbul de replici şi ştia că urma să aibă parte de o grămadă de descoperiri noi în viaţa ei în următoarea săptămână. Atunci şoferul îi arătă cum, iar Lilli încercă să ţină telefonul la ureche.

— Bună, spuse ea, întrebându-se dacă el o putea auzi.

— Bun venit în New York, Lillibet, îi spuse el cu căldură.

Sunetul era atât de cristalin, încât rămase uimită.

— E atât de frumos, spuse ea, uitându-se la clădirile din stânga lor şi la malul Jersey şi râul Hudson din dreapta. E mai bine decât am crezut că va fi.

Iar vremea frumoasă de toamnă ajuta la crearea acestei impresii.

— Doar pentru tine, spuse el, părând fericit. Vei ajunge aici în câteva minute. Cum au mers lucrurile când ai plecat?

— Bine. Toată lumea dormea. Willy m-a dus cu şareta la lăptărie.

Bob se temuse ca tatăl ei să nu facă o scenă atunci când o va vedea ieşind. Şi fu uşurat că nu se întâmplase asta. Zece minute mai târziu, ajunseseră la biroul lui. Bob o aştepta pe trotuar, căci nu se mai putuse abţine. Îi întinse o mână pentru a o ajuta să iasă din maşină. Ea se uită spre el cu deja familiarul sentiment de dejâ-vu pe care îl avusese de fiecare dată când îl văzuse. Bob îi spuse că şi el simţise la fel şi sugeră în glumă că poate se cunoşteau dintr-o altă viaţă. Lillibet spuse că şi aceea era suficient de extraordinară.

— E uluitor, spuse ea, copleşită.

Totul i se părea înalt, chiar şi în Tribeca, şi îşi puse mâna pe braţul lui când intrară în clădire. Şoferul urma să îi lase valiza la hotel. Lillibet cercetă liftul când acesta se deschise.

— Ce e asta?

— E ceva magic. Bob o tachina puţin. Este un lift. În cazul acestuia, uneori funcţionează, alteori nu funcţionează. Ne va duce sus la biroul meu. Intri, apeşi un buton şi un sistem de pârghii ne va trage sus.

— Este rezistent?

Îşi făcea griji, deşi citise despre ele, iar cel din clădirea cu biroul lui Bob era antic şi arăta cam la fel.

— Foarte.

Intrară înăuntru, iar el se uită la ea serios.

— Spune „abracadabra”.

Părea să vorbească serios, iar ea râse şi făcu ceea ce spuse el. Apăsă pe cinci în timp ce ea spuse „abracadabra”, uşa se închise şi, cu un huruit îngrozitor, liftul începu să urce. O clipă mai târziu, erau la etajul cinci şi uşa se deschise la Editura Bellagio. Erau birouri peste tot, lumini fluorescente, iar primul lucru pe care îl văzu fu Pat Riley, care arăta mai rău decât de obicei, cu un morman de manuscrise pe biroul lui, din nou, mormanul de „dulcegării". Se dovedise a fi o comoară pentru Bob. O conduse pe Lilli spre el, i-o prezentă lui Pat şi arătă spre manuscrisele de pe biroul lui. Erau chiar mai multe decât înainte.

— Aici te-am găsit, Lilli, spuse Bob încet, în timp ce Pat se holbă la ea cu interes.

Nu mai văzuse o femeie în haine Amish şi era fascinat. Arăta ca dintr-un film. În timp ce vorbeau, Mary Paxton ieşi din biroul ei, cu burta înainte. Veni repede spre Lillibet şi o îmbrăţişă cu căldură.

— Bun venit la New York!

Lillibet păru copleşită, dar zâmbi imediat când o văzu pe Mary.

— E greu de imaginat, dar mama mea a fost mai mare când a avut gemenii. Fiecare dintre ei cântărea peste patru kilograme. Bebeluşii Amish sunt uriaşi.

Femeile mâncau bine şi trăiau o viaţă sănătoasă.

— Aceştia doi sunt suficient de mari, mulţumesc. Abia aştept să îi nasc,ai venit la timp. Sper să mai rezist o săptămână.

— Sunt sigură că vei rezista, spuse Lilli încercând s-o liniştească. Ai noştri au venit pe lume cu două săptămâni mai târziu.

— Nu vreau nici s-aud asta!

Îi urmă pe Lillibet şi pe Bob în biroul lui, iar cei trei se aşezară pe canapea. El comandase prânzul la un bufet din apropiere şi plănuiau să se apuce de lucru. Orice clipă cu Mary era preţioasă.

Lillibet se uită în jur, scoţându-şi mantia şi boneta şi aşezându-le lângă ea pe un scaun, iar în acest timp cei doi newyorkezi se uitau vrăjiţi la ea. Arăta precum un portret danez ce prinsese viaţă, cu cosiţa ei blondă atârnându-i pe spate. Nu îşi tăiase părul niciodată în viaţa ei. Se întoarse să se uite la ei şi zâmbi fericită.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici.

Trebuise să îndure săptămâni întregi de ameninţări din partea tatălui ei pentru a ajunge acolo, dar acum părea să merite tot efortul şi era doar pentru o săptămână. Voia ca în acest timp să absoarbă tot ce putea şi să facă munca pe care o doreau la carte.

— Arată exact cum îmi imaginam, doar că e mai mare şi cu mai multi oameni.

— Cam aşa e.

Bob avea de gând să viziteze împreună cu ea obiectivele turistice, dar nu încă.

Când prânzul sosi de la bufet, se apucară de lucru. Lilli mâncă puţin şi lucră din greu, făcând toate modificările pe care Mary le dorea pentru a îmbunătăţi cartea. Aveau un avans bun până la ora cinci.Amândouă erau mulţumite, iar Bob le lăsase singure pentru a se ocupa de alte lucruri, verificându-le din când în când. Vedea că lucrurile decurgeau bine.

La ora cinci, Mary se ridică şi se întinse, şi amândouă fură de acord că fusese de ajuns pentru ziua aceea. Bob anunţă că o va duce pe Lilli la hotel. O cazaseră la Mercer, în SoHo. Ea îşi puse din nod boneta şi mantia, şi câteva minute mai târziu coborâră cu liftul şi merseră prin Tribeca spre SoHo, în timp ce Lillibet se uita la tot ce apărea în drumul lor.

— E exact ca o carte!

Era încântată de tot ce vedea şi părea oarbă la privirile trecătorilor. Era atât de ocupată să observe ce era în jurul ei, încât nu le sesiza uimirea la vederea veşmintelor sale ciudate. Lor li se părea că poartă un costum de carnaval. Puţini oameni îşi dădură seama că era Amish sau ce însemna asta. Arăta ca o persoană transportată cu maşina

timpului, dar Bob era mândru să meargă alături de ea. Era atât de isteaţă şi de plină de viaţă, plus că era o fată atât de frumoasă. Era ameţitor să se afle alături de ea.

Intrară în holul de la Mercer, după o scurtă plimbare prin SoHo, în care ea se uită la vitrinele tuturor magazinelor. Nu auzise niciodată de ele, ceea ce lui i se păru reconfortant.Prada, Chanel, Miu Miu.Era mai fascinată de oameni decât de veşmintele lor şi găsea că vânzătorii stradali erau şi ei interesanţi. Merseră să se înregistreze la recepţie,cei de la hotel o aşteptau, iar camera era pregătită. Îi luase un apartament, pentru cazul în care ea şi Mary preferau să lucreze acolo. De data aceasta recunoscu liftul şi nu se mai simţi ciudat când intră în el, apoi îl urmară pe hamal spre apartamentul ei. Descuie uşa şi îi înmână cheia. Bob îi dădu bacşişul, iar hamalul dispăru. Observă că cheia era de fapt un fel de card pe care îl trecu printr-o deschizătură, se aprinse o lumină verde şi uşa se deschise.

— Pare complicat, îi spuse lui Bob în şoaptă, iar el îi zâmbi.

— Nu e.

Ea deja începuse să se uite atentă prin cameră, iar el îi trimisese flori, un buchet mare de trandafiri roz. Apartamentul era foarte frumos, cu o privelişte plăcută. Trecu din living în dormitor, gândindu-se la camera ei mică, precum o celulă, de acasă. Aici totul funcţiona pe bază de curent electric. Bob îi arătă cum să folosească luminile, televizorul, baia. Rămase nemişcată, holbându-se la cadă şi la duş.

— A trebuit să facem baie în hambar până când am avut unsprezece ani. Apoi tata a construit o baie. O folosim cu toţii, dar acum avem apă caldă de la rezervoarele de propan.

Îi arătă cum funcţiona apa caldă şi rece, trase apa pentru ea, dar sări explicaţia pentru bideu. Totul era nou pentru ea şi îi plăcea televizorul, deşi tresări când el îl porni. Nu se uitase niciodată la televizor, dar citise despre el.

— Eşti epuizată, Lilli?

Ştia că toată informaţiile şi stimulii noi veneau spre ea rapid şi cu furie. Erau atât de multe de absorbit.

— Nu, spuse ea cu sinceritate, deşi lucrase din greu la carte în acea zi, sunt doar puţin copleşită. Sunt atât de multe de văzut, de învăţat şi de descoperit. Probabil că îţi par foarte prostuţă. Păru ruşinată. Totul este atât de nou pentru mine. Chiar dacă am scris despre lucrurile acestea, nu le-am văzut niciodată.

Bob se aşteptase la asta şi i se păru emoţionant, nicidecum că ar fi fost prostuţă. Apoi descoperiră minibarul, iar Lilli se servi bucuroasă cu nişte bomboane. Era şi un aparat foto de unică folosinţă, iar Bob îi explică imediat cum funcţiona. I se păru o idee fantastică.

— Îţi pot face o fotografie înainte de a pleca acasă? întrebă ea timidă, iar el îi zâmbi.

— Şi eu vreau una cu tine, spuse el, iar ea deveni imediat serioasă şi scutură din cap.

— Nu pot. Este în Ordnung. Nu îi poţi fotografia pe Amish. Nu este permis.

— Îmi pare rău, spuse el, părând chinuit de remuşcări.

Avea la fel de multe de învăţat ca şi ea. În cazul lui,despre obiceiurile ei. În ultimele două luni învăţase deja multe lucruri, expresiile, regulile, cuvintele germane pe care le foloseau.

— Ai vrea să ieşim să luăm cina?

Ea încuviinţă, părând foarte curioasă.

— După aceea putem să ne plimbăm puţin prin New York? Vreau să văd totul înainte de a pleca acasă.

— Abia ai ajuns. Îţi promit, vei vedea tot.

Se uită la ceas. Era aproape ora şase.

— Ce-ar fi să mă întorc peste o oră? Mergem să luăm cina şi apoi ne vom plimba cu maşina prin preajmă. Aşa îţi rămâne o oră să te relaxezi, să stai întinsă, să faci ce doreşti.

Dorea să încerce cada, dar nu o spuse. Arăta fantastic. Dorea şi să se schimbe. Îi mulţumi pentru trandafiri după ce citi biletul, iar el plecă câteva minute mai târziu. Îşi deschise apoi valiza şi scoase hainele pe care le aduse cu ea. Se gândi şi decise să

poarte o fustă neagră şi o bluză albă, jacheta albastru-închis, balerini negri şi ciorapii transparenţi.

Prima oară se aruncă asupra căzii. La început, duşul îi scăpă din mână, ţâşnind când dădu drumul la robinet şi sări asupra ei precum un şarpe, stropind totul cu apă. Ea izbucni în râs şi îl prinse, răsuci câteva mânere, îl ţinu sub control şi făcu apa să curgă din robinet. Intră înăuntru şi încercă toate loţiunile de baie şi săpunurile parfumate. Era zâmbitoare când ieşi din cadă. Se uită în oglindă, îşi pieptănă părul şi îl împleti. Se îmbrăcă şi se holbă la ea uimită. Arăta ca o persoană diferită.

Când Bob veni după ea, îi deschise uşa şovăind. Rămase uimit văzând ce purta, nu mai puteai spune că era Amish, era pur şi simplu o tânără frumoasă.

— Mă simt foarte englezoaică, şopti ea, dintrodată îngrijorată în privinţa ţinutei.

Se simţea foarte ciudat, nu mai purtase niciodată o fustă atât de scurtă şi nici nu mai văzuse vreuna,îi ajungea până la genunchi,la fel şi haina,dar se simţea dezbrăcată, mai ales în ciorapii transparenţi.Se uită în sus la Bob şi era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Arăt stupid?

Avea încredere în părerea lui despre toate lucrurile şi era ghidul ei în vremurile moderne.

— Nu,arăţi minunat, Lillibet. Doar că nu mă aşteptam să te văd în... în haine obişnuite. Vedea prea bine cât de ciudat i se părea ei.

— Iubesc fermoarele, chicoti ea conspirativ, arătându-i cum funcţiona cel de la fustă, de parcă el nu mai văzuse unul înainte, iar el râse în tot acest timp.

— Sunt atât de eficiente. Mi-aş dori să avem şi noi. Chiar şi nasturii ar fi o îmbunătăţire. Tot timpul mă înţep în ace şi murdăresc şorţul de sânge atunci când mă înţep în deget.

El nu îşi putea imagina să trăiască aşa, dar ea o făcuse toată viaţa şi avea intenţia să continue. Nu pomenise niciodată că ar vrea să părăsească comunitatea, iar el nici nu o întrebă. Dar ea credea în continuare că a fi exclusă şi obligată să plece era cel mai rău destin posibil, ceea ce lui îi spunea că plănuia să rămână. Dar oare tatăl ei o va primi înapoi? Lillibet credea că nu o va exclude niciodată, iar Bob spera să aibă dreptate. Ea era convinsă că tatăl ei îi va ierta nesupunerea la întoarcerea acasă.

Bob o duse la un restaurant italienesc din apropiere, iar ea comandă pizza. Spuse că nişte adolescenţi aduseseră pizza în timpul rumspringa, iar ea mărturisi că îi plăcuse. El comandase paste şi un pahar cu vin, ceea ce ea refuză. Nu gustase niciodată alcool şi nu voia să încerce. Nu voia să încalce toate regulile şi să îşi facă de cap. Venise aici să redacteze o carte şi nu voia să profite de asta. Era o persoană onorabilă.

Bob închirie o maşină după cină ca să-i arate împrejurimile. O duse la Empire State Building, urcară sus şi se uitară la privelişte. Admirară întregul New York sub ei şi vorbiră despre tragedia de la World Trade Center. Îi indică clădirile înalte din jurul lor şi îi arătă unde fuseseră Turnurile Gemene.

Apoi se îndreptară spre Broadway şi Times Square şi văzură toate teatrele pline de strălucire, după care merseră spre centru şi prin parc. Nu ştia de ce, dar voia să îi arate Central Park, apoi conduse pe Fifth Avenue până îi spuse şoferului să oprească la Piaza.Când coborâră, se uitară în sus la hotelul enorm, apoi ea observă taxiurile minunate şi caii care se aflau de-a lungul străzii.

— Aproape ca acasă, spuse ea zâmbind.

Cu excepţia faptului că acei cai păreau obosiţi şi bătrâni, iar trăsurile erau decorate cu flori din plastic şi alte mici ornamente, iar cuplurile tinere urcau în ele pentru plimbări romantice prin parc. Era un lucru puţin cam banal pentru Lilli, căci ea conducea trăsuri trase de cai şi şarete în fiecare zi. Nu era nici una la fel de frumoasă ca trăsura de duminică a tatălui ei, observă ea.

— Mergi vreodată cu ele?

— Nu, spuse el cu o privire înfricoşată. Urăsc caii. Mi-e teamă de ei.

— Serios? De ce? Ai căzut de pe cal când erai copil?

Caii faceau parte din viaţa ei de zi cu zi,la fel şi trăsurile,şi aşa fusese dintotdeauna.

— Nu, doar că mi-e frică de ei. Tot timpul mi-a fost. Vreau să spun că mi-e groază. Mi-e frică de mor.

Părea neliniştit în timp ce spunea asta.

— Ceva trebuie să te fi speriat, spuse ea uşor şi clătină din nou din cap.

— Mi-e teamă de ei de când mă ştiu. Mă simt de parcă aş muri dacă se apropie un cal de mine.

— Bine, atunci nu-ţi vom oferi o plimbare cu trăsura de duminică a tatălui meu, spuse ea cu blândeţe, în timp ce se îndepărtară de trăsuri şi de cai, traversară strada şi se opriră în faţa fântânii de la Piaza, în vreme ce Bob avea un aer meditativ, de parcă şi-ar fi amintit ceva.

— La ce te gândeşti?

Avea o privire pierdută când ea îl întrebă.

— Nu ştiu. Aia avut unul dintre acele momente nebuneşti de deja-vu, de parcă am mai fi fost aici înainte.

Ea îi zâmbea şi, privind-o, văzu o scenă cu o femeie în zăpadă,care însă nu era Lilli,apoi sentimentul dispăru.Pentru o clipă,se simţise de parcă amândoi mai fuseseră acolo înainte.

— Unde mergem în continuare? întrebă ea, arătând ca un copil de Crăciun.

Clipa lui de deja-vu din faţa hotelului Piaza ei nu-i sună cunoscut. Se distra prea bine ca turistă. Merseră apoi cu maşina pe Fifth Avenue, spre Washington Square, în Village. Îi povesti despre bradul uriaş împodobit la Rockefeller Center în fiecare an, iar ea cercetă Catedrala Sf. Patrick când trecură pe lângă aceasta. O duse apoi la o cafenea în Village, unde luară un desert şi cappucino, care ei i se păru delicios.Turul lor prin Manhattan fusese minunat şi mai avea multe obiective să-i arate în zilele următoare, părţi istorice din New York, despre care credea că ar putea-o interesa, între şedinţele ei de redactare cu Mary.

O duse înapoi la hotel pe la unsprezece şi jumătate şi o conduse până la camera ei, asigurându-se că putea deschide uşa cu cârdul electronic, iar ea radia de bucurie când îi mulţumi.

— Am petrecut cea mai frumoasă seară din viaţa mea, îi spuse, cu ochi scânteietori.

— Şi eu la fel, spuse el şi vorbea serios, încă bântuit de momentul scurt de deja-vu pe care îl avusese la hotelul Piaza, care părea a nu avea nici o legătură cu ea.

Se simţi prosteşte, mai ales după ce-şi recunoscuse teama inexplicabilă de cai, şi nu mai aduse vorba despre asta. în schimb, promise să vină a doua zi dimineaţă după ea şi să o conducă la birou. Nu voia să se rătăcească. îşi dăduse cuvântul că va avea grijă de ea cât timp va fi în New York şi intenţiona să şi-l ţină. Şi savura fiecare clipă.

După ce plecă, Lilli îşi dădu jos hainele englezeşti şi le agăţă în dulapul care era mai mare decât camera ei de acasă, îşi puse o cămaşă de noapte din flanelă groasă, pe care ea şi Margarethe o făcuseră cu un an înainte, şi se întinse în pat. Cămaşa de noapte era confortabilă şi decolorată. Stătea întinsă, gândindu-se la tatăl şi fraţii ei de acasă şi, chiar dacă se simţea minunat, le ducea dorul. Nu mai fusese niciodată departe de ei, iar când se gândi la asta telefonul sună. Bob îi arătase cum să răspundă la el şi o făcu rostind un „Bună“ timid. Era Bob.

— Voiam doar să fiu sigur că eşti în regulă şi nu ai fost atacată de vreun aparat ciudat în cameră.

Îi povestise despre duşul ce se dezlănţuise când încercase să facă o baie, înainte de cină.

— Nu, toate aparatele se poartă frumos.

Îi plăcea cadenţa vocii ei. Tot timpul părea entuziasmată şi fericită, mai ales acum.

— Îţi mulţumesc pentru o seară minunată. Nu o voi uita niciodată.

— Încă nu am terminat, spuse el, părând visător.

Şi-ar fi dorit ca plimbările lor să continue la nesfârşit,dar nu aveau decât câteva zile, apoi ea avea să se transforme într-un dovleac, şi la fel şi el. Voia să folosească la maximum fiecare minut.

— Apropo, dacă ţi se face foame, poţi să suni la room-service, comandă orice doreşti şi îţi vor aduce imediat.Poate un cornet de îngheţată, o tachină el, amintindu-şi de ziua în care se întâlniseră.

— Nu mai pot mânca nimic, spuse ea, în continuare copleşită.

— Poţi comanda micul dejun dimineaţa.

Ea oftă.

— Va fi cumplit de dificil să mă întorc acasă după asta.Nu sunt room-service-ul acolo.

Ea intrase în joc repede, iar el râse.

— Ne vedem dimineaţă, Lilli. Somn uşor.

— Mulţumesc, vise plăcute.

Apoi stinse luminile şi rămase întinsă în pat, privind la lumina lunii ce se revărsa în cameră. În timp ce adormi, nu se putea gândi decât la cât de frumoasă fusese acea seară.

capitolul 20

A doua zi de dimineaţă. Bob apăru la hotel la ora nouă şi bătu la uşa camerei ei. Ea deschise uşa purtând iarăşi o rochie Amish simplă şi un şorţ curat. Era îmbrăcată pentru lucru şi transformarea era izbitoare faţă de noaptea precedentă.

Vorbiră nestingheriţi în drum spre biroul lui şi se opriră la Starbucks ca să ia nişte cafea. Cumpărară nişte produse de patiserie delicioase, pentru că nici unul din ei nu luase micul dejun şi, de îndată ce sosiră, Lillibet se duse să lucreze cu Mary la redactarea cărţii. Lucrurile mergeau bine, şi amândouă erau mulţumite. Mary îi spuse mai târziu lui Bob că fata înţelegea perfect indicaţiile. Era sâmbătă, iar la birou era linişte.

Luară prânzul împreună la un restaurant din apropiere şi se întoarseră să lucreze la carte încă vreo oră. Apoi Mary se simţi epuizată şi le spuse că trebuia să meargă acasă. De îndată ce ea plecă, Bob îi spuse lui Lilli să-şi ia haina. O duse să vadă Statuia Libertăţii, apoi merseră la Muzeul Imigraţiei de pe Insula Ellis, care i se păru fascinant, cu toate că nu putură rămâne prea mult timp. Studie exponatele cu concentrare maximă, iar el văzu lacrimi în ochii ei de câteva ori. Când se întoarseră la hotel, amândoi recunoscură că erau epuizaţi şi luară un burger la barul hotelului. Vorbiră despre o mie de lucruri, iar el îi povesti despre familia lui.

— Eu am fost întotdeauna un fel de inadaptat. Ei toţi sunt adevăraţi intelectuali şi sunt extrem de interesaţi de carieră. Planurile mele în privinţa carierei erau puţin mai „flexibile”, şi toată viaţa mi-am dorit să fiu în lumea editorială, spre deosebire de părinţii şi fratele meu doctor-avocat-bancher.Chiar şi cumnata mea este avocată, deşi nu a practicat niciodată avocatura.În schimb,a devenit o gospodină profesionistă, precum Martha Stewart,iar copiii lor sunt ca nişte roboţi. Au luat tot felul de lecţii de dans,muzică, limbi străine şi informatică.

Toate acestea îi erau străine lui Lillibet, căci în comunitatea ei copiii mergeau la şcoală doar până în clasa a opta, educaţia lor era mult mai liberă şi nimeni nu lua lecţii de step sau de mandarină, cu toate că băieţilor le plăcea să joace baseball, iar fetele învăţau să gătească şi să coasă.

Am fost de părere că viaţa ar trebui să fie mai puţin rigidă şi mai plăcută. Nu ar trebui să fii nevoit să te străduieşti atât de tare, spuse el, încercând să-i explice.

Dar ea părea să înţeleagă.

— Eu am fost la polul opus. Întotdeauna am vrut mai mult. Aş fi vrut să stau la şcoală şi să mă străduiesc mai tare. Mama mi-a dat atât de multe cărţi, încât mi-a deschis lumi cu totul noi, iar eu voiam să văd şi să fac mai multe decât se aşteptau ei de la femeile Amish. Mama m-a învăţat asta. M-a învăţat să iubesc ceea ce citeam şi m-a încurajat să încerc să scriu, deşi nu am făcut asta decât după ce a murit. Şi atunci am simţit ca şi cum mă împingea de la spate, sau îi datoram asta, sau ceva de genul ăsta. Dar nu se potriveşte cu stilul nostru de viaţă. Dacă m-aş căsători, nici un bărbat

din comunitatea noastră nu m-ar lăsa să fac asta. Şi nu ne putem căsători în afara comunităţii, spuse ea simplu, fără să pară că o deranja asta. Căsătoria pare atât de restrictivă,adăugă ea, părând melancolică, cel puţin în stilul nostru de viaţă.Tu renunţi la toate deciziile, iar bărbatul hotărăşte totul. Nu aş putea să fac asta.

Cu toate că tatăl ei lua deciziile pentru ea acum.

— Nu ar trebui să faci asta, dacă te căsătoreşti cu persoana potrivită. Ar trebui să fie vorba de muncă în echipă. Rosti cuvintele şi apoi începu să râdă. Dar ce ştiu eu? Nu am mai avut o prietenă stabilă din facultate, iar ea m-a părăsit pentru cel mai bun prieten al meu şi a avut dreptate. Pe-atunci eram un ticălos. Îmi păsa doar de cursurile mele de literatură şi de cititul cărţilor, care mi se păreau mult mai interesante decât ea.

Vorbiră despre gusturile lor în materie de literatură şi descoperiră că citiseră de multe ori aceleaşi cărţi şi avuseseră cam aceleaşi cărţi favorite, cu toate că, în unele cazuri, interpretările lor erau puţin diferite. Şi stătură şi discutară ore în şir, iar apoi el îi spuse despre cum pornise afacerea şi cât de provocatoare fusese. Ea îl invidia pentru că lucra cu scriitori şi descoperea cărţi pentru publicat.

— Precum cartea ta, spuse el, tachinând-o, uimit în continuare că o găsise în mormanul cu „dulcegării”.

Ea îşi dădu seama acum că ar fi putut foarte uşor să-şi primească manuscrisul înapoi însoţit de o scrisoare formală, iar el nu ar fi ştiut niciodată.

— Şorţul tău mi-a atras atenţia.

— De aceea l-am trimis. M-am gândit că s-ar putea să-mi poarte noroc.

— Ne-a purtat amândurora noroc, spuse el cu blândeţe, apoi achită nota de plată şi o conduse înapoi în camera ei.

A doua zi era duminică, iar Mary ceruse o zi liberă. Trebuia să-şi mai ridice picioarele şi să se relaxeze, iar Bob se simţi vinovat că o silise să lucreze din greu. Erau însă contracronometru, trebuiau să termine înainte să se nască gemenii.

— Ce vrei să faci mâine?o întrebă Bob, în timp ce stăteau în livingul apartamentului ei.

— Orice doreşti, o plimbare în parc, o plimbare cu maşina, nimic special.

— Putem să ne hotărâm mâine. Poate vrei să dormi până mai târziu, îi propuse el, iar ea râse.

— Pentru mine, ora şase e sfârşitul dimineţii. Mă trezesc şi îi hrănesc pe tatăl meu şi pe Willy înainte să plece la lucru.

Avea o viaţă grea şi el o admira pentru asta, dar pe ea nu părea să o deranjeze. Ea se manifesta împotriva restricţiilor, a regulilor, nu a necesităţilor sau a muncii.

Fură de acord să se întâlnească la ora zece, iar el o găsi în holul hotelului, îmbrăcată în jeanşi, în pulover şi purtând pe deasupra o jachetă albastră. O duse la Cafe Cluny, unde luară un mic dejun delicios, apoi luară un taxi până în Central Park, se plimbară ore întregi, merseră până la eleşteu şi se aşezară pe o bancă. Vorbiră încontinuu, de parcă ar fi avut o viaţă întreagă de recuperat. Pentru cina din seara aceea merseră din nou în Village, iar Bob o sună pe Mary şi fu uşurat să audă că nu născuse încă gemenii. Aşa că aveau să lucreze din nou la carte a doua zi. Fusese frumos să petreacă o zi liberă împreună. Amândoi arătau relaxaţi şi fericiţi când o duse înapoi la hotel. După aceea,Bob merse pe jos spre apartamentul său, gândindu-se la ea. Nu-şi putea imagina cum va fi viaţa lui după ce ea avea să plece. Îi plăcea să o aibă lângă el, îi plăceau conversaţiile nesfârşite, destăinuirile şi împărtăşirea opiniilor despre viaţă. Simţea că avea nevoie de ea ca de aer şi nu ştiuse asta, dar nu mai avea mult timp la dispoziţie şi în curând ea se întorcea acasă.O putea vizita în Pennsylvania, dar relaţia lor n-ar fi putut merge niciodată mai departe de atât, iar el era conştient de asta. Ea se abandonase şi se simţea complet confortabil în viaţa ei Amish, care se găsea la ani-lumină distanţă de a lui.

Lilli nu-i spuse nimic, dar luni deja îi era foarte dor de tatăl şi de fraţii ei. Era plecată de trei zile şi se simţea ciudat fără să le vorbească sau să-i vadă. Nu-i putea suna şi nici nu le putea spune despre lucrurile pe care le făcuse. Ii era dor chiar şi de Margarethe. Părea melancolică când se întoarseră la lucru luni dimineaţă, iar ea însăşi observă că Mary arăta mai obosită. Dar înaintau bine cu cartea. Lucrară o zi întreagă

şi nu plecară deloc din birou, iar Bob le vizită din când în când, ca să vadă cum se simţeau.

Lucrau bine. Mary estimă că mai aveau nevoie de încă o zi de lucru ca să termine.

Bob o duse pe Lilli la un meci de baseball în seara aceea, iar ea fu încântată. Mâncară hotdog şi pop-corn, şi covrigei, şi îngheţată, iar cei de la Yankees câştigară meciul. De-abia aştepta să le spună fraţilor săi. Acestora le plăcea la nebunie să joace baseball acasă cu prietenii lor. Era un joc îngăduit. Fiecare zi petrecută cu Bob era mai bună decât precedenta. Era un om bun şi foarte atent,care făcuse toate eforturile posibile pentru ca ea să se simtă bine, iar ea era complet în largul ei alături de el. Părea că făcuse întotdeauna parte din viaţa ei, şi se simţea în siguranţă cu el. Iar când se întoarseră la hotel în seara aceea, făcu o remarcă în sensul ăsta:

— Nu m-am mai simţit cu nimeni la fel de bine cum m-am simţit cu tine, recunoscu ea. Parcă ai fi fratele meu şi totodată cel mai bun prieten al meu, mă distrez alături de tine şi pot să-ţi spun orice.

— Şi eu simt la fel în ceea ce te priveşte, Lilli. Nu ştiu ce voi face după ce vei pleca.

Se simţea mai apropiat de ea ca oricând.

— E ciudat, nu-i aşa? spuse ea, gândindu-se la asta. E ca şi cum am fi fost împreună dintotdeauna, deşi nu ne ştim de prea mult timp. Poate mama mea ne-a făcut cunoştinţă, prin intermediul cărţii.

Glumea doar pe jumătate. Nu înţelegea de ce se simţea atât de apropiată de el, dar aşa era. Nici ea nu-şi mai putea imagina viaţa fără el acum, dar el aparţinea unei lumi diferite, iar în lumea ei nu era loc pentru el. Tatăl ei l-ar fi putut lăsa să o viziteze din când în când,dacă l-ar fi iertat vreodată pentru carte, dar asta era tot. Nu era loc pentru englezi în comunitatea lor. Ar fi trebuit să fie Amish pentru a fi acceptat.

— Îmi va fi dor de tine când mă voi întoarce acasă, spuse ea tristă.

Iar acum ii era atât de dor de familia ei. Cu fiecare zi care trecea, îi era puţin mai dor de casă, aşa cum niciodată nu crezuse că îi va fi. Dar, cu fiecare zi care trecea, se simţea mai apropiată de Bob. Îşi simţea sufletul sfâşiat în două.

Iar el se arăta respectuos faţă de ea şi nu făcea niciodată nimic necuviincios. Era deja pe deplin conştient că era îndrăgostit de ea până peste cap. Dar ea era tânără, iar el nu voia să o zăpăcească cu sentimentele lui. Faptul că era Amish, cu tot ce însemna asta, nu era un lucru lipsit de importanţă. Şi nu ar fi profitat niciodată de ea. Nici măcar nu îndrăzni să o sărute, cu toate că, de fiecare dată când îşi lua rămas-bun de la ea, ar fi vrut să o sărute şi să-i spună cât de mult o iubea. Dar ştia că, odată ce vor lăsa duhul să iasă din lampă, nimic nu va mai fi la fel vreodată. Prefera să rămână tăcut şi să-şi ascundă sentimentele faţă de ea, deşi acestea erau puternice.

Iar ea era atât de inocentă. Era cu adevărat ca un copil, descoperind o lume complet nouă alături de el, dar el ştia că ea nu putea să rămână acolo, şi la fel şi ea. El nici măcar nu era sigur că asta ar fi vrut ea. Lilli recunoscu de câteva ori că îi era dor de casă. Văzuse atât de multe lucruri noi şi avusese atât de multe aventuri noi alături de el, dar nu spusese niciodată că nu voia să se întoarcă în Pennsylvania. Avea toate intenţiile să-şi reia locul în casa tatălui ei.

Ea şi Mary terminară redactarea cărţii marţi seară. Mary rămase până târziu şi amândouă părură să se simtă uşurate când încheiară. Mary îi înmână manuscrisul redactat lui Bob şi păru că de-abia se putea mişca când o urcară într-un taxi puţin mai târziu. Le mărturisi că mergea direct în pat.

Era o noapte frumoasă, iar Lilli şi Bob se plimbară o vreme, se opriră la un bufet să mănânce ceva, iar apoi urcară în livingul apartamentului ei şi vorbiră timp îndelungat. Lilli era mulţumită de carte şi de munca lor. Avea un sentiment de împlinire în privinţa cărţii şi îi povesti că era pregătită să înceapă una nouă când va merge acasă. Discutase despre noua ei poveste cu Mary, iar ei îi plăcuse, fiind de părere că şi lui Bob i-ar plăcea. Lillibet avea într-adevăr talent.

După o vreme, Lilli şi Bob rămaseră tăcuţi, iar el o privi cu ochii plini de iubire. Nu voia să-i spună şi să strice totul, dar devenea din ce în ce mai greu să nu o facă.

— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea cu blândeţe.

Avea privirea unei femei pe chipul unui copil, iar trupul ca de elf aparţinând unui spirit al pădurii. Ar fi vrut să o ţină în braţe, dar îi era teamă că o va sfărâma, aşa că nu îndrăzni. Şi nu voia să o înspăimânte şi să strice ceea ce aveau. Era atât de neprihănită, iar el preţuia asta la ea.

— Nu ştiu, uneori simt lucruri ciudate când suntem împreună, spuse el cu un oftat. Ca şi cum ţi-aş cunoaşte şi sufletul, dar nu ştiu de ce. Poate nu contează.

— Şi eu simt asta. Ca şi cum sufletele noastre sau inimile noastre s-ar cunoaşte. Poate aşa e dragostea, spuse ea cu o privire melancolică şi îşi desfăcu cosiţa.

Amândoi erau obosiţi, şi era târziu.

— Nu am fost niciodată îndrăgostită, spusea ea simplu şi aproape adăugă „până acum“, dar se opri.

Nu ştia dacă era îndrăgostită de el sau nu şi nu voia să strice nimic din ceea ce aveau sau să-l şocheze.

El vru să o întrebe dacă era îndrăgostită acum, dar nu îndrăzni.Îi era teamă să o întrebe. Rămaseră împreună pe canapea o vreme,fără să spună nimic, iar el îi mângâie uşor părul lung. Îi trecea mult de brâu şi era bălai.

El se ridică în cele din urmă în picioare, forţându-se să plece înainte de a face vreun lucru pe care el sau ea l-ar fi putut regreta. Îl urmă până la uşă cu picioarele încălţate doar în şosete. Era îmbrăcată în jeanşi şi în pulover. Se întinse uşor şi îi atinse faţa.

— Mulţumesc, Bob, spuse ea tandru. Îmi pasă atât de mult de tine. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar îmi place la nebunie să fiu aici, cu tine.

— Ştiu. Şi mie.

Păru trist în timp ce spunea asta. Se gândea deja la plecarea ei. Terminaseră lucrul şi ea trebuia să se întoarcă. Viaţa lui avea să fie pustie fără ea. Simţea în mod acut că îşi petrecuse întreaga viaţă călătorind în căutarea ei, iar acum nu o putea avea.

— O să mă vizitezi după ce mă voi întoarce? întrebă ea, la fel de tristă.

Chiar dacă locul ei era acasă, nu suporta ideea de a-l părăsi.

— Dacă tatăl tău mă va lăsa, te voi vizita.

Ea încuviinţă din cap. Credea că o va face odată cu trecerea timpului, dar era posibil să dureze ceva vreme până când Henryk avea să-i ierte pentru carte. Dar aceea reprezenta veriga care îi adusese împreună şi acum îi lega unul de celălalt, aşa că Lilli nu regreta. Era sigură că tatăl ei va ajunge să o înţeleagă în privinţa cărţii, chiar şi numai pentru că o iubea.

Apoi Bob o sărută pe creştetul capului şi plecă.

— Ne vedem mâine. Somn uşor.

Cuvintele „te iubesc” aproape îi scăpară, dar le opri la timp. Merse pe jos până acasă, gândindu-se la ea. Ea se uita pe fereastra camerei sale de hotel, minunându-se de ceea ce tocmai se întâmplase. Se simţea de parcă îi aparţinea lui acum. Şi nu era deloc înspăimântată. Simţea că era ceva curat.

A doua zi de dimineaţă, Bob veni să ia micul dejun împreună cu ea la hotel, iar Mary îl sună pe telefonul mobil. Născuse gemenii la ora două, în dimineaţa aceea. Părea obosită, dar în culmea fericirii. Vorbi şi Lilli cu ea şi o felicită, întrebând-o dacă puteau veni să o vadă.

O vizitară în acea după-amiază la spital. Lilli ţinu pe rând fiecare bebeluş şi, privind-o, Bob ştiu că voia să aibă copii cu ea. Înainte de asta, niciodată în viaţa lui nu-şi dorise copii. Era înspăimântător ce făcea din el faptul că era în preajma ei. Inima îi era frântă, dar nu lăsa să se vadă.

Îi aduseseră lui Mary flori şi doi ursuleţi albaştri. Copiii erau adorabili. Le pusese numele Trevor şi Tyler. Totul îi reaminti lui Lilli de momentul în care se născuseră fraţii ei mai mici, pe când ea avea treisprezece ani şi era foarte entuziasmată. Mama ei îi născuse acasă, şi Lilli fusese acolo când veniseră pe lume.

În timp ce mergeau pe jos spre hotel, îi mărturisi lui Bob că nu voia copii, iar el păru surprins.

— De ce nu?

Fusese atât de bună cu bebeluşii pe care de-abia îi văzuse şi păruse complet liniştită cu ei în braţe, mai mult chiar decât mama lor, care părea copleşită.

— Am făcut toate astea pentru mama, când a murit. Mi-am crescut fraţii mai mici. Nu am nevoie să fac din nou asta.

— Poate dacă te-ai îndrăgosti de cineva, ai vrea propriii copii.

Ea clătină din cap drept răspuns.

— Nu cred. Tatăl meu e de părere că ar trebui să mă căsătoresc cu unul dintre văduvii din comunitatea noastră şi să am copii. Dar nu mă voi căsători cu cineva pe care nu-l iubesc.

Era uşurat să audă asta. Apoi ea chicoti în stilul ei ironic.

— Îmi surâde ideea de a fi o fată bătrână tâfnoasă, care să facă numai ce vrea.

Dar nu putea să facă ce voia, ci doar ceea ce tatăl ei îi impunea, şi amândoi ştiau asta.

— Atunci, invită-mă la nuntă, dacă te căsătoreşti, spuse el cu inima îndurerată.

— Nu-ţi face griji, nu mă voi căsători, spuse ea, apropiindu-se de el şi luându-l de braţ.

Lui îi plăcea la nebunie când ea făcea acel gest, căci putea să o simtă aproape de el, mergând în dreapta lui. Iar apoi ea rosti ceea ce nici unul din ei nu dorea să audă sau să gândească. Dar munca pentru care venise se terminase.

— Ar trebui să merg acasă în curând, şopti ea.

Lui îi fusese groază toată săptămâna de acele cuvinte.

— Ştiu.

Era miercuri.

— Poate vineri? spuse ea ezitant.

Era săptămâna de care îi spusese tatălui său şi nimic în plus, ceea ce era corect.

El încuviinţă.

— Voi cere maşina. Ce-ai vrea să faci mâine, în ultima ta zi aici? o întrebă el.

— Doar să fiu cu tine, spuse ea simplu, de parcă ştia ceea ce simţea şi el.

El ar fi vrut să-şi petreacă ziua făcând dragoste cu ea, păstrând-o cu el pentru totdeauna. Ştia că era nebun să aibă astfel de gânduri şi spera ca ea să nu-şi dea seama. A fi vrut să o roage să nu-l părăsească, dar nu putu.

— Poate ne întoarcem în Central Park?

Făcură exact ceea ce dorea ea.Vâsliră pe lac, se întinseră pe iarbă pe o pătură pe care o adusese el şi discutară. Făcură un picnic şi se plimbară prin grădina zoologică.

Era ca o zi la ţară, deşi erau în oraş. Ascultară o formaţie care cânta la instrumente de percuţie şi priviră copii şi jongleri.La sfârşitul zilei, se opriră din nou în faţa hotelului Piaza, iar Bob avu acelaşi sentiment ciudat că mai fuseseră şi-nainte împreună acolo, după care chemară un taxi şi se întoarseră în centru.

Ieşiră din nou la pizza, iar Lillibet spuse zâmbitoare că rumspringa ei se apropia de sfârşit şi că acum va trebui să fie adultă pentru totdeauna.

— Te vei mai întoarce în New York?

Îi puse întrebarea cu răsuflarea tăiată.

— Voi încerca.

Dar nu voia să depăşească limita cu tatăl său. Poate pentru cartea următoare, când el o va fi iertat pentru aceasta. Şi, până atunci, vor trebui să se mulţumească cu vizitele lui Bob în Pennsylvania, dacă tatăl ei le va permite. Totul depindea în întregime de tatăl ei.

Iar apoi el spuse ceva ce sună ciudat, chiar şi pentru el:

— Dacă se întâmplă vreodată ceva,vreau să mă suni, sau măcar să suni compania de închirieri de maşini şi să te întorci... să vii acasă... Te voi aştepta aici. Sau voi veni să te iau, dacă vrei. Nu eşti prizonieră acolo, dacă nu vrei să fii. Eu voi fi aici oricând ai nevoie de mine.

Credea cu adevărat în fiecare cuvânt rostit, aşa cum nu o făcuse niciodată în viată.

— Nu sunt prizonieră, Bob. Acolo e locul meu. Sunt Amish, aşa cum sunt şi ei.

Spuse asta cu mândrie şi stând dreaptă, iar el îşi dădu seama că vorbea din suflet.

— Doar să ştii că sunt aici şi că nu eşti niciodată singură, dacă ai o problemă.

Ea zâmbi şi spera că nu va avea nevoie de asta, dar îi era recunoscătoare că-i spusese. Iar el îşi aminti să-i dea cartea de vizită a companiei de închirieri maşini când va pleca.Nu se ştia niciodată.Tatăl ei era un om dificil, poate chiar mai dificil decât îşi

dădea ea seama,se gândi în sinea lui Bob. Deşi ea era obişnuită cu atitudinea lui dictatorială.

Bob trebui să se smulgă de lângă ea când o lăsă la hotel în seara aceea şi spuse că se va întoarce dimineaţa, când pleca. Ea vru să treacă pe la birou, să-şi ia rămas-bun de la toţi şi să le mulţumească, iar Bob îi fu alături când făcu asta. Era amiază când urcă în limuzina din faţa biroului său şi, cu ochi recunoscători, îi mulţumi din nou pentru tot. Făcuse atât de multe pentru ea şi fusese atât de bun cu ea. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, stând în vârful picioarelor şi îmbrăţişându-l asemenea unui copil. El ar fi vrut s-o ţină în braţe pentru totdeauna.

— Ai grijă de tine, Lilli, spuse el cu o voce aspră. Ai toate numerele mele de telefon dacă ai nevoie de mine.

Ea dădu din cap, cu lacrimi în ochi, iar apoi se trase de lângă el şi se uită în ochii lui, întrebându-se de ce pleca.

— Şi tu ai grijă de tine! Vino să mă vezi!

El încuviinţă, iar ea urcă în maşină şi îşi puse centura de siguranţă. Îi făcu cu mâna în timp ce maşina porni, iar Bob rămase pe trotuar, uitându-se după ea. Niciodată în viaţa lui nu se simţise mai singur.

capitolul 21

Din cauza traficului de vineri după-amiază, drumul spre Lancaster dură mai mult decât se aşteptase. Bob o sună în maşină de două ori şi amândoi încercară să pară veseli, dar ea se simţea ca şi cum ar fi fost într-o navă spaţială care se întorcea pe o altă planetă, şi aşa şi era. Se întorcea cu patru sute de ani în urmă în locul în care trăia, la fel de departe de Bob ca şi când ar fi trăit pe Marte. Iar el ştia prea bine asta.

Se opriră să alimenteze, iar şoferul îi dădu cartea de vizită, aşa cum îi ceruse Bob, astfel încât să o aibă în cazul unei urgenţe. Nu intrară în Bart Township decât după ora şase. Nu putea să o lase la lăptărie fiindcă nu putea să-l sune pe fratele ei, şi nu era nimeni care să o aştepte şi să o ducă acasă. Lăptăria era deja închisă. Aşa că îi spuse şoferului să o ducă la casă. Îi dădu indicaţii şi ar fi vrut să-l sune pe Bob să-şi ia din nou rămas-bun, dar nu o făcu. Acum era acasă şi trebuia să accepte asta. În timp ce se îndreptau spre ferma tatălui ei, totul i se părea familiar şi sigur. Şi, indiferent cât de mult îi plăcuse la New York, aici era acasă, iar ea aparţinea acestui loc. Nimic nu se schimbase. Ştia că tatăl ei probabil încă va mai fi furios pe ea pentru următoarele câteva săptămâni, sau poate îi fusese atât de dor de ea în ultima săptămână încât avea s-o ierte şi se va bucura că s-a întors. Acum era pregătită să-şi reia locul şi să se ocupe de treburile din casa lui.Şi intenţiona să-şi scrie noua carte noaptea, la lumina lumânării, aşa cum făcuse cu prima.

Îi mulţumi şoferului când acesta opri maşina şi îi înmână valiza. Stătu uitându-se la casă vreme de un minut, în timp ce el se îndepărtă, iar apoi intră înăuntru, fericită să fie din nou acasă. Purta boneta, pelerina ei şi toate celelalte veşminte Amish. Le purtase şi în New York în majoritatea timpului. Dar hainele englezeşti constituiseră o schimbare distractivă, alături de toate celelalte aventuri ale ei în New York şi de timpul pe care îl petrecuse cu Bob. Legaseră o prietenie profundă, pentru care era recunoscătoare, dar locul ei era acolo.

Când intră, în casă era linişte, ceea ce o surprinse, pentru că era aproape ora şapte. Ar fi trebuit să ia cu toţii cina, în afară de cazul în care ar fi mers la unul dintre fraţii ei mai mari. Şi nu avusese cum să-i avertizeze că venea acasă. Crezând că întreaga casă era pustie, tresări când tatăl ei ieşi din salon şi o privi în bucătărie. Nu se auzea nici un sunet, aşa că ştiu că băieţii erau plecaţi.

— Bună, tata, spuse ea, zâmbindu-i. M-am întors. Mi-a fost atât de dor de tine! Unde sunt băieţii?

Îi trimisese la fratele lor, gândindu-se că era posibil ca ea să se întoarcă acasă în seara aceea. Voia să o vadă singur.

Faţa lui era precum granitul, pe măsură ce se apropie de ea, arătând spre ea şi apoi spre uşă. Îi vorbi în germană, cu o voce plină de furie:

— Pleacă din casa mea. Nu mai eşti fiica mea. Nu mai locuieşti aici. Nu te cunoaştem. Să nu te mai întorci niciodată aici.

Lilli îl privi şocată şi încercă să meargă la el şi să-şi pună braţele în jurul lui, dar el o împinse. Nu se gândise niciodată că îi va face aşa ceva. O iubea, cum putea să o excludă?! Dar ascultarea şi Ordnung erau mai importante pentru el decât ea. Lilli nu putea să înţeleagă asta. Totul era atât de greşit.

— Vrei să trăieşti printre englezi în New York? Atunci du-te la ei, strigă el. Nu poţi să pleci aşa cum ai făcut-o şi să te întorci aici când vrei şi să nu-mi dai ascultare. Lillibet Petersen, eşti exclusă!

Apoi merse cu paşi mari spre uşă, o deschise cu putere şi îi făcu semn să iasă.

— Du-te! Acum!

Ei nu-i venea să creadă. Încercă să treacă pe lângă el şi să urce scările spre camera ei, dar el o opri şi o trase până la uşa din faţă, cu valiza ei în cealaltă mână. Aruncă valiza şi pe ea o împinse afară pe uşă. Lilli căzu în noroiul de-afară, plângând în hohote şi uitându-se în sus la el.

— Tată, nu! spuse ea.

Apoi el trânti uşa şi trase zăvorul din interior. De-aceea îi trimisese pe băieţi la fratele lor. Toţi ştiau că fusese exclusă. El o aşteptase ca să-i spună.

Rămase întinsă,plângând, vreme de câteva minute şi apoi se ridică cu greu. Genunchii îi erau zdreliţi din cauza căzăturii, iar şosetele ei lungi şi grele din lână erau rupte. După care, neştiind ce altceva să facă,merse la Margarethe plângând. Când ajunse acolo, găsi şi acea uşă închisă cu zăvorul, dar Lilli o putea auzi în interior. Continuă să bată în uşă şi îi strigă că ştia că era acolo. Plângea în hohote şi, în cele din urmă, lui Margarethe i se făcu milă de ea şi veni la uşă, dar nu o deschise, şi vorbi cu ea de pe partea cealaltă.

— Nu pot să te las înăuntru, spuse ea încet. Eşti exclusă.

— Bătrânii m-au exclus sau doar tata? întrebă ea printre lacrimi.

— Nu ştiu. Dar mi-a interzis să te las înăuntru. Ştia că vei veni aici. Nu vrea să te primească înapoi, Lilli. Trebuie să pleci. Ai bani. Întoarce-te la New York. Nu poţi să stai aici.

— Vai, Dumnezeule, spuse Lilli disperată, nu poate să facă asta.

— Ba da, poate, spuse Margarethe cu fermitate. Nimeni nu te va ajuta. Acum, du-te.

Plângea de cealaltă parte a uşii, iar Lilli suspina. El vorbise serios şi făcuse inimaginabilul. Era exclusă.

— Te iubesc, adio, spuse ea, în timp ce amândouă continuau să plângă.

După aceea, împleticindu-se, uimită, Lilli se îndreptă spre lăptărie. Se aşeză de mai multe ori pe marginea drumului ca să plângă, simţindu-se rău. Nu crezuse niciodată că tatăl ei îi va face aşa ceva. Era mai crud decât crezuse. O exclusese din cauza cărţii şi din pricină că plecase la New York şi îl sfidase. Supunerea era totul.

Îi luă o oră să ajungă la lăptărie şi se făcuse deja ora opt. Avea câteva monede în buzunar şi cartea de vizită pe care i-o dăduse şoferul limuzinei. Nu voia să-l sune pe Bob în starea în care era şi să recunoască cât de crud fusese tatăl ei şi că fusese exclusă. Cel mai rău coşmar al ei devenise realitate, iar ea era îngrozită şi profund ruşinată de sine şi de tatăl ei. Voia să-şi recapete liniştea înainte să vorbească cu el. Se simţi vrednică de milă şi în viaţa ei nu fusese atât de speriată, în timp ce intră în cabina telefonică, se rugă în tăcere la mama sa să o ajute.

Îl sună pe şoferul limuzinei şi îi ceru să se întoarcă. El îi spuse că era deja pe autostrada spre New Jersey şi îi va lua o oră să se întoarcă, dar ea acceptă.

Lilli aşteptă pe banca de la lăptărie unde stătuse cu Bob în vara aceea şi unde, înainte de asta, găsise cartea. Nu avea nici o idee ce se va întâmpla cu ea. Nu voia să trăiască în New York,ar fi vrut să rămână acolo, unde îi era locul. Era o tânără Amish.

Se gândi la mama ei. Ea niciodată nu l-ar fi lăsat să o excludă. Dar era mult mai dificil acum, din cauza morţii mamei ei şi a vârstei sale.

Şoferul se întoarse după ea la nouă şi jumătate, iar ea plângea în continuare când el ajunse acolo. Faţa ei era brăzdată de lacrimi şi noroi, iar şorţul îi era murdar şi rupt. Îşi trase pelerina în jurul ei şi intră în maşină. El pusese câteva pungi cu mâncare pe bancheta din spate şi o rugă să meargă în faţă, dacă nu o deranja. Când se uită cu atenţie la ea, în maşină, remarcă starea în care se afla, era răvăşită.

— Te simţi bine? Ce s-a întâmplat?

— Am căzut, spuse ea, nedorind să-i explice.

Nici măcar lui Bob. Dar nu ştia unde să meargă, decât înapoi la New York. Avea adresa lui Bob şi numărul lui de mobil. Intenţiona să-l sune când ajungeau. Apoi şoferul se îndreptă înapoi spre New York, iar Lilli nu spuse nimic, doar oftă de câteva ori şi îşi suflă nasul în şerveţelele pe care el le ţinea pe bord. Se întoarseră pe autostradă şi se îndreptară spre nord. Ea observă că, de vreo două ori, automobilul înaintă în zigzag.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— Sunt în regulă.

— Eşti obosit?

— Nu, sunt bine, insistă el şi continuă să conducă, în timp ce Lilli privi pe geam şi se gândi la scena din casă, când tatăl ei o aruncase la propriu pe uşă afară, iar ea aterizase în genunchi. Din pricina forţei lui, zburase prin aer precum o păpuşă făcută din cârpe. Tatăl ei vorbise serios.

Erau pe drum de două ore, iar ea privea în continuare înţepenită pe geam, când se abătură din nou de la drum. Se întoarse brusc să se uite la şofer, văzând că acesta aţipise,apoi tresări şi, în acelaşi moment, ea îşi dădu seama că nişte lumini strălucitoare veneau spre ei la viteză maximă. El trecuse pe cealaltă bandă şi un camion se îndrepta direct spre ei. Lilli îl văzu şi ţipă, dar şoferul îl observă prea târziu şi întoarse brusc, în timp ce maşina se răsturnă şi camionul îi lovi în plin. Se auzi scrâşnet de metal, în timp ce automobilul zbură pur şi simplu prin aer, iar camionul îl zdrobi. Ultimul lucru pe care Lilli îl auzi, înainte să leşine, fu ţipătul ascuţit al claxonului. Zâmbi în momentul în care închise ochii.

Patrulei de poliţie de pe autostradă îi luă trei ore să desfacă fiarele contorsionate ale maşinii. Închiseră autostrada şi traficul fu blocat complet, dar era trecut de miezul nopţii, aşa că erau puţine automobile. Îşi făcură apariţia maşini de pompieri şi mai multe ambulanţe şi folosiră unelte hidraulice şi o macara ca să ridice camionul şi să scoată maşina de sub el. Şoferul limuzinei era mort, la fel şi şoferul camionului, alături de un bărbat aflat în cabină cu el. Exista o singură supravieţuitoare, o tânără care fusese în limuzină. Nu avea acte asupra ei şi fu dusă de urgenţă la spitalul din New Brunswick, în stare gravă. Fu înscrisă ca neidentificată şi nimeni nu se aştepta ca ea să supravieţuiască. Avea răni grave în zona capului, iar braţele îi erau rupte. După ce îi tăiară hainele, asistentele îşi notară că era Amish.

Poliţia îl sună pe Jack Williams, proprietarul companiei de închirieri de maşini a doua zi dimineaţă şi îi spuse că automobilul era distrus complet, iar şoferul era mort. Se făcuse o autopsie, pentru a se verifica prezenţa drogurilor sau a alcoolului în sânge. Pomeniră de un pasager, dar proprietarul spuse că nu avusese pe nimeni, aşa că poate luase un autostopist pe drum.

— Grozav, îi spuse mâhnit Jack Williams secretarei sale după ce închise, Grayson a murit, iar ei îi verifică alcoolemia. Slavă Domnului că nu avea cu el un pasager de-al nostru. Luase pe cineva, bănuiesc, dar nu fusese trimis de noi.

— Bietul de el, zise ea.

Nu avea soţie sau familie, sau copii despre care să fi ştiut, şi nu aveau nici o idee pe cine să anunţe. A doua zi, li se spuse că fusese beat. Avea o alcoolemie de 0,10 în sânge.

Patrula de autostradă sună poliţia locală ca să viziteze mai multe comunităţi Amish pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, pentru a întreba despre o fată dispărută. Dar nimeni nu raportase dispariţia unei persoane. Aflată în comă, fata era un mister. Şase zile mai târziu, compania de limuzine primi conţinutul a ceea ce mai rămăsese din maşină.Se găseau acolo scule, o pătură, nişte documente şi o mică valiză, pe care poliţia o examinase pentru a găsi vreun document de identificare, dar nu exista nici

unul. Nu aveau nimic care să-i ajute în anchetă. Jack Williams deschise el însuşi valiza pentru a-i cerceta conţinutul. Era plină cu haine de femeie de mărime mică şi nu exista nici o dovadă de identificare. Dar, când Jack se uită mai atent, găsi un mic plic cu numele lui Lilli care scăpase atenţiei patrulei de poliţie de autostradă. În el se găsea un bilet de la Bob Bellagio, iar pe plic se vedea adresa unei lăptării. Jack recunoscu lăptăria ca fiind locul de unde o luaseră pe tânăra pentru care îi angajase Bob Bellagio şi pe care o duseseră la New York şi înapoi la Lancaster, o săptămână mai târziu.

— Asta e fata pe care am transportat-o pentru Bob Bellagio săptămâna trecută, îi spuse Jack secretarei sale, agitat. Grayson a dus-o înapoi în Lancaster vineri. Păru încurcat. Poate şi-a uitat valiza în maşină.

Poliţia îi spusese că şoferul lor avusese un pasager, dar dispecerul lor confirmase că o lăsase pe fată acasă la ea. Aşadar, de ce mai avea valiza ei în maşină? Nu avea sens, doar dacă fata n-o uitase. Sau poate şoferul o luase din nou în maşină şi nu raportase dispecerului? Ea era pasagera de pe scaunul din faţă? Poate ea era. Jack ştia că şoferul lor fusese în drum spre New York când murise şi îl sunase pe dispecer după ce o lăsase pe Lilli şi făcuse cale-ntoarsă. Dar Jack avu un presentiment şi sună patrula de autostradă să raporteze despre valiză, despre scrisoarea pe care o găsise şi să întrebe de pasagerul de care ei pomeniseră mai devreme.

— E încă în viaţă, e în comă, raportă patrula de autostradă. Este încă neidentificată, nu avem nici un act de identitate al ei. Cei de la spital cred că e Amish, dar nici una dintre comunităţile la care am reuşit să ajungem nu a raportat vreun dispărut. Până în momentul de faţă, nu avem nici un indiciu. Tot ce ştim e că are între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani, un metru cincizeci şi trei, cântăreşte aproximativ patruzeci de kilograme, este blondă şi are ochii verzi.

Jack Williams nu ştia cum arăta Lilli.Nu o văzuse niciodată. Doar şoferul lor o văzuse. Cu o senzaţie ciudată strângându-i stomacul, îl sună pe Bob Bellagio câteva minute mai târziu.

— Am avut un soi de incident, începu Jack Williams cu prudenţă. Şoferul care a dus-o pe domnişoara Petersen înapoi la Lancaster vinerea trecută a avut un accident la întoarcere. O ciocnire frontală cu un camion de mare tonaj pe autostrada spre New Jersey. Conducea sub influenţa băuturilor alcoolice, îmi pare rău s-o spun. A murit în accident. El ne-a sunat după ce a lăsat-o, aşa că nu a avut nici un pasager despre care noi să ştim, dar patrula de autostradă a raportat că avusese un pasager pe scaunul din faţă. Am presupus că a luat la întoarcere un autostopist. Nu au voie să facă asta, dar uneori o fac. Pasagerul este încă neidentificat. Tocmai am primit conţinutul maşinii şi am aici o valiză. Am găsit un plic cu numele domnişoarei Petersen pe el, cu o scrisoare de la dumneavoastră. Fie şi-a uitat valiza, fie el a luat-o din nou, deşi nu ne-a anunţat, şi o aducea înapoi la New York.

Jack Williams părea nedumerit.

Bob stătea la biroul lui, gândindu-se la ea, la fel cum făcuse în ultima săptămână, presupunând că ea era înapoi acasă, cu familia ei. Nu primise nici o veste de la Lilli, iar el nu-i scrisese de atunci.

— A murit?

Bob părea să fie în stare de şoc.

— Nu, e în comă de la accident, în stare critică. Cei de la spital spun că e o fată Amish. Păr blond, ochi verzi, între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani, un metru cincizeci, patruzeci de kilograme. Ea este?

— O, Dumnezeule!... O, Dumnezeule! sări Bob, brusc disperat.

Inima îi bătea atât de tare, încât o putea auzi.

— Unde este?

Williams îi spuse numele spitalului din New Brunswick, iar Bob închise şi sună imediat acolo, după ce îi mulţumi lui Jack Williams pentru informaţie. Cei de la spital îi confirmară că tânăra era încă în comă, în stare critică, iar descrierea se potrivea. Le spuse că va ajunge acolo cât putea de repede, să vadă dacă era vorba de Lilli. Nu voia să-i contacteze familia până nu era sigur. Presupuse că erau înnebuniţi de durere, întrebându-se unde era, dar nimeni nu-l sunase.

Fură cele mai dificile ore din viaţa lui Bob Bellagio. Conduse cu viteză maximă, fără să-i pese dacă era prins de poliţie, ceea ce, în mod miraculos, nu se întâmplă. Parcă lângă spital şi intră grăbit la Urgenţe, de unde îl trimiseră sus, la Terapie Intensivă. Era un spital foarte eficient, dotat cu aparate de ultimă oră, cu secţii de Terapie Intensivă şi de Traumatisme foarte bine echipate.Îl conduseră în micul dormitor în care se găsea tânăra, conectată la numeroase tuburi şi monitoare. O asistentă o supraveghea îndeaproape, iar un doctor o examina în momentul în care intră Bob.

— În ce stare este? întrebă el cu o voce sugrumată.

Era Lilli, aproape de nerecunoscut, cu o faţă tumefiată, cu ochi învineţiţi, braţele rupte şi un bandaj în jurul capului. Dar era Lilli. Era sigur. Se apropie mai mult şi îi atinse chipul. Era foarte, foarte departe. Chipul ei arăta liniştit, iar ei spuseră că avea în continuare activitate cerebrală şi că supravieţuise timp de şase zile, dar viaţa încă îi era în pericol. Umflătura din creier se mişcorase fără operaţie, dar nu existaseră semne că îşi recăpăta cunoştinţa de când fusese internată.

Bob ieşi din micul dormitor cu lacrimile curgându-i pe obraji. Se gândi că ar fi trebuit să meargă să-i spună tatălui ei, dar nu voia să o părăsească. Timp de şase zile, crezuse că ea era acasă, când ea de fapt se aflase acolo.

Îl sună pe Joe Lattimer şi îi spuse ce se întâmplase, unde era Lilli şi în ce stare.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse Bob, părând şocat şi simţindu-se întrucâtva responsabil pentru ce se întâmplase. Şoferul fusese băut. Dispecerul spune că şoferul a lăsat-o acasă. Dar trebuie s-o fi luat din nou, fără să le spună.

— Tatăl ei a exclus-o, spuse încet Joe, marcat de veştile lui Bob. Nu a vrut să o primească acasă.A aruncat-o în stradă pentru că a mers la New York. Fraţii ei mi-au spus acum câteva zile. Suferă cumplit din cauza asta. Înseamnă că l-a sunat pe şofer şi a plecat înapoi cu el.

Bob şi Joe puseră lucrurile cap la cap.Povestea era sfâşietoare, iar Bob se înfurie când îşi dădu seama că gestul tatălui ei avusese drept rezultat această situaţie disperată.Fusese cea mai mare temere a lui,iar acum temerea lui era că o va pierde pentru totdeauna şi nu va avea niciodată şansa de a-i spune cât de mult o iubea. Acum viaţa ei atârna de un fir de păr.

— Trebuie să mergi să-i spui tatălui ei, îi zise Bob lui Joe. Ar trebui să fie lângă ea, aici. Nu se va ierta niciodată dacă ea moare.

Şi nici el.

— Crezi că va muri?

Joe părea şocat.

— Lucrurile nu arată prea bine, spuse Bob sincer. E în comă de şase zile, cu o rană gravă la cap. Indiferent că e exclusă sau nu, e copilul lui.

Bob îi dădu informaţiile despre spital, după care se gândi la ceva.

— Poate poţi să-l aduci tu cu maşina. E prea departe să vină cu şareta, îi va lua o veşnicie.

— Se mişcă destul de repede,spuse Joe.Nu ştiu dacă va fi de acord să meargă într-o maşină. Îl voi întreba. E tot ce pot face.

— Mersi, Joe, spuse Bob, închise şi apoi se întoarse să o vadă pe Lilli.

Rămăsese singură în dormitor pentru câteva minute, iar el se aşeză lângă ea, îi luă mâna într-a lui şi începu să-i vorbească:

— Te rog, iubito, te rog... Vino înapoi... Te iubesc atât de mult... Ar fi trebuit să-ţi spun asta în New York, dar nu am vrut să te sperii... te rog... totul va fi în regulă... Te iubesc, Lilli. Te iubesc. Repeta continuu: Te iubesc!

Nu-şi dădu seama că o spusese cu voce tare, până când o asistentă trecu pe lângă el şi păru luată prin surprindere, în timp ce el continuă să o privească pe Lilli.

— Am aşteptat întreaga mea viaţă să te găsesc, nu poţi să mă părăseşti acum... Te iubesc până la sfârşitul veacurilor, spuse el limpede, iar apoi îşi dădu seama că niciodată nu mai spusese asta nimănui.

Nu ştia de unde îi venise acel gând sau de ce îl rostise, dar, în timp ce se gândea la asta, ştia că era adevărat.

capitolul 22

Lilli se plimbase printr-o grădină frumoasă timp de mai multe zile. Era un loc liniştit... Vedea oamenii în el din când în când, dar în cea mai mare parte a timpului dormea sub un copac verde, cu multe frunze. Era foarte obosită şi dormi timp îndelungat. Când se trezi, mama ei stătea cu ea şi îi spunea că era foarte fericită să ştie despre carte şi foarte mândră de ea.

— Ştiam că vei fi, mamă, spuse Lilli, simţindu-se mai uşoară ca oricând şi fericită că mama ei era mulţumită.

Apoi adormi din nou, dar ceva o trezi. Deşi tot ce îşi dorea era să doarmă.Cineva o striga, dar ea voia să stea în grădină şi să-şi revadă mama. Îi lipsise atât de mult.Două persoane erau cu ea, un bărbat şi o femeie. Femeia era foarte frumoasă şi avea părul brunet. La început, Lilli crezu că era mama ei, dar nu era. Râdea şi mergea pe lângă un bărbat pe un cal şi amândoi se opriră să vorbească cu Lilli. Ea le spuse că vrea să meargă cu ei, să îşi găsească mama.

— Nu poţi, îi spuse femeia cu amabilitate. Trebuie să te întorci.

— Nu vreau, spuse Lilli simţindu-se din nou obosită. Este prea departe.

— Nu poţi veni cu noi, îi spuse femeia din nou. Trebuie să te întorci, Lilli, repetă ea. Pentru noi...

O privi cu nişte ochi albaştri frumoşi.

— Veţi veni şi voi? o întrebă Lilli.

Femeia îi zâmbi doar şi clătină din cap.

— Du-te înapoi, Lilli, spuse ea din nou, iar Lilli putu auzi vocea în depărtare, strigând-o, în timp ce îi privea plecând.Bărbatul de pe cal o trase pe femeie în spatele lui, pe crupă. Râdeau, iar el o sărută şi plecară împreună. Călăreau spre lumina la care Lilli voia să ajungă, pentru a fi cu ei, dar nu îi mai putea vedea... Tot ce putea auzi era ecoul cuvintelor lor.

— Du-te înapoi, Lilli... Du-te înapoi...

Şi o auzi şi pe mama ei spunând acelaşi lucru,iar apoi vocea se schimbă şi altcineva spuse:

— Vino înapoi... Vino înapoi, Lilli, dar ea nu voia.

Era atât de obosită şi era mult mai greu să se îndepărteze de lumină decât să meargă spre ea. Era prea mult de mers. Era mult prea departe, iar ea era atât de obosită.

Bob stătea alături de ea, ţinând-o de mână şi vorbind cu ea, când scoase un suspin uşor şi începu să se agite.Bob chemă imediat asistenta. Era miezul nopţii, iar el fusese acolo zi şi noapte.Tatăl ei era, de asemenea, în cameră, la fel şi Margarethe. Henryk părea serios,dar răvăşit,iar Margarethe plângea uşor.În timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji, Bob ţinea mâna lui Lilli într-a lui.

— Vino înapoi, Lilli, spuse el uşor din nou, iar ea deschise ochii şi îi văzu, apoi îi închise din nou, în timp ce Bob îşi înăbuşi un oftat de uşurare.

Se trezea. Se întorsese, aşa cum o implorase el.

Doctorul intră şi-i verifică starea. Ea îşi deschise din nou ochii şi se uită direct la Bob, cu o expresie nedumerită. Nu înţelegea de ce erau acolo el şi tatăl ei. Tocmai îi văzuse pe mama ei şi pe cuplul acela călare. Totul era atât de confuz.

— Trebuie să merg la spital, spuse ea cu voce moale... Lucy naşte...

Se uită la Bob, el îi zâmbi şi o mângâie pe obraz.

— Cine e Lucy, draga mea?

— Nu ştiu.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, dar era atât de fericită să îl vadă.

— E în regulă, eşti în regulă. Suntem toţi aici. Te-am aşteptat.

— Ştiu, spuse ea, simţindu-se confuză, şi se îndepărtă din nou.

Ar fi vrut să îi spună despre mama ei şi despre cuplul de pe cal, dar era prea obosită. Aţipi pentru o vreme, apoi deschise din nou ochii şi se uită la tatăl ei.

— Îmi pare rău, tată, spuse ea.

El îi vorbi în germană şi îi spuse că totul era în regulă. Buza îi tremura în timp ce spunea asta, iar Margarethe şi Bob se uitau unul la celălalt, în timp ce lacrimile le curgeau pe obraji.

— Ne-a fost dor de tine, îi spuse Bob când tatăl ei termină. Îti mulţumesc că ai revenit.

Ea zâmbi din nou şi îi strânse mâna.

— Ei m-au făcut să mă întorc, îi spuse, iar el nu întrebă cine.

— Mă bucur că au facut-o. Te am aşteptat. Te aşteptam de multă vreme, Lilli. Te iubesc.

Era tot ce îşi dorise să îi spună în New York. O spuse clar şi nu îi păsă cine îl auzea. Nu avea să mai îngăduie să i se întâmple ceva rău vreodată.

— Şi eu te-am aşteptat, spuse ea. Ţi-a luat mult timp.

— Îmi pare rău, spuse el, zâmbindu-i. Voi încerca să ma revanşez.

Apoi ea închise ochii, iar ei o lăsară să doarmă.

Henryk îi aruncă o privire aspră lui Bob în timp ce stăteau pe hol, pe chip având o expresie ce combina groaza şi uşurarea. Aproape că o pierduseră, iar ei ştiau asta. Cu două ore înainte, organismul ei începuse să cedeze,iar tensiunea arterială se prăbuşise, iar apoi îşi revenise în mod cu totul neaşteptat.

— O iubeşti pe fiica mea? întrebă el direct, iar Bob nu şovăi.

— Da, domnule. O aştept de-o viaţă. Este o fată foarte hotărâtă.

Bob voise să adauge: „ca tatăl ei“, dar nu o făcu, iar Margarethe zâmbi.

— Se întoarce cu tine la New York? întrebă el.

— Voia să se întoarcă acasă, la dumneavoastră. Nu a vorbit niciodată despre dorinţa de a sta în New York.

Henryk dădu din cap.

— Mai presus de toate, e Amish. O voi aduce acasă la dumneavoastră după ce iese din spital, dacă doriţi. Ar trebui să fie acasă până se însănătoşeşte.

— Şi tu o vei vizita?

— Cu permisiunea dumneavoastră. Si dacă ea doreşte.

— Cred că va dori. Şi are permisiunea mea. Eşti un om bun. O vei lua la New York după ce se va face bine?

— Dacă doreşte. Când va fi pregătită, spuse Bob respectuos.

Lilli urma să hotărască, nu ei.

— Ar trebui să fie cu tine, spuse Henryk încet.

Vedea cât de mult o iubea Bob şi îl auzise implorând-o să îşi revină.

— Sper că şi ea crede la fel, spuse Bob recunoscător că era în viată.

— Cred că da. Adune-o înapoi acasă când va fi mai bine, îi spuse Henryk.

Nu mai era exclusă.Henryk şi Margarethe veniseră în acea seară.Accidentul îi apropiase.Joe Lattimer îi adusese cu maşina acolo şi aştepta să îi ducă acasă. Rămăsese în sala de aşteptare, pentru că nu dorea să deranjeze.

Bob stătu cu Lilli la spital în următoarele două săptămâni, până când ea se simţi suficient de bine încât să poată pleca.Stătea tot timpul cu ea, vorbea când ea dorea şi o lăsa să doarmă când avea nevoie de odihnă. Nu o părăsi nici o clipă şi dormi pe un pat pliant în camera ei. Ea îi povesti că o văzuse pe mama ei şi un cuplu călare.

— Mi-au spus că trebuie să mă întorc, îi povestea ea, iar el asculta. Ştiu că sună nebuneşte, dar aveam sentimentul ciudat că eram noi. Deşi arătau altfel.

— Nu eram eu dacă ne aflam pe un cal, spuse Bob zâmbind. Ştii că urăsc caii.

— Crezi că e adevărat că oamenii au vieţi anterioare? îl întrebă ea. Nu am crezut niciodată asta înainte, dar ştiam că îi cunoşteam, iar despre ea simţeam că sunt eu, chiar dacă arăta diferit.

— Orice e posibil. Sunt doar fericit că eşti aici, în această viaţă. Te iubesc atât de mult, Lilli.

Iar ea ştia că o iubea. Simţea asta de fiecare dată când se uita la el.

— Şi eu te iubesc.

O duse înapoi în Lancaster când o externară din spital. Recuperarea fusese remarcabilă, deşi mâinile ei rupte o stânjeneau. El şi asistentele trebuiau să facă totul pentru ea. La întoarcere, Margarethe avea să stea la ei acasă. Îşi trimiseseră mesaje la

lăptărie,prin intermediul lui Joe Lattimer, care era mai mult decât fericit să le fie de ajutor.

Când ajunseră, Henryk, băieţii şi Margarethe îi aşteptau. Fraţii ei o îmbrăţişară şi dansară în jurul ei, spunându-i cât de caraghioasă arăta cu mâinile în ghips.

— Ca Frankenstein, spuse Markus, imitând-o şi mergând ca un monstru.

— Foarte amuzant, aşteaptă până am să-l scot, atunci îţi va părea rău, spuse ea râzând. Fraţii ei aveau o surpriză pentru ea, un pui de labrador auriu frumos.

Henryk îl invită pe Bob să rămână peste noapte sau şi mai mult dacă dorea.Îi dădură camera lui Willy, iar Willy se oferi să se îngrămădească cu gemenii. Margarethe urma să doarmă pe un pat de campanie pe care îl puseră în camera lui Lilli, ca să o poată ajuta peste noapte. Doctorii îi spuseseră lui Lilli să se odihnească în următoarele şase săptămâni. Până atunci avea să fie Ziua Recunoştinţei.

După cină, Henryk îl invită pe Bob la o plimbare. Se făcuse răcoare, în timp ce se plimbau spre hambar.

— Ai ceva să mă întrebi?

Henryk se uită la el, zâmbind.

— Da, am. Mă gândeam că poate în preajma Crăciunului... dacă Lilli vrea... dacă credeţi că...

— Vrei să te căsătoreşti cu fiica mea? întrebă Henryk, râzând de el.

— Da, spuse Bob,rânjind, simţindu-se mai copilandru decât Willy.Trebuie să o întreb mai întâi.

— Nu,trebuie să mă întrebi mai întâi pe mine.Tocmai ai facut-o. Ai binecuvântarea mea.Nu credeam că îi voi spune asta unui englez,spuse Henryk cu o expresie surprinsă.Nu te poţi căsători cu ea aici. Va trebui să te căsătoreşti cu ea într-o biserică englezească.Dar vom face ospăţul acasă,apoi o poţi duce la New York. Dar ai face bine să o aduci înapoi să ne viziteze des. Nu vom veni la New York să vă vedem, spuse el serios. Apoi se uită din nou la viitorul său ginere, rostind cu o voce aspră: eu şi Margarethe ne vom căsători în curând. Am dori să vii la nuntă.

— Vă mulţumesc, spuse Bob, recunoscător pentru miracolele din viaţa lui, care în acel moment păreau să fie multe.

Merseră încet înapoi spre casă, vorbind despre fermă, în timp ce Lilli şi băieţii îi priveau pe fereastră, iar ea părea îngrijorată.

— Ce crezi că i-a spus tata? o întrebă curioasă Lilli pe Margarethe.

— Cred că încearcă să scape din nou de tine, îi spuse Josiah. De data asta te dă englezului.

Râse zgomotos, Markus chicoti, iar Willy îşi dădu ochii peste cap.

Bărbaţii păreau mulţumiţi când se întoarseră, iar Margarethe îi goni pe băieţi sus, la culcare.Bob o invită pe Lilli să stea o vreme cu el, afară. Henryk şi Margarethe făcură schimb de priviri şi zâmbiră. El dădu uşor din cap, iar ea păru uşurată. Henryk se înmuiase, ştia asta. Înainte nu ar fi primit niciodată un englez în familie. Fusese nevoie ca Lilli aproape să moară, pentru ca tatăl ei să-şi deschidă inima.

Bob şi Lilli rămaseră afară în aerul rece de toamnă, într-un leagăn vechi, exact aşa cum făcuseră cuplurile ce se curtau, timp de sute de ani.

— Ce a spus tatăl meu? întrebă ea cu o expresie curioasă.

— Că aş face bine să te aduc să îi vizitezi des, pentru ca el şi Margarethe nu vor veni la New York, spuse el zâmbind, iar ea râse.

— Se vor căsători, îi spuse Lilli, iar el încuviinţă.

— Tocmai mi-a spus.

Apoi se întoarse spre ea cu o privire plină de tandreţe.

— Cum rămâne cu noi, Lilli? Noi ne vom căsători?

— Cred ca am fost deja căsătoriţi, într-o altă viaţă, spuse ea uşor.

Încă putea să vadă cuplul din vis, de pe cal, bărbatul chipeş şi femeia frumoasă cu păr negru, cei care o trimiseseră înapoi.

— Poate ar trebui să o facem din nou, ca măsură de precauţie, în această viaţă.

El nu o contrazise. Avusese sentimentul că o cunoscuse înainte, încă de la început. Iar ea, de fiecare dată când privea în ochii lui Bob, vedea pe cineva pe care deja îl cunoştea.

— Presupun că ne-am putea căsători, spuse Lilli cu un zâmbet uşor. Ce a spus tatăl meu despre asta?

Era evident din privirea lui Bob că discutaseră despre asta.

— A spus că trebuie să ne căsătorim într-o biserică englezească, dar vor ţine ospăţul aici, acasă.

— Nu aş fi crezut vreodată că tatăl meu ne va lăsa pe vreunul dintre noi să ne căsătorim cu un englez, spuse ea mirată.

— Nici el nu ar fi crezut.

Bob râse.

— Cum va fi nunta noastră?

Îi plăcea la nebunie ideea şi emoţia de a fi căsătorit cu ea.

— Gălăgioasă, fericită, cu mulţi copii, tone de mâncare.Voi purta o rochie albastră. Va trebui să petrecem noaptea nunţii aici,ca să putem ajuta la curăţenie în casă dimineaţa.

El hotărâse deja să-şi invite părinţii şi fratele la o mică petrecere în New York. Nu îi voia aici. Ar fi stricat totul. Nu voia nimic care să strice ziua lui şi a lui Lilli. Apoi o sărută şi rămaseră tăcuţi, legănându-se pentru o vreme şi uitându se la stele.

— Credeam că atunci când oamenii mor, merg în cer şi devin stele, iar acolo este raiul, spuse Lilli încet. Am crezut întotdeauna că mama mea e acolo, aşteptându mă.

Îşi puse braţul în jurul ei şi o trase uşor mai aproape,menajându-i mâinile bandajate în ghips.

— Nu ştiu unde merg oamenii când mor, îi răspunse el, şi nu vreau ca vreunul din noi să descopere asta mult, mult timp de-acum încolo. Nu vreau să te mai târăsc înapoi.Şi dacă am fost împreună într-o viaţă trecută,voi fi foarte fericit să mă mulţumesc şi cu aceasta.Te iubesc, Lilli, şi o voi face până la sfârşitul veacurilor.

Ea simţi o senzaţie profundă de pace şi încuviinţă.

— Ştiu. La fel şi eu.

Exact când rosti cuvintele, două stele strălucitoare alunecară deasupra capetelor lor şi dispărură împreună în cerul nopţii, în timp ce Bob şi Lilli le priviră şi zâmbiră.